JACK HIGGINS

„JACK HIGGINS — un magician al scrisului.“
SUNDAY TELEGRAPH

VULTURUL a decolat

„Întoarce doar prima filă și te va prinde strâns în ghearele lui.
MILWAUKEE JOURNAL

Liam Devlin este contactat pe neașteptate de generalul S.S. Schellenberg care-i face o propunere provocatoare: să organizeze evadarea colonelului Kurt Steiner – rănit în timpul atentatului eșuat împotriva lui Churchill și luat prizonier în Turnul Londrei – reușind astfel cea mai uluitoare lovitură de teatru din cursul întregului război. Dar, mai întâi, Devlin trebuie să înfrunte din nou un adversar de temut, pe care-l urăște de moarte – Heinrich Himmler...

Consilier literar: *Mirella Domînteanu*
Tehnoredactare: *AMI TECHNICS S.R.L.*

Tiparul executat sub comanda 50 128
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Jack Higgins

VULTURUL a decolat

Traducere de Mariana Millio

EDITURA ELIS București
1995

Grafică copertă: ADRIANA IONIŢA

Jack Higgins

The Eagle Has Flown

© 1993 by Jack Higgins
© 1995 by editura ELIS

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ELIS!

ISBN 973 - 9199-05-4

LONDRA

BELFAST

1975

Capitolul 1

Un Înger al Morţii, cu braţele întinse, domina un mausoleu bogat ornamentat, situat într-un colţ îndepărtat. Îmi amintesc bine acest detaliu fiindcă cineva cînta la orgă şi lumina se revărsa în cimitir în fîşii colorate ce străbăteau vitraliile bisericii. Aceasta, nu prea veche, fusese construită într-o perioadă de prosperitate victoriană, ca şi casele din preajma ei.

Locuiam în piaţeta St. Martin — o zonă rezidenţială cîndva apreciată, ajunsă acum un soi de fundătură părăginită a Belsize Park-ului, constituind totuşi un cartier drăguţ şi liniştit, în care o femeie singură s-ar fi putut duce în deplină siguranţă pînă la magazinul din colţ chiar şi-n miez de noapte, şi-n care oamenii îşi vedeau doar de treburile lor.

Apartamentul de la numărul treisprezece se afla la parter. Agentul meu îl închiriase pentru mine de la un văr care plecase pentru şase luni la New York. Era de modă veche şi confortabil şi-mi convenea de minune. Mă aflam pe ultima sută de metri a unui nou roman şi aproape în fiecare zi aveam nevoie să fac cîte o vizită în sala de lectură din British Museum.

În acea seară de noiembrie — seara în care a început totul — ploua cu găleata şi, puţin după ora şase, treceam prin porţile de fier şi înaintam în lungul aleii, străbătînd pădurea de monumente gotice şi lespezi mortuare. În ciuda umbrelei, umerii fulgarinului meu erau uzi leoarcă, dar nu-mi păsa. Întotdeauna mi-au plăcut ploaia, oraşul noaptea, străzile ude desfăşurîndu-se în întunericul iernii, ciudatul sentiment de libertate pe care ţi-l inspiră. În plus, în ziua aceea avusesem spor la lucru — sfîrşitul romanului se întrevedea în curînd.

Acum, Îngerul Morţii era mai aproape, învăluit în umbre, în slaba lumină ce venea dinspre biserică, iar cele două siluete de marmură păreau că stau de strajă lîngă uşile de bronz ale mausoleului — totul ca de obicei, cu excepţia faptului că, în noaptea asta, aş fi putut jura că acolo exista şi o a treia siluetă şi că aceasta se desprindea din beznă îndreptîndu-se spre mine.

Timp de cîteva clipe am simţit cum teama mă cuprinde dar apoi, pe măsură ce silueta se apropia, intrînd în zona mai luminată, am deslușit o femeie tînără, foarte măruntă, purtînd o beretă neagră şi un trenci ud leoarcă. Într-o mînă ţinea o servietă. Faţa îi era palidă, ochii — întunecaţi şi oarecum îngrijoraţi.

— Domnul Higgins ? sunteţi Jack Higgins, nu-i aşa?

Era americancă, asta era evident. Am respirat adînc, încercînd să-mi liniştesc nervii.

— Corect. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Trebuie să vă vorbesc, domnule Higgins. Am putea merge undeva ?

Am şovăit, tot soiul de motive raţionale făcîndu-mă să privesc cu reticenţă continuarea discuţiei. Şi totuşi, era ceva tare ciudat cu ea, ceva ce mă împiedica să o refuz. Am spus:

— Apartamentul meu se află în piaţeta de-acolo.

— Ştiu, a replicat.

Şi, deoarece încă ezitam, a adăugat:

— Nu veţi regreta, credeţi-mă. Posed informaţii de o importanţă vitală pentru dumneavoastră.

— În legătură cu ce? am întrebat-o.

— Cu ceea ce s-a întîmplat în realitate la Studley Constable. Oh, o mulţime de lucruri pe care nu le cunoaşteţi.

Asta îmi era de ajuns. I-am luat braţul şi am spus:

— E-n ordine, să plecăm din ploaie mai înainte de a vă îmbolnăvi, apoi îmi veţi putea explica ce naiba înseamnă toate astea.

Casa în care locuiam nu prea suferise modificări; oricum, nu în apartamentul meu, în care chiriaşul precedent locuise într-un decor de epocă victoriană tîrzie, cu o grămadă de mobile din mahon, perdele de catifea roşie în faţa ferestrelor cu arcade şi un soi de tapet chinezesc reprezentînd păsări în culori aurii şi verzi. Cu excepţia caloriferelor — rezultat al încălzirii centrale — singura concesie făcută modului de viaţă modern consta într-un soi de şemineu cu gaze care dădea impresia unor buşteni arzînd strălucitor într-un coş din oţel inoxidabil.

— Este drăguţ, a apreciat femeia, întorcîndu-se cu faţa spre mine.

Era chiar şi mai scundă decît mi se păruse. Ezitînd, mi-a întins mîna dreaptă, continuînd să-şi ţină servieta cu cealaltă.

— Cohen, s-a prezentat. Ruth Cohen.

— Daţi-mi haina, am spus. O voi pune lîngă calorifer.

— Vă mulţumesc.

Se chinuia să-şi desfacă doar cu o mînă cordonul; am rîs şi i-am luat servieta.

— Aşa, daţi-mi voie.

În timp ce-o puneam pe masă, am observat că iniţialele ei erau imprimate în litere negre pe capac. Singura diferenţă consta în faptul că erau urmate de literele Ph. D[1].

— Ph. D.? am întrebat.

A zîmbit uşor, în vreme ce se chinuia să-şi scoată haina, şi a precizat:

— Harvard, istorie modernă.

— Asta-i interesant, am spus. Să fac puţin ceai, sau preferaţi cafea?

A zîmbit din nou.

— Şase luni de studii post-doctorat la Universitatea din Londra, domnule Higgins. Indiscutabil, prefer ceaiul dumneavoastră.

M-am dus la bucătărie, am pus ibricul la fiert şi am pregătit tava. Asteptînd să fiarbă apa, mi-am aprins o ţigară şi, cînd mi-am întors privirile, am găsit-o sprijinindu-se de canatul uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— Şi teza dumneavoastră? am întrebat. Pentru doctorat. Care-i era subiectul?

— Unele aspecte ale celui de-al Treilea Reich în ultimul război mondial.

— Interesant... Cohen — sunteţi evreică? am întrebat, reluîndu-mi îndeletnicirea cu prepararea ceaiului.

— Tatăl meu era evreu german. A supravieţuit lagărului de la Auschwitz şi a plecat în Statele Unite, dar a murit la un an după naşterea mea.

Nu mi-a venit în minte altceva decît obişnuitul şi stereotipicul răspuns:

— Îmi pare rău.

---

[1] *Ph. D.* (lb. engl.): prescurtare de la *Philosophiae Doctor* = doctor în filozofie. (n.t.)

M-a privit în tăcere cîteva clipe, apoi s-a îndreptat spre camera de zi. Am urmat-o cu tava, pe care-am pus-o pe o măsuţă de lîngă cămin şi ne-am aşezat, unul în faţa celuilalt, în două fotolii comode cu tetiere.

— Ceea ce explică interesul dumneavoastră pentru cel de-al Treilea Reich, am constatat, în timp ce turnam ceaiul.

S-a încruntat şi a luat ceaşca plină pe care i-o oferеam.

— Nu sunt decît un istoric. N-am nici un interes personal. Ceea ce constituie adevărata mea obsesie este Abwehr-ul, Serviciul Militar German de Informaţii Secrete. Oare de ce erau atît de buni şi, totodată, atît de răi?

— Amiralul Wilhelm Canaris şi băieţii lui veseli? (Am ridicat din umeri.) Aş spune că niciodată n-a pus inimă în ceea ce făcea dar, deoarece SS-ul l-a spînzurat în lagărul de concentrare de la Flossenburg, în aprilie patruzeci şi cinci, nu vom cunoaşte niciodată adevărul.

— Tocmai asta m-a-ndemnat să vin la dumneavoastră; asta, şi cartea pe care-aţi scris-o — *Vulturul a aterizat*.

— Un roman, doctore Cohen, am precizat. O pură speculaţie.

— Din care cel puţin cincizeci la sută sunt fapte istorice dovedite prin documente, după cum susţineţi chiar dumneavoastră în introducerea cărţii.

S-a aplecat înainte, cu mîinile încleştate pe genunchi, stăpînită de un soi de înverşunare. Aproape şoptit, am spus:

— Foarte bine. Aşadar, unde vreţi să ajungeţi de fapt?

— Vă amintiţi cum aţi dat, la început, peste întreaga afacere? m-a întrebat. Amănuntul de la care a pornit totul?

— Bineînţeles, am replicat. Monumentul în amintirea lui Steiner şi a oamenilor săi pe care sătenii din Studley Constable îl ascunseseră sub o lespede de mormînt, în cimitirul bisericii.

— *Hier ruhen Oberstleutnant Kurt Steiner und 13 deutsche Fallschirmjäger gefallen am 6 November 1943.*

— Exact, a confirmat. „Aici odihnesc locotenent colonelul Kurt Steiner şi treisprezece paraşutişti militari germani căzuţi în ziua de şase noiembrie o mie nouă sute patruzeci şi trei".

— Şi la ce vă gîndiţi?

— Treisprezece plus unu fac paisprezece, numai că în mormîntul acela nu se află paisprezece cadavre. Sunt numai treisprezece.

Am privit-o cu neîncredere.

— De unde dracu' aţi mai scos-o şi pe-asta?

— Din faptul că, în noaptea aceea, Kurt Steiner n-a murit pe terasa de la Meltham House, domnule Higgins...

A întins mîna să-şi ia servieta şi a deschis-o repede, dînd la iveală o mapă cu coperţi de carton maron; apoi a încheiat:

— ...iar dovada o am chiar aici.

Declaraţia aceasta făcea imperioasă nevoia de whiskey. Am luat sticla de Bushmills, am turnat în două pahare şi am spus:

— Perfect, am voie s-o văd?

— Bineînţeles, pentru asta mă aflu aici, dar mai întîi îngăduiţi-mi să vă dau unele explicaţii. Orice studiu al afacerilor de spionaj ale Abwehr-ului din timpul celui de-al doilea război mondial se referă, fără excepţie, la lucrările aşa-numitului S.O.E.[1], înfiinţat în 1940 de către British

---

1 *S.O.E.*: prescurtare de la *Special Operations Executive* (lb.engl.): Comandamentul britanic pentru operaţiuni speciale. (n.t.)

Intelligence[1], la indicaţiile lui Churchill, cu scopul de a coordona mişcarea ilegală din Europa şi acţiunile de rezistenţă.

— „Daţi foc Europei", aşa a poruncit bătrînul, am spus.

— Am fost fascinată cînd am descoperit că mulţi americani lucrau pentru S.O.E. chiar mai înainte de intrarea în război a Americii. M-am gîndit că din asta ar putea ieşi o carte. Am aranjat astfel încît să vin aici pentru a face cercetări, şi am constatat că un nume care apărea iar şi iar era Munro — general de brigadă Dougal Munro. Înainte de război fusese arheolog la Oxford. În cadrul S.O.E. era şef al Departamentului D. Acesta era cunoscut mai bine ca fiind „departamentul treburilor murdare".

— Am auzit de el, am intervenit.

— Cea mai mare parte a lucrărilor mele de cercetare le-am făcut la Oficiul Arhivelor Publice. După cum ştiţi, prea puţine dosare referitoare la probleme de spionaj sunt disponibile imediat. Unele sunt inaccesibile pentru o perioadă de douăzeci şi cinci de ani, altele pentru cincizeci...

— Iar materialele excepţional de delicate, pentru o sută de ani, am completat.

— Asta-i ceea ce am aici.

A ridicat mapa, adăugînd:

— Un dosar cu acces după o sută de ani privitor la Dougal Munro, Kurt Steiner, Liam Devlin şi alţii. Un adevărat roman, credeţi-mă.

Mi l-a dat peste masă şi l-am păstrat pe genunchi, fără a-l deschide.

---

[1] *British Intelligence* (lb.engl.): Serviciul Britanic de Informaţii Secrete. (n.t.)

— Cum naiba aţi pus mîna pe el?

— Am verificat ieri cîteva dosare referitoare la Munro. Un singur funcţionar era de serviciu, un tînăr. Presupun c-a fost neatent. Am găsit dosarul prins între alte două; sigilat, desigur. La Oficiul Arhivelor trebuie să-ţi efectuezi lucrările de cercetare la faţa locului, dar, deoarece dosarul cu pricina nu era inclus în formularul de înregistrare, l-am strecurat în servieta mea.

— O faptă criminală, sub incidenţa Legii de apărare a statului, am remarcat.

— Ştiu. Am desfăcut sigiliile cu foarte multă grijă şi am citit dosarul. Este doar un rezumat pe treizeci de pagini al unor evenimente... al unor evenimente uluitoare.

— Şi pe urmă?

— L-am fotocopiat.

— Minunile tehnologiei moderne îngăduie să se constate dacă s-a făcut o astfel de operaţie.

— Ştiu. Oricum, am sigilat din nou dosarul şi l-am dus înapoi azi-dimineaţă.

— Şi cum aţi reuşit să-l puneţi la loc? am vrut să aflu.

— Am verificat acelaşi registru ca şi ieri. Am prezentat la birou dosarul lui Munro şi i-am atras atenţia arhivarului de serviciu că făcusem o eroare.

— V-a crezut?

— Presupun că da. Adică, de ce nu m-ar fi crezut?

— Acelaşi funcţionar?

— Nu, un om mai în vîrstă.

Am rămas gînditor, în largul meu. În cele din urmă am propus:

— Vreţi să mai pregătiţi puţin ceai proaspăt, cît timp frunzăresc asta?

— De acord.

A luat tava şi a ieşit. Am ezitat, apoi am deschis dosarul şi am început să citesc.

Nici măcar nu eram conştient de prezenţa ei acolo, într-atît mă captivau evenimentele consemnate în dosarul acela. Cînd am terminat, l-am închis şi mi-am ridicat privirile. Ea stătea din nou în celălalt fotoliu, urmărindu-mă din ochi, cu o expresie de intensă curiozitate întipărită pe faţă. Am spus:

— Înţeleg raţiunea perioadei de interdicţie a accesului timp de o sută de ani. Marile puteri n-ar vrea ca toate acestea să iasă la lumină nici măcar acum.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

— Pot să le mai studiez puţin?

A ezitat, apoi a înclinat capul, încuviinţînd:

— Pînă mîine, dacă vă face plăcere. Eu mă înapoiez în Statele Unite cu avionul de seară. Cu Pan Am-ul.

— O decizie bruscă?

S-a ridicat şi şi-a luat fulgarinul.

— Întocmai. Am hotărît c-ar fi mai bine să mă întorc în propria mea ţară.

— Îngrijorată? am întrebat-o.

— Probabil sunt hipersensibilă, dar, într-adevăr, sunt îngrijorată. Voi veni să iau dosarul mîine după-amiază. Să zicem la trei fix, în drumul meu spre Heathrow?

— Perfect.

Am pus dosarul pe măsuţa pentru ceai şi cafea. În momentul în care o conduceam spre uşă, ceasul de pe poliţa căminului bătea jumătatea de oră — şapte şi treizeci de minute. Am zăbovit cîteva clipe în prag. Ploaia cădea cu înverşunare.

— Fără îndoială, trebuie să existe cineva care ar putea confirma veridicitatea acestui dosar, spuse Ruth.

Probabil Liam Devlin. În cartea dumneavoastră ați spus că el încă mai trăiește pe undeva, lucrînd în cadrul Aripii Provizorii din I.R.A., în Irlanda

— Acesta-i ultimul lucru pe care l-am auzit în legătură cu el, am replicat. Acum trebuie să aibă cam șaizeci și șapte de ani, dar este în putere.

— Ei, bine, cam asta-i tot, spuse ea zîmbind din nou. Vă voi revedea mîine după-amiază.

A coborît treptele și s-a îndepărtat prin ploaie, dispărînd la capătul străzii, în ceața înserării.

Am stat lîngă foc și am recitit de două ori dosarul, apoi m-am dus iar în bucătărie unde mi-am mai făcut un ceai și un sandwich cu friptură de pui și m-am așezat la masă, mîncînd și reflectînd la toată întîmplarea.

Este extraordinar cum niște evenimente survenite din senin pot schimba întregul mers al lucrurilor. Mi se mai întîmplase asta și înainte, cînd descoperisem monumentul funerar închinat memoriei lui Steiner și oamenilor săi, ascuns în cimitirul bisericii din Studley Constable. Făceam cercetări pentru un articol destinat unui magazin istoric. În loc de asta, găsisem ceva ce nu căutasem și care-mi modificase cursul întregii vieți. Ceva din care rezultase o carte ce făcuse înconjurul lumii, de la New York la Moscova, și mă îmbogățise. Iar acum această Ruth Cohen și dosarul furat de ea; eram cuprins iarăși de acea excitare ciudată ce mă făcea să ard de nerăbdare.

Trebuia să mă calmez, să privesc lucrurile în perspectivă, așa că m-am dus să fac un duș. M-am spălat pe îndelete, m-am bărbierit, apoi m-am îmbrăcat din nou. Era doar opt și jumătate și nu părea probabil să mă culc devreme — dacă totuși aveam să mă culc.

Avînd de gîndit, n-am mai bătut whiskey, ci mi-am pregătit încă un ceai şi mi-am reluat locul în fotoliu, lîngă cămin; mi-am aprins o ţigară şi am început să studiez din nou dosarul.

Am fost smuls din reverie de ţîrîitul soneriei de la intrare. M-am uitat la ceas. Mai erau doar cîteva minute pînă la nouă. Soneria a sunat încă o dată insistent. Am reintrodus dosarul în mapă, apoi am pus-o pe măsuţa pentru cafea şi-am ieşit în hol. Mi-a trecut prin minte că ar putea să fie tot Ruth Cohen, însă mă înşelam teribil, fiindcă atunci cînd am deschis uşa am găsit stînd acolo un poliţist tînăr, într-o manta bleumarin udă de ploaie.

— Domnul Higgins? a întrebat, uitîndu-se la un petic de hîrtie din mîna stîngă. Domnul Jack Higgins?

Ciudată mai e şi certitudinea cu care, fără a mai fi nevoie să ni se spună, ştim că veştile ce urmează sunt proaste.

— Da, am confirmat.

A intrat în hol.

— Regret că vă deranjez, domnule, dar efectuez o anchetă în legătură cu o domnişoară — Ruth Cohen. Sunteţi cumva un prieten al dînsei, domnule?

— Nu chiar, am replicat. Este vreo problemă?

— Mă tem că vă dau o veste proastă: tînăra a murit, domnule. Un accident al cărui autor a fugit de la locul faptei, în spatele clădirii Muzeului Britanic, în urmă cu o oră.

— Dumnezeule! am şoptit.

— Treaba este, domnule, că am găsit numele şi adresa dumneavoastră pe un cartonaş din poşeta ei.

Îmi era foarte greu să accept ştirea. Doar cu atît de puţină vreme în urmă stătuse acolo, pe pragul pe care se afla el acum. Poliţistul nu avea mai mult de douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Era încă îndeajuns de tînăr pentru a simţi compasiune şi şi-a pus mîna pe braţul meu.

— Vă simţiţi bine, domnule?

— Şocat, atîta tot, am răspuns.

Şi, inspirînd adînc, am adăugat:

— Ce doriţi de la mine?

— Se pare că tînăra domnişoară studia la Universitatea din Londra. Am verificat camera de cămin pe care o folosea. În timpul week-end-ului nu-i nimeni acolo. Este o problemă de identificare oficială. Pentru Biroul de Criminalistică.

— Şi aţi dori s-o fac eu?

— Dacă nu vă supără, domnule. Nu este departe. Se află la morga din Kensington.

Am inspirat adînc pentru a-mi potoli tremurul interior.

— Foarte bine. Aşteptaţi-mă doar să-mi iau fulgarinul.

Morga era o clădire cu înfăţişare deprimantă, aflată pe o stradă laterală; semăna mai mult cu un depozit decît cu orice altceva. În holul de intrare un portar în uniformă făcea de serviciu la birou, iar un bărbat scund şi negricios, de cincizeci şi ceva de ani, stătea la fereastră privind ploaia de afară, cu o ţigară atîrnîndu-i de colţul gurii. Purta o pălărie de fetru şi o haină de ploaie. S-a întors către mine, cu mîinile în buzunare.

— Domnul Higgins, nu-i aşa?

— Da, am răspuns.

Ţinîndu-şi în continuare mîinile în buzunare, îşi drese glasul. Scrumul din vîrful ţigării i se împrăştie pe trenci.

— Inspector-şef Fox. O afacere nefericită, domnule.

— Da, am repetat.

— Această tînără doamnă, Ruth Cohen, era o prietenă a dumneavoastră?

— Nu, am replicat. Ceva mai devreme, în seara asta, am întîlnit-o pentru prima dată.

— Numele şi adresa dumneavoastră se aflau în poşeta ei.

Şi, înainte să pot spune ceva, a continuat:

— Oricum, cel mai bine este să terminăm cu ce avem de făcut. Fiţi amabil şi urmaţi-mă.

Încăperea în care m-au condus avea pereţii îmbrăcaţi în faianţă albă şi era luminată cu lămpi fluorescente. Existau acolo numeroase mese de operaţie. Cadavrul se afla pe cea din capăt şi era acoperit cu un cearşaf alb cauciucat. Ruth Cohen părea foarte calmă; ochii îi erau închişi, dar capul îi fusese înfăşurat într-o glugă din care picura sînge.

— Vă rog, domnule, vreţi s-o identificaţi în mod oficial pe decedată ca fiind Ruth Cohen? m-a întrebat agentul de poliţie.

Am confirmat dînd din cap, iar el a acoperit-o din nou cu cearşaful.

Cînd m-am întors, Fox stătea pe un capăt al mesei din colţ, aprinzîndu-şi o nouă ţigară.

— Aşa cum vă spuneam, am găsit numele dumneavoastră în geanta ei.

În acel moment parcă s-a declanşat un mecanism în capul meu şi am revenit la realitate. Accident cu părăsirea locului faptei — o infracţiune gravă, dar oare de cînd merita o asemenea faptă atenţia unui inspector-şef? Şi oare înfăţişarea lui Fox, cu chipul lui întunecat şi cu ochii negri, la pîndă, nu avea ceva deosebit? Acesta nu era un poliţist obişnuit, îmi mirosea a Secţie Specială.

Întotdeauna este avantajos să te ţii cît mai aproape cu putinţă de adevăr — am descoperit asta cu multă vreme în urmă — aşa că am declarat:

— Femeia mi-a spus că venise aici de la Boston şi că lucra la Universitatea din Londra, cercetînd o carte.

— Referitoare la ce, domnule?

Întrebarea lui mi-a confirmat într-o clipă bănuielile.

— Ceva în legătură cu cel de-al doilea război mondial, inspectore, ceea ce se nimereşte a fi un domeniu despre care am scris eu însumi.

— Înţeleg. Căuta un ajutor, sfaturi, cam asta, nu-i aşa?

Şi atunci am minţit pe de-a-ntregul:

— Bă deloc. Nici nu avea nevoie de aşa ceva. Cred că era doctor în filozofie. Adevărul este, domnule inspector-şef, că am scris o carte care s-a bucurat de un oarecare succes şi al cărei subiect se situa în timpul celui de-al doilea război mondial. Voia, pur şi simplu, să mă cunoască. După cîte am înţeles, urma să ia mîine avionul spre Statele Unite.

Conţinutul poşetei şi al servietei ei se afla pe masă, alături de el. Biletul companiei Pan American era la vedere. L-a ridicat între degete:

— Aşa s-ar părea.

— Acum pot pleca?

— Desigur. Agentul de poliţie vă va conduce acasă.

Am trecut în holul de intrare şi ne-am oprit în uşă. A tuşit, aprinzîndu-şi o altă ţigară.

— Afurisită ploaie. Presupun că şoferul maşinii a derapat. Un accident, într-adevăr, dar n-ar fi trebuit să fugă de-acolo. Asta n-o putem accepta, nu-i aşa?

— Noapte-bună, inspectore, i-am urat şi am coborît treptele, îndepărtîndu-mă spre maşina poliţiei.

Lăsasem aprinsă lumina din hol. Cînd am intrat, m-am dus drept în bucătărie fără a-mi scoate haina, am pus

ibricul pe foc şi abia pe urmă am revenit în camera de zi. Mi-am turnat puţin whiskey într-un pahar şi m-am întors către foc. Şi atunci am văzut că mapa pe care-o lăsasem pe măsuţa pentru cafea dispăruse. Vreme de cîteva clipe nebune mi-am închipuit că era o prostie.

Am pus pe măsuţă paharul cu whiskey şi mi-am aprins o ţigară, reflectînd asupra situaţiei. Misteriosul Fox — acum eram mai sigur ca oricînd că făcea parte din Secţia Specială; nefericita tînără ce zăcea acolo, la morgă; îmi reaminteam senzaţia de nelinişte care mă cuprinsese cînd îmi spusese cum a procedat pentru a pune la loc dosarul acela la Oficiul Arhivelor. Mă gîndeam la ea, cum mergea pe trotuar şi traversa strada, pe ploaie, prin spatele Muzeului Britanic şi, pe urmă, maşina. O noapte ploioasă şi o maşină care patinează, aşa cum spunea Fox. Ar fi putut fi un accident, dar ştiam că era prea puţin probabil, ţinînd seama de dosarul lipsă. Şi asta punea sub semnul întrebării însăşi continuarea propriei mele existenţe.

Era momentul să plec undeva pentru un timp, dar unde? Şi atunci mi-am amintit ce spusese ea. Încă mai rămăsese o persoană care ar putea confirma cele cuprinse în dosarul acela. Mi-am pregătit o valijoară de voiaj cu cele necesare pentru o noapte şi m-am dus la fereastră, să verific strada printr-o deschizătură a perdelei. Pretutindeni erau parcate maşini, astfel încît era cu neputinţă să văd dacă eram sau nu supravegheat.

Am plecat prin uşa bucătăriei, situată în spatele casei şi, după ce am străbătut cu precauţie aleea, mi-am croit rapid drum printr-un labirint de străzi lăturalnice liniştite, frămîntînd în minte toată întîmplarea. Fără îndoială, trebuie să fi fost o problemă de securitate. Cine ştie ce mică secţie anonimă a departamentului de informaţii DI-5, care se ocupa de oamenii ce li se păreau dubioşi... Dar oare asta ar însemna în mod obligatoriu să aibă de-a

face cu mine? La urma urmei, fata era moartă, dosarul se afla înapoi, la Oficiul Arhivelor, şi singura copie existentă fusese recuperată. Ce-aş fi putut spune care să poată fi dovedit sau, oricum, crezut? Pe de altă parte, pentru propria mea satisfacţie trebuia să-mi aduc mie însumi dovada.

La următorul colţ, am făcut semn unui taxi.

Localul *Green Man*[1] din Kilburn — o zonă din Londra binecunoscută irlandezilor — avea deasupra uşii imaginea pictată a unui călugăr irlandez, ca o aluzie la genul de clienţi de care se bucura. Barul era plin, după cum puteam vedea prin fereastra cîrciumii. L-am ocolit ajungînd în curtea din spate. Perdelele erau trase şi Sean Riley stătea la un birou supraîncărcat, făcîndu-şi conturile. Era un bărbat scund, cu o claie de păr alb, foarte activ pentru vîrsta lui, în jur de şaptezeci şi doi de ani. Green Man era proprietatea lui, dar, şi mai important, Sean era unul dintre organizatorii grupării Sinn Fein[2], aripa politică, din Londra, a forţelor I.R.A. Am bătut în geam; el s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră, scrutînd întunericul de afară. S-a întors cu spatele, depărtîndu-se. O clipă mai tîrziu, uşa se deschidea.

— Domnule Higgins! Ce vînt vă aduce aici?

— Nu voi intra, Sean. Sunt în drum spre Heathrow.

— Aşa, vasăzică. O vacanţă la soare, nu-i aşa?

— Nu chiar. Belfast. Probabil voi pierde ultima cursă, dar voi lua avionul de dimineaţă. Dă-i de ştire lui Liam

---

1 *Green Man* (lb.engl.) = Omul Verde. (n.t.)

2 *Sinn Fein*: mişcare patriotică înfiinţată în 1903, şi partid în Irlanda, al căror scop este revigorarea naţională în limba vorbită etc., precum şi independenţa politică a insulei. Denumirea irlandeză ar putea fi tradusă prin *Noi Înşine*. (n.t.)

Devlin. Spune-i că voi locui la hotelul *Europa* şi că trebuie să-l văd

— Isuse, domnule Higgins, şi eu cum aş putea cunoaşte un individ atît de primejdios ca ăsta?

Prin uşă puteam auzi muzica din bar. Cîntau „*Guns of the I.R.A.*"[1].

— Nu discuta, Sean, pur şi simplu fă ce te rog, i-am spus. Este important.

Ştiam că-mi va îndeplini rugămintea, bineînţeles, şi m-am îndepărtat fără a mai adăuga ceva. Peste cîteva minute chemam un taxi şi mă aflam în drum spre Heathrow.

Hotelul *Europa* din Belfast era legendar printre ziariştii din întreaga lume. Supravieţuise la nenumărate atacuri cu bombe ale forţelor I.R.A. şi se înălţa pe Great Victoria Street, lîngă staţia de tramvai. Am stat mai toată ziua în camera mea de la etajul opt, aşteptînd. Lucrurile păreau destul de calme, însă calmul acela ascundea un soi de nelinişte; spre sfîrşitul după-amiezei s-a auzit explozia unei bombe, iar cînd m-am uitat pe fereastră am văzut, în depărtare, un panaş de fum.

Imediat după ora şase, cînd începea să se întunece, m-am hotărît să cobor la bar să beau ceva. Tocmai îmi îmbrăcam haina cînd a sunat telefonul. Un glas a spus: „Domnul Higgins? Suntem recepţia, domnule. Vă aşteaptă taxiul".

Era un taxi negru, o varietate londoneză, iar ca şofer avea o femeie de vîrstă mijlocie, cu trăsături plăcute, care

---

[1] *Guns of the I.R.A.* (lb. engl.) = Puştile Armatei Republicane Irlandeze. (n.t.)

semăna cu o mătuşică. Am coborît panoul de sticlă dintre noi şi i-am adresat salutul obişnuit în Belfast:

— Vă urez o seară bună.

— Şi dumneavoastră la fel.

— Nu văd deseori o doamnă şofer de taxi, oricum, nu la Londra.

— Este o localitate îngrozitoare. La ce altceva te-ai putea aştepta? Acum, staţi acolo liniştit ca un domn cumsecade şi bucuraţi-vă de plimbarea aceasta.

A închis panoul cu o singură mînă. Călătoria n-a durat mai mult de zece minute. Am străbătut Falls Road, o zonă catolică pe care mi-o aminteam bine din adolescenţă, şi am cotit, pătrunzînd într-un hăţiş de străduţe lăturalnice şi oprind în cele din urmă în faţa unei biserici. Femeia a deschis panoul de sticlă.

— Primul confesional pe dreapta, cum intri.

— Dacă aşa spuneţi.

Am coborît şi ea a plecat imediat cu taxiul. Panoul indicator purta inscripţia „Biserica Sfîntului Nume" şi era într-o stare surprinzător de bună, cu orele de slujbă şi de spovedanie scrise cu o vopsea de calitate. Am deschis uşa din capătul de sus al scării şi am intrat. Interiorul bisericii, nu prea mare, era luminat cu zgîrcenie; nişte lumînări pîlpîiau în faţa altarului; pe una din laturi, într-o capelă, se afla imaginea Fecioarei. Instinctiv mi-am înmuiat degetele în apa sfinţită şi mi-am făcut semnul crucii, amintindu-mi de mătuşa catolică din South Armagh, care mă crescuse o vreme, cît fusesem copil, şi care-şi făcea griji în legătură cu sufleţelul meu negru de protestant.

Confesionalele se înşiruiau pe una din laturi. Nici unul nu era ocupat, asta nefiind de mirare, deoarece, potrivit panoului de afară, venisem aici cu o oră mai înainte de program. Am intrat în prima de pe dreapta şi am închis

uşa. Am stat o clipă acolo, în întuneric, apoi grilajul a alunecat deschizîndu-se.

— Da? întrebă un glas în şoaptă.

Am răspuns în mod automat:

— Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Fără-ndoială că ai păcătuit, fiule.

Lumina s-a aprins în cealaltă despărţitură şi Liam Devlin mi-a zîmbit prin grilaj.

Arăta extraordinar de bine. Ba chiar mai bine decît ultima dată cînd îl văzusem. Şaizeci şi şapte de ani, însă — aşa cum îi spusesem lui Ruth Cohen — plin de viaţă. Un omuleţ cu o vitalitate extraordinară, cu părul tot atît de negru ca pe vremuri şi cu ochi de un albastru intens. În partea stîngă a frunţii avea cicatricea unei vechi răni de glonţ, iar pe buze îi flutura mereu un zîmbet uşor ironic. Purta o sutană de preot şi un guler clerical şi părea să se simtă ca acasă la el în sacristia din fundul bisericii, unde mă poftise să-l însoţesc.

— Arăţi bine, fiule. Tot succesul şi banii aceia! Să bem pentru asta, a spus. Cu siguranţă găsim pe-aici vreo butelcuţă.

A deschis un dulap şi a găsit o sticlă de Bushmills şi două pahare.

— Şi ce-o să zică despre toate astea cel care ocupă în mod obişnuit acest loc? l-am întrebat.

— Părintele Murphy? Omul ăsta are o inimă de aur, m-a asigurat el. E plecat cu binefacerile, ca întotdeauna.

— Aşadar, e din tabăra cealaltă?

— Cam aşa ceva. În sănătatea dumitale, fiule! a adăugat, ridicînd paharul.

— Şi-ntr-a dumitale, Liam, i-am întors urarea. Întotdeauna mă uimeşti. În ultimii cinci ani te-ai aflat mereu pe lista celor urmăriţi cu cea mai mare îndîrjire de Forţele Armate Britanice şi încă mai ai curaj să stai aici în centrul Belfast-ului.

— Ah! ei bine, omul trebuie să se mai şi distreze, a replicat luînd o ţigară dintr-o casetă de argint şi oferindu-mi şi mie una. Oricum, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

— Îţi spune ceva numele de Dougal Munro?

Ochii i s-au mărit de uimire.

— Cu ce dracu' mai vii acum? De ani de zile n-am mai auzit numele bătrînului ticălos.

— Sau cel de Schellenberg?

— Walter Schellenberg? Era unul cu numele ăsta. General la vîrsta de treizeci de ani. Schellenberg — Munro? Ce-i asta?

— Dar Kurt Steiner? am continuat. Care — după cum cred toţi, incluzîndu-te şi pe dumneata — a murit încercînd să-l împuşte pe falsul Churchill pe terasa de la Meltham House.

Devlin a sorbit puţin whiskey şi mi-a zîmbit prietenos.

— Întotdeauna am fost un mincinos dat dracului. Acum, spune-mi şi mie, ce-nseamnă toate astea?

Aşadar, i-am povestit despre Ruth Cohen, despre dosar şi conţinutul lui, absolut totul, iar el a ascultat cu mare atenţie, fără a mă întrerupe.

Cînd am încheiat, a remarcat:

— Moartea fetei a venit la momentul potrivit. Aveai dreptate în privinţa aceasta.

— Ceea ce nu înseamnă perspective bune pentru mine.

De la o depărtare nu prea mare s-a auzit zgomotul unei explozii şi, în timp ce el se ridica şi deschidea uşa

către curtea din spate, i-a urmat păcănitul împuşcăturilor unor arme de calibru mic.

— Pare să fie o noapte agitată, am constatat.

— Oh, va fi, fără-ndoială. Deocamdată eşti mai în siguranţă dacă nu umbli pe străzi.

După ce-a închis uşa s-a întors cu faţa spre mine. L-am întrebat:

— Faptele din dosarul acela... Erau adevărate?

— O poveste reuşită.

— Spune-o în linii mari.

— Care va să zică, ţi-ar plăcea să auzi şi urmarea?

— Trebuie s-o aud.

— De ce nu? a convenit zîmbind.

S-a aşezat iarăşi la masă şi a-ntins mîna după sticla de Bushmills, după care a continuat:

— Foarte bine, asta o să mă-mpiedice, un timp, să fac prostii. Şi acum, ia spune-mi, de unde ai vrea să-ncep?

BERLIN

•

LISABONA

•

LONDRA

1943

Capitolul 2

Apartamentul din piaţa Haston al generalului de brigadă Dougal Munro se afla doar la zece minute de mers de cartierul general al S.O.E. din Baker Sreet. În calitatea sa de şef al Secţiei D, trebuia să fie disponibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi, în afară de telefonul obişnuit, avea o linie specială trasă direct în biroul său. La acest telefon privat răspunse în seara aceea tîrzie de noiembrie, în timp ce stătea lîngă sobă lucrînd la nişte dosare.

— Sunt Carter, domnule general. Tocmai m-am înapoiat din Norfolk.

— Bun, replică Munro. Fă-mi o vizită în drumul spre casă şi povesteşte-mi totul.

Puse receptorul în furcă, se ridică şi-şi turnă un whiskey. Era un bărbat bondoc, cu înfăţişare robustă şi păr alb, şi purta ochelari cu ramă de oţel. De fapt, nu era militar de profesie, şi gradul său de general de brigadă avea doar scopul de a-i asigura autoritatea în anumite cercuri. La cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, vîrstă la care cei mai mulţi oameni erau pensionaţi, chiar şi la Oxford, războiul constituise salvarea lui — acesta era adevărul gol-goluţ. Tocmai se

gîndea la asta cînd se auzi soneria de la intrare, şi-l pofti înăuntru pe căpitanul Jack Carter.

— Pari îngheţat, Jack. Serveşte-te cu o băutură.

Jack Carter îşi rezemă bastonul de un fotoliu şi-şi scoase paltonul. Purta uniforma de căpitan în regimentul *Green Howards*, şi pe haina lui de campanie era prinsă panglica Crucii Militare. Piciorul său de lemn era o moştenire de la Dunkerque şi, ducîndu-se spre dulapul cu băuturi,să-şi toarne un whiskey, şchiopăta destul de rău.

— Aşadar, cum stau lucrurile la Studley Constable? îl întrebă Munro.

— Din nou normale, sir. Toţi paraşutiştii germani sunt înmormîntaţi într-o groapă comună, în cimitirul bisericii.

— Nici o placă comemorativă, bineînţeles?

— Deocamdată nu, dar sătenii aceia sunt nişte oameni ciudaţi. Par să aibă, realmente, o stimă deosebită faţă de Steiner.

— Ei da, sigur, unul dintre sergenţii lui a fost ucis în timp ce salva vieţile a doi copii din sat, care căzuseră în scocul morii, adu-ţi aminte. De fapt, tocmai acea acţiune a fost cea care le-a distrus acoperirea, provocînd eşecul întregii operaţiuni.

— Şi i-a lăsat pe săteni să plece mai înainte de a începe partea cea mai dură a bătăliei, adăugă Carter.

— Exact. Ai obţinut dosarul privitor la el?

Carter îşi luă servieta şi scoase din ea cîteva foi de hîrtie prinse laolaltă cu o agrafă. Munro începu să le studieze.

— Locotenent-colonel Kurt Steiner, vîrsta: douăzeci şi şapte. State militare remarcabile: Creta, Africa de Nord, Stalingrad, Crucea de Cavaler cu frunze de stejar.

— Întotdeauna m-a intrigat mama lui, sir. O persoană care ocupa un loc important în elita Boston-ului. Ceea ce se numeşte „o brahmană din Boston".

—Toate-s bune, Jack, dar nu uita că tatăl său era general german, şi încă unul al naibii de bun. Dar ia să vedem ce-i cu Steiner? Cum se simte?

— Pare să nu existe nici un motiv pentru a pune la îndoială o vindecare totală. Chiar la ieşirea din Norwich există un spital al R.A.F.[1]-ului pentru membri ai echipajelor de bombardiere care au suferit arsuri. Destul de mic. Mai înainte fusese un sanatoriu particular. Îl ţinem acolo pe Steiner, sub pază sigură. Povestea prin care este acoperit îl prezintă ca pe un pilot din Luftwaffe[2], care s-a prăbuşit cu avionul. Pot spune că ne avantajează faptul că paraşutiştii germani şi cei din Luftwaffe poartă uniforme destul de asemănătoare.

— Şi rănile lui?

— În privinţa asta a fost al dracului de norocos, sir. Un glonţ l-a nimerit în umărul drept, în spate. Cel de-al doilea — în inimă, dar proiectilul a ricoşat pe osul sternului. Chirurgul crede că se va vindeca repede, mai ales că omul are o constituţie fizică excepţională.

Munro se duse să-şi toarne puţin whiskey.

— Hai să trecem în revistă ceea ce cunoaştem, Jack. Întreaga afacere — complotul pentru răpirea lui Churchill, urzirea planului. Toate acestea să fi fost făcute fără ştirea amiralului Canaris?

— Aşa s-ar părea, sir. Totul a fost pus la cale de Himmler. El l-a silit pe Max Radl, de la cartierul general al Abwehr-ului, să pună la cale conspiraţia fără ca amiralul să bănuiască. Cel puţin, asta e ceea ce ne spun sursele noastre de la Berlin.

— Totuşi, acum cunoaşte totul în legătură cu afacerea aceasta? întrebă Munro. Mă refer la amiral.

---

[1] *R.A.F.*: prescurtare de la *Royal Air Force* (lb.engl.) = Forţele Aeriene Britanice. (n.t.)

[2] *Luftwaffe* (lb germană) = aviaţia militară (germană). (n.t.)

— Se pare că da, sir, şi că n-ar fi prea încîntat, deşi nu poate face nimic în privinţa asta. Doar nu poate alerga să se plîngă la Führer.

— Şi nici lui Himmler nu-i este posibil aşa ceva. Nu, dacă întregul plan a fost făcut fără ştirea Führer-ului.

— Bineînţeles că Himmler îi dăduse lui Max Radl o scrisoare de împuternicire semnată de însuşi Hitler, reaminti Carter.

— Pretinsă a fi fost semnată de Hitler, Jack. Pariez că acesta a fost primul lucru care a sărit în aer. Nu, Himmler nu va voi să facă publică chestia asta.

— Şi, de fapt, sir, nici noi n-am prea vrea s-o vedem pe prima pagină a ziarului *Daily Express*. Paraşutişti germani care încearcă să pună mîna pe primul ministru, războindu-se cu trupe de comando americane într-un sat englez?!

— Da, n-ar fi tocmai de ajutor în eforturile depuse în cadrul războiului.

Munro se uită iarăşi la dosar şi adăugă:

— Individul acesta de la I.R.A., Devlin. O adevărată figură. Zici că, potrivit informaţiilor dumitale, a fost rănit?

— Întocmai, sir. Se afla într-un spital din Olanda şi, într-o noapte, pur şi simplu şi-a luat zborul. După cîte ştim, acum este la Lisabona.

— Sperînd, probabil, să reuşească în vreun fel să plece în Statele Unite. Îl ţinem sub supraveghere? Cine-i omul care lucrează pentru S.O.E. în Lisabona?

— Maiorul Arthur Frear, sir. Ataşat militar la ambasadă. A fost informat, răspunse Carter.

— Bine, încuviinţă Munro.

— Aşadar, ce facem în legătură cu Steiner, sir?

Munro se încruntă, reflectînd la această problemă.

— Îndată ce se va simţi suficient de bine, adu-l la Londra. Încă mai adăpostim prizonieri germani în Turn?

— Numai uneori, sir. Oameni în tranzit prin micul spital. Nu ca în primele zile ale războiului, cînd cei mai mulţi dintre oamenii de pe submarinele germane capturate erau găzduiţi acolo.

— Şi Hess.

— Un caz special, sir.

— Foarte bine. Îl vom duce pe Steiner în Turn. Va putea sta la spital pînă ne vom decide asupra unei case conspirative. Altceva?

— A apărut o noutate, sir. După cum ştiţi, tatăl lui Steiner era implicat în mai multe conspiraţii militare al căror scop era asasinarea lui Hitler. Pedeapsa este statutară. Spînzurare cu o coardă de pian şi, la dispoziţia Führer-ului, întreaga operaţiune se înregistrează pe peliculă.

— Ce neplăcut, comentă Munro.

— Fapt este, sir, că am primit un film cu moartea generalului Steiner. Una dintre sursele noastre de la Berlin a obţinut-o *via* Suedia. Nu ştiu dacă veţi voi să-l vedeţi. Nu-i prea drăguţ.

Mînios, Munro se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Se opri brusc, cu un uşor zîmbet pe buze:

— Ia spune-mi, Jack, nemernicul acela, Vargas, încă mai este la ambasada Spaniei?

— José Vargas, sir, ataşat comercial. Nu l-am utilizat în ultimă vreme.

— Dar Serviciul de Spionaj german este convins că el este de partea lor?

— Vargas nu este decît de partea celui care oferă cel mai mare cont în bancă, sir. Lucrează prin intermediul vărului său de la ambasada spaniolă din Berlin.

— Minunat! exclamă Munro zîmbind din nou. Spune-i să transmită la Berlin că-l avem pe Kurt Steiner. Spune-i să precizeze că se află în Turnul Londrei. Sună foarte teatral. Şi, ce-i mai important, să se asigure că Himmler şi

Canaris capătă *amîndoi* această informaţie. Asta ar trebui să-i agite.

— De-a ce naiba vă jucaţi, sir?

— De-a războiul, Jack, de-a războiul. Acum, mai bea un pahar şi pe urmă du-te acasă, la culcare. Mîine vei avea o zi încărcată.

...

În apropiere de Paderborn, în Westfalia, în orăşelul Wewelsburg, se afla castelul cu acelaşi nume, pe care Heinrich Himmler îl preluase de la consiliul local în 1934. Intenţia lui iniţială fusese de a-l transforma într-o şcoală pentru conducătorii SS ai Reich-ului, însă, la vremea cînd arhitecţii şi constructorii şi-au încheiat treaba şi după ce se cheltuiseră multe milioane de mărci, ceea ce crease era o monstruozitate demnă de studioul şase de la M.G.M.[1], un imens decor de cinematografie de soiul celor îndrăgite de Hollywood pe vremea cînd erau la modă filmele istorice. Castelul avea trei aripi, turnuri, un şanţ cu apă, iar în aripa de miazăzi, Reichsführer-ul îşi instalase propriile sale apartamente şi mîndria lui cea mai de seamă — o imensă sufragerie în care membrii aleşi ai SS-ului se puteau întîlni ca într-un soi de Tribunal al Onoarei. Întreaga grozăvie fusese influenţată de obsesia lui Himmler în legătură cu regele Arthur şi cu cavalerii Mesei Rotunde, la care se adăugase o doză bună de ocultism.

În acea seară de decembrie, Walter Schellenberg, la o depărtare de zece mile, îşi aprindea o ţigară, stînd pe bancheta din spate a Mercedes-ului care gonea spre castel. Primise ordinul de a-l întîlni pe Reichsführer în aceeaşi după-amiază, la Berlin. Motivul nu fusese precizat.

---

1 *M.G.M.*: prescurtare de la *Metro Goldwin Meyer*, celebră companie americană producătoare de filme. (n.t.)

Desigur că nu considera asta drept o dovadă a vreunei preferinţe faţă de el.

Fusese la Wewelsburg cu mai multe prilejuri, ba chiar cercetase planurile castelului la cartierul general al SD[1]-ului, aşa că-l cunoştea bine. Ştia şi că singurii oameni care luau loc în jurul acelei mese, împreună cu Reichsführer-ul, erau fie psihopaţi, ca şi Himmler însuşi, care credea în toate balivernele din Evul Mediu timpuriu cu privire la superioritatea saxonilor, fie oportunişti, care-şi aveau propriile lor fotolii, cu numele înscrise pe o plăcuţă de argint. Faptul că regele Arthur fusese un romano-britanic şi că se luptase împotriva saxonilor făcea ca întreaga nebunie să fie şi mai lipsită de sens, dar Schellenberg încetase de mult să se amuze de excesele celui de-al Treilea Reich.

Din respect pentru cerinţele de la Wewelsburg, purta uniforma neagră, de gală, a SS-ului, cu *Crucea de Fier clasa I* prinsă în partea stîngă a tunicii sale.

— În ce lume trăim, spuse oftînd, în timp ce maşina se angaja pe drumul ce urca spre castel, sub ninsoarea uşoară. Uneori, ajung să mă întreb cine conduce azilul de nebuni.

Aşa cum stătea rezemat, zîmbea, părînd brusc cu adevărat fermecător, deşi cicatricea rămasă, în urma unui duel, pe unul din obrajii săi te îndemna să te gîndeşti la o latură mai dură a firii sale. Era o amintire din zilele studenţiei la Universitatea din Bonn. În ciuda talentului pentru limbi străine, începuse facultatea de medicină, apoi o abandonase trecînd la drept. Dar în 1933, vremurile erau grele în Germania, chiar şi pentru tinerii proaspăt absolvenţi ai universităţii.

SS-ul recruta pentru eşaloanele sale superioare oameni de ştiinţă tineri şi înzestraţi. Ca mulţi alţii, Schellenberg

---

1 *SD*: prescurtare de la *Sichercheitsdienst* (lb.germ.) = Serviciul de Siguranţă. (n.t.)

privise asta ca pe o slujbă, nu ca pe un ideal politic, şi avansarea lui fusese uimitoare. Datorită uşurinţei lui pentru limbi străine, însuşi Heydrich îl împinsese în Sichercheitsdienst — Serviciul de securitate al SS-ului, cunoscut ca SD. Principala sa responsabilitate fusese dintotdeauna munca de spionaj în străinătate, deseori în conflict cu Abwehr-ul, deşi relaţiile sale personale cu amiralul Canaris erau excelente. O serie de acţiuni de spionaj conduse în mod strălucit îl ridicaseră rapid în ierarhie. La treizeci de ani era Brigadeführer SS şi general-maior de poliţie.

Lucrul cu adevărat uimitor era că Walter Schellenberg nu se socotea ca fiind un nazist. Considera cel de-al Treilea Reich ca pe o şaradă nenorocită, iar pe protagoniştii săi ca pe nişte actori realmente de o calitate inferioară. Existau evrei care-i datorau viaţa, victime sortite lagărelor de concentrare a căror direcţie era schimbată către Suedia şi siguranţă. Un joc periculos, un preţ de răscumpărare pentru conştiinţa lui — îşi spunea — şi îşi avea duşmanii săi. Supravieţuise dintr-un singur motiv: Himmler avea nevoie de inteligenţa lui şi de remarcabilele sale talente, şi asta era de ajuns.

În şanţul de apărare al castelului nu era apă, ci doar o pulbere subţire de zăpadă. În timp ce Mercedes-ul trecea podul spre poartă, Schellenberg se rezemă de spătar, spunîndu-şi cu glas coborît:

— E prea tîrziu acum să mai dai înapoi, Walter, mult prea tîrziu.

Himmler îl primi în camera de zi personală, din aripa sudică. Schellenberg fusese escortat acolo de un sergent SS în ţinută de gală, şi-l găsise pe consilierul lui Himmler,

un Sturmbannführer[1] pe nume Rossman, şi el tot în uniformă de gală, stînd la o masă în afara uşii.

— Domnule maior, îl salută Schellenberg, cu o înclinare a capului.

Rossman îi făcu semn sergentului că poate pleca.

— Este o plăcere pentru mine să vă văd, generale. Vă aşteaptă. A-propos, dispoziţia nu-i este dintre cele mai bune.

— Îmi voi aminti această informaţie.

Rossman deschise uşa şi Schellenberg intră într-o încăpere mare, cu tavan boltit şi pardoseală din dale de piatră. Pereţii erau acoperiţi cu tapiserii şi camera era încărcată cu mobilier de stejar negru. Un foc de buşteni ardea într-un şemineu mare din piatră. Reichsführer-ul stătea la o masă de stejar, cotrobăind într-o grămadă de hîrtii. Nu purta uniformă, lucru obişnuit pentru el, ci un costum de tweed, cămaşă albă şi cravată neagră. Pince-nez-ul de argint îi dădea înfăţişarea unui învăţător antipatic.

Spre deosebire de Heydrich, care întotdeauna i se adresase lui Schellenberg cu numele lui de botez, Himmler adopta în mod invariabil o atitudine oficială.

— Generale Schellenberg! spuse ridicîndu-şi privirea. Ai ajuns în fine aici.

Cuvintele conţineau un reproş implicit, şi Schellenberg replică:

— Am plecat de la Berlin în clipa în care v-am primit mesajul, Herr Reichsführer. Cu ce vă pot fi de folos?

— Operaţiunea *„Vulturul"*, afacerea aceea cu Churchill. Nu te-am utilizat în treaba aceea pentru că aveai alte sarcini. Totuşi, probabil că pînă acum îţi sunt cunoscute cele mai multe dintre detalii.

— Desigur, Herr Reichsführer.

Brusc, Himmler schimbă subiectul.

---

[1] *Sturmbannführer* (lb. germ.) = şef de brigadă al trupelor paramilitare de şoc. (n.t.)

— Schellenberg, mă îngrijorează tot mai serios acţiunile trădătoare ale multor oameni din înaltul Comandament. După cum bine ştii, săptămîna trecută un ticălos de maior tînăr a sărit în aer cu maşina lui cu tot, în faţa intrării cartierului general al Führer-ului, la Rastenburg. În mod evident, un alt atentat la viaţa Führer-ului nostru.

— Mă tem că da, Herr Reichsführer.

Himmler se ridică în picioare şi-i puse o mînă pe umăr.

— Dumneata şi cu mine, generale, suntem legaţi printr-o frăţietate comună — SS-ul. Am jurat să-l apărăm pe Führer şi, cu toate acestea, suntem în permanenţă ameninţaţi de această conspiraţie a generalilor.

— Nu există nici o dovadă directă, Herr Reichsführer, ripostă Schellenberg, deşi asta nu era pe de-a-ntregul adevărat.

Himmler continuă:

— Generalii von Stulpnagel, von Falkenhausen, Stief, Wagner şi alţii, chiar şi bunul dumitale prieten, amiralul Wilhelm Canaris, Schellenberg. Te-ar mira?

Schellenberg încercă să rămînă calm, întrevăzînd clar posibilitatea ca următorul numit să fie el.

— Ce pot spune, Herr Reichsführer?

— Şi Rommel, generale, însăşi „Vulpea Deşertului"! Eroul poporului!

— Dumnezeule mare! gemu Schellenberg cu respiraţia tăiată, mai mult pentru că asta părea să fie exact ceea ce se aştepta din partea lui.

— Cât despre dovadă... Dovada o voi căpăta în cel mai scurt timp, pufni dispreţuitor Himmler. Au deja fixată o întîlnire cu călăul care-o să-i spînzure — toţi cei pe care ţi i-am numit. Dar să trecem la alte probleme, adăugă revenind la masă şi luînd loc pe scaun. Ai avut vreodată ceva de-a face cu un agent pe care-l cheamă Vargas? José Vargas, preciză după ce cercetă o hîrtie din faţa lui.

— Îl cunosc. Un om de legătură al Abwehr-ului. Ataşat comercial la ambasada spaniolă din Londra. Din cîte ştiu, n-a fost folosit decît cu rare prilejuri.

— Are un văr care-i tot ataşat la ambasada Spaniei aici, în Berlin. Unul, Juan Rivera. Informaţia mea e corectă? întrebă Himmler ridicîndu-şi privirea.

— Aşa cred, Herr Reichsführer. Vargas foloseşte valiza diplomatică pentru Londra. Cele mai multe mesaje ale sale ajung la vărul lui de aici, de la Berlin, în treizeci şi şase de ore. Totul pe căi cît se poate de ilegale, bineînţeles.

— Şi-i mulţumesc Domnului pentru asta, replică Himmler. Dar operaţiunea asta, *„Vulturul"*. Spui că-ţi sunt cunoscute detaliile?

— Da, Herr Reichsführer, confirmă Schellenberg calm.

— În toată treaba asta există o problemă, generale. Deşi ideea a fost sugerată de către Führer, a fost — cum să zic? — mai mult o izbucnire a fanteziei, decît o propunere serioasă. Nu te poţi bizui pe Canaris să ducă la bun sfîrşit aşa ceva. Mă tem că victoria totală a celui de-al Treilea Reich ocupă unul din ultimele locuri pe lista lui de priorităţi. Acesta-i motivul pentru care eu personal am pus în execuţie planul, ajutat de colonelul Radl de la Abwehr, care, după cîte înţeleg, a avut un atac de cord şi nu prea sunt speranţe să mai trăiască.

Cu precauţie, Schellenberg întrebă:

— Aşadar, Führer-ul nu ştie nimic despre această afacere?

— Dragul meu Schellenberg, el poartă pe umerii săi întreaga răspundere a războiului, sub toate aspectele sale. Este datoria noastră să-i uşurăm, pe cît posibil, povara.

— Desigur, Herr Reichsführer.

— Deşi concepută în mod strălucit, operaţiunea *„Vulturul"* s-a încheiat printr-un eşec, şi cine-ar fi cel

care să dorească să ducă acest eşec în biroul Führer-ului şi să i-l pună pe masă?

Fără a-i da răgaz lui Schellenberg să replice, continuă:

— Şi cu asta revin la raportul acesta care mi-a parvenit din Londra, trimis de Vargas, prin vărul său de aici, de la Berlin. Cel numit Rivera.

Îi înmînă lui Schellenberg, pe deasupra mesei, o hîrtie subţire cu un mesaj telegrafic.

— Incredibil! exclamă Schellenberg după ce o privise. Kurt Steiner în viaţă!

— Şi aflîndu-se în Turnul Londrei! preciză Himmler luînd înapoi hîrtia.

— Nu-l vor ţine prea mult acolo, replică Schellenberg. Poate că sună teatral, dar Turnul nu este cel mai adecvat pentru găzduirea pe termen lung a prizonierilor. Îl vor muta în vreo casă conspirativă, exact aşa cum au făcut cu Hess.

— Ai şi altă idee în legătură cu această problemă?

— Doar că britanicii vor ţine sub tăcere faptul că el se află în mîinile lor.

— Pentru ce spui asta?

— Operaţiunea *„Vulturul"* a fost foarte aproape de a avea succes.

— Dar Churchill nu era Churchill, îi reaminti Himmler. Oamenii noştri de la Serviciile Secrete au descoperit asta

— Desigur, Herr Reichsführer, însă paraşutiştii germani au aterizat pe pămîntul Angliei şi au purtat o bătălie sîngeroasă. Dacă povestea asta ar fi fost făcută publică, efectul asupra poporului britanic, în acea etapă a războiului, ar fi fost înspăimîntător. Însuşi faptul că cei care se ocupă de problemă sunt oamenii de la S.O.E. şi generalul acela de brigadă, Munro, constituie o dovadă în acest sens.

— Îl cunoşti pe general?

— Cunosc doar un lucru despre el, Herr Reichsführer. Este un ofiţer de spionaj foarte capabil.

— Sursele mele precizează că acel Rivera i-a transmis ştirile şi lui Canaris, a spus Himmler. Cum crezi că va reacţiona acesta?

— N-am nici cea mai mică idee, Herr Reichsführer.

— Îl poţi vizita cînd te întorci la Berlin. Caută să descoperi. Părerea mea este că nu va face nimic. În mod sigur nu va da fuga la Führer.

După ce cercetă cu privirea o altă foaie aflată în faţa lui, Himmler continuă:

— Niciodată nu voi înţelege oamenii de soiul lui Steiner. Un erou de război; Crucea de Cavaler cu frunze de stejar; un ostaş strălucit. Şi totuşi, şi-a distrus cariera, a riscat să dea greş, să piardă totul, de dragul unei oarecare căţele jidoveşti pe care a-ncercat s-o ajute în Varşovia. Numai operaţiunea *„Vulturul"* a fost cea care i-a salvat, pe el şi pe oamenii lui, de la unitatea militară disciplinară în care activau. Irlandezul este, desigur, o cu totul altă poveste, adăugă el în încheiere.

—Devlin, Herr Reichsführer?

— Da, un om cu totul neruşinat. Ştii cum sunt irlandezii, Schellenberg? Pentru ei, orice este o glumă.

— Permiteţi-mi să vă spun că, din toate rapoartele, reiese că acesta pare să-şi cunoască meseria.

— Sunt de acord, dar nu uita că în afacerea aceea el încasa toţi banii. Cineva a fost ciudat de neglijent, lăsîndu-l să plece din spitalul acela olandez.

— Este şi părerea mea, Herr Reichsführer.

— Rapoartele mele îmi arată că, actualmente, se află la Lisabona, spuse Himmler şi, împingînd peste masă o altă hîrtie, preciză:

— Vei găsi aici toate detaliile. Încearcă să ajungă în America, dar nu are bani. Potrivit acestor rapoarte, a lucrat ca barman.

După o rapidă examinare a notei informative, Schellenberg întrebă:

— Ce ați dori să fac eu în această problemă, Herr Reichsführer?

— Te vei întoarce în noaptea asta la Berlin, la mîine avionul spre Lisabona. Convinge-l pe derbedeul de Devlin să se înapoieze împreună cu dumneata. Nu cred că asta se va dovedi a fi o treabă prea dificilă. Radl îi dăduse douăzeci de mii de lire pentru a participa la acțiunea „*Vulturul*". Erau plătite într-un cont confidențial în Geneva. Va face orice pentru bani — trase Himmler concluzia, zîmbind. Oferă-i tot atîta, chiar mai mult, dacă-i necesar. Te autorizez să faci plăți pînă la treizeci de mii de lire.

— Dar în ce scop, Herr Reichsführer?

— Ei, na-ți-o! pentru a aranja evadarea lui Steiner, bineînțeles. Îmi închipuiam că-i evident. Omul acesta este un erou al Reich-ului, un adevărat erou. Nu-l putem lăsa în mîinile britanicilor.

Amintindu-și cum își sfîrșise zilele generalul Steiner în celulele Gestapo-ului, pe Prinz Albrechtstrasse, lui Schellenberg i se părea mai probabil ca Himmler să aibă alte motive. Pe un ton calm, replică:

— Vă înțeleg punctul de vedere, Herr Reichsführer.

— Știi cîtă încredere am în dumneata, generale, reluă Himmler. Și niciodată nu mă vei abandona. Las întreaga afacere în mîinile dumitale capabile.

După o scurtă pauză, îi întinse peste masă un plic.

— Vei găsi înăuntru o scrisoare de împuternicire care, cu siguranță, va face față oricărei împrejurări.

Schellenberg n-o deschise, în schimb întrebă:

— Ați spus, Herr Reichsführer, că doriți să plec mîine la Lisabona. Pot îndrăzni să vă reamintesc că mîine este Ajunul Crăciunului...

— Și ce naiba legătură poate avea asta cu problema noastră? replică Himmler, sincer surprins. Viteza este esențială în cazul acesta, Schellenberg, și aducîndu-ți aminte de jurămîntul dumitale ca membru al SS-ului, îți voi

explica şi pentru ce. Peste aproximativ patru săptămîni Führer-ul va lua avionul spre Cherbourg, în Normandia. Pe douăzeci şi unu ianuarie. Eu îl voi însoţi. De acolo, vom merge la un castel de pe coastă — *Belle Île*. Ciudate nume mai folosesc şi francezii ăştia!...

— Vă pot întreba care este scopul acestei vizite?

— Führer-ul intenţionează să se întîlnească acolo cu feldmareşalul Rommel în persoană, spre a-i confirma numirea de Comandant al grupului B de Armată. Numirea îi va da responsabilitate directă pentru apărarea Zidului Atlanticului. Întîlnirea va avea ca obiect stabilirea strategiei necesare în cazul în care inamicii noştri s-ar decide să pornească, în anul viitor, o invazie. Führer-ul mi-a făcut cinstea de a-mi încredinţa organizarea conferinţei şi, bineînţeles, răspunderea pentru securitatea sa. Va fi pur şi simplu o problemă de competenţa SS-ului. După cum spuneam, acolo se va afla Rommel, probabil şi Canaris. Führer-ul i-a invitat în mod special.

Începu să-şi sorteze hîrtiile, aşezîndu-le într-un teanc ordonat şi punînd cîteva într-o servietă. Schellenberg insistă:

— Dar, Herr Reichsführer, ce-i cu urgenţa în ce priveşte afacerea Steiner? Nu înţeleg.

— Am intenţia, generale, ca la acea întrunire să i-l prezint Führer-ului. Evadarea lui ar reprezenta o lovitură grozavă din partea SS-ului, aproape o victorie. Fără îndoială, prezenţa lui ar îngreuna situaţia lui Canaris, ceea ce nu va fi decît spre bine. Şi — adăugă închizînd servieta şi îngustîndu-şi ochii — asta-i tot ceea ce ai nevoie să ştii.

Simţind că nu mai are mult pînă să înnebunească, Schellenberg replică:

— Şi totuşi, Herr Reichsführer, ce se-ntîmplă dacă Devlin nu vrea să se lase convins?

— Atunci trebuie să acţionezi în consecinţă. În scopul acesta, am ales un om al Gestapo-ului. Vreau să te însoţească la Lisabona, ca gardă de corp.

Acţionă butonul unei sonerii de pe birou şi Rossman îşi făcu apariţia.

— Ah, Rossman. Poţi să-l introduci acum pe Sturmbannführer-ul Berger.

Schellenberg aşteptă, dorind cu disperare o ţigară, dar conştient de cît de mult dezaproba Himmler fumatul. După un timp, uşa se deschise şi Rossman reapăru împreună cu un alt bărbat. Acesta constitui oarecum o surpriză. Era tînăr, doar de douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, cu un păr de un blond foarte deschis, aproape alb; cîndva chipeş, dar o parte a feţei îi fusese arsă cumplit. Schellenberg putea vedea locul în care pielea grefată se întindea gata să plesnească.

Nou-venitul îşi întinse mîna:

— Generale Schellenberg... Horst Berger! Încîntat să lucrez cu dumneavoastră.

Zîmbea, şi faţa aceea schilodită îl făcea să pară însuşi Diavolul.

Schellenberg îi răspunse scurt: „Domnule Maior!", şi se întoarse către Himmler:

— Pot pleca, Herr Reichsführer?

— Desigur. Berger te va ajunge din urmă în curte. Trimite-l înăuntru pe Rossman.

În momentul în care Schellenberg deschidea uşa, Himmler adăugă:

— Încă ceva. Canaris nu trebuie să ştie nimic. Nimic despre Devlin, nimic despre intenţiile noastre referitoare la Steiner şi, deocamdată, nici o menţiune despre Belle Île. Înţelegi importanţa acestui lucru?

— Fără îndoială, Herr Reichsführer.

După ce-i transmise lui Rossman să intre, Schellenberg merse în lungul coridorului. La etajul următor găsi un cabinet de toaletă. Se strecură înăuntru şi-şi aprinse o ţigară. Apoi îşi scoase din buzunar plicul pe care i-l dăduse Himmler şi-l deschise.

DIN PARTEA CONDUCĂTORULUI
ŞI CANCELARULUI STATULUI

Generalul Schellenberg acţionează conform ordinelor mele directe şi personale într-o problemă de cea mai mare importanţă pentru Reich. El este răspunzător numai în faţa mea. Întreg personalul, militar şi civil, fără deosebire de grad, îi va acorda ajutor în orice mod pe care el îl va considera indicat.

ADOLF HITLER

Străbătut de un fior, Schellenberg puse hîrtia la loc în plic.

Semnătura arăta, fără îndoială, a fi în ordine, o văzuse de destule ori, dar lui Himmler i-ar fi fost uşor să-l facă pe Führer să-şi pună semnătura pe orice document — unul printre atîtea altele.

Aşadar, Himmler îi dădea aceleaşi puteri pe care i le acordase lui Max Rădl pentru operaţiunea *„Vulturul"*. Dar pentru ce? Era chiar atît de important să-l aducă înapoi pe Steiner potrivit graficului de timp indicat?

În toată afacerea exista cu siguranţă ceva ce Himmler îi ascundea, asta era evident.

Îşi aprinse o nouă ţigară şi ieşi, dar la capătul culoarului se rătăci. Ezită, nesigur, apoi îşi dădu seama că pasajul boltit ducea spre balconul de deasupra holului cel mare. Se pregătea să se întoarcă şi să pornească în direcţia cealaltă cînd auzi nişte glasuri. Intrigat, înaintă spre balcon şi strecură cu grijă o privire jos. Himmler stătea în capătul imensei mese, avîndu-l într-o parte pe Rossman şi în cealaltă pe Berger. Reichsführer-ul vorbea:

— Există unii, Berger, pe care-i interesează mai mult oamenii decît ideile. Aceştia devin prea uşor sentimentali. Nu cred că eşti unul dintre ei.

— Nu, Herr Reichsführer, îl asigură Berger.

— Din păcate, nu-i şi cazul generalului Schellenberg. Acesta-i motivul pentru care te trimit la Lisabona. Omul acela,

Devlin, va veni, fie că-i place, fie că nu. Sper ca dumneata să ai grijă de asta.

— Oare Reichsführerul se îndoieşte de loialitatea generalului Schellenberg? întrebă Rossman.

— A făcut importante servicii Reich-ului, răspunse Himmler. Este, probabil, cel mai înzestrat ofiţer de sub comanda mea, însă întotdeauna am pus sub semnul întrebării loialitatea sa faţă de Partid. Dar nu aceasta-i problema, Rossman. Îmi este mult prea folositor pentru a mă descotorosi de el acum. Trebuie să ne depunem întreaga energie pentru pregătirea întîlnirii de la Belle Île, în timp ce Schellenberg se ocupă de afacerea Steiner. Şi dumneata — adăugă întorcîndu-se către Berger — mai bine ai pleca.

— Herr Reichsführer! salută Berger pocnindu-şi călcîiele şi pornind spre uşă.

Cînd ajunse la jumătatea sălii, Himmler îi strigă din urmă:

— Arată-ne de ce eşti în stare, Herr Sturmbannführer!

Berger îşi deschise capacul servietei şi, printr-o mişcare incredibil de rapidă, se răsuci în loc, cu braţul întins. Pe peretele cel mai îndepărtat se afla o frescă de ipsos în stil medieval, reprezentînd nişte cavaleri. Trase foarte repede de trei ori şi trei capete se pulverizară. Ecoul împuşcăturilor se prelungea prin hol, în timp ce el îşi punea la loc arma.

— Excelent! exclamă aprobativ Himmler.

Schellenberg îşi continuă drumul. Era şi el un bun trăgător, poate tot atît de bun ca Berger, dar nu aceasta era problema. Ajuns în hol, îşi recuperă paltonul şi chipiul.

Şedea pe bancheta din spate a Mercedes-ului cînd Berger i se alătură, cinci minute mai tîrziu.

— Îmi pare rău că v-am silit să mă aşteptaţi, generale, i se adresă urcînd în maşină.

— Nu face nimic, răspunse Schellenberg, făcîndu-i semn şoferului să demareze. Puteţi fuma, dacă doriţi.

— Mă tem că nu am vicii, replică Berger.

— Chiar aşa? Iată ceva interesant.

Schellenberg îşi ridică gulerul paltonului şi, rezemîndu-se într-un colţ al canapelei, îşi trase peste ochi cozorocul chipiului.

— E lung drumul pînă la Berlin. Nu ştiu ce aveţi de gînd dumneavoastră, dar eu o să-ncerc să dorm puţin.

Şi chiar aşa şi făcu. Berger îl observă un timp, apoi îşi ridică la rîndul său gulerul paltonului şi se retrase în capătul celălalt al canapelei.

Biroul lui Schellenberg din Prinz Albrechtstrasse conţinea într-un colţ un pat de campanie, deoarece deseori îşi petrecea noaptea acolo. Cînd intră secretara lui, Ilse Huber, el se bărbierea în micuţa sală de baie alăturată. Ilse avea la vremea aceea patruzeci şi unu de ani, rămăsese deja văduvă de război şi era o femeie senzuală, atrăgătoare, îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă neagră. Cîndva fusese secretara lui Heydrich, şi Schellenberg, căruia îi era devotată, o moştenise.

— Este aici, anunţă ea.

— Rivera? întrebă Schellenberg ştergîndu-şi săpunul de pe faţă. Şi Canaris?

— La zece fix, Herr Admiral va călări, desigur, în *Tiergarten*[1], ca de obicei. Îl veţi însoţi?

Schellenberg îl însoţea adesea la călărie, dar cînd se apropie de fereastră şi văzu zăpada ce continua să se aştearnă pe străzi, izbucni în rîs:

— Nu şi în dimineaţa aceasta, mulţumesc, dar trebuie totuşi să-l văd.

---

1 *Tiergarten* (lb.germ.) = Grădina zoologică. (n.t.)

Deoarece îşi închina viaţa fericirii lui Schellenberg, Ilse avea un instinct pentru tot ce-l privea. Se duse să toarne cafea din ibricul de pe tava pe care-o pusese pe masă.

— Necazuri, Herr General?

— Oarecum, draga mea.

Sorbi puţină cafea şi zîmbi — zîmbetul acela al lui, dur şi primejdios, care o făcea să i se strîngă inima. Apoi adăugă:

— Dar nu te îngrijora. Nu-i ceva cu care nu m-aş putea descurca. Îţi voi da toate detaliile înainte să plec. Voi avea nevoie de ajutorul tău în problema asta. À-propos, unde-i Berger?

— Ultima dată cînd l-am văzut era jos, în bucătărie.

— Foarte bine. Acum voi sta de vorbă cu Rivera.

Oprindu-se în prag, secretara îşi întoarse capul şi adăugă:

— M-a speriat individul. Vreau să spun, Berger.

Schellenberg se apropie şi-i înconjură umerii cu braţul.

— Ţi-am spus să nu te frămînţi. În definitiv, cînd s-a mai întîmplat ca marele Schellenberg să nu se descurce?

Ca întotdeauna, autoironia lui o făcu să rîdă. El o strînse uşor în braţe şi ea ieşi zîmbind.

Schellenberg îşi încheie tunica şi se aşeză pe scaun. Peste cîteva clipe, uşa se deschise lăsîndu-l să intre pe Rivera.

Purta un costum de culoare maron închis şi un pardesiu pe braţ. Era un omuleţ cu piele pămîntie, iar părul negru era despărţit printr-o cărare perfectă. În momentul de faţă părea foarte îngrijorat.

— Ştii cine sunt eu? îl întrebă Schellenberg.

— Desigur, generale. Este o cinste pentru mine să vă cunosc.

Schellenberg ridică între două degete o hîrtie, care era în realitate un pliant de la un hotel în care stătuse cînd fusese la Viena, cu o săptămînă în urmă.

— Mesajul acesta, pe care l-ai primit de la vărul dumitale, Vargas, de la ambasada din Londra, cu privire la activităţile unui anume colonel Steiner. Ai discutat despre el cu cineva?

Rivera păru sincer jignit:

— Cu nimeni pe lume, generale. Jur în faţa lui Dumnezeu că nu.

Şi, ridicîndu-şi mîinile în mod teatral, întări:

— Pe viaţa mamei mele.

— Oh, nu cred că este nevoie s-o amestecăm în asta. Trăieşte foarte confortabil în vila aceea mică pe care i-ai cumpărat-o în San-Carlos.

Rivera părea uluit şi Schellenberg adăugă:

— Vezi, nu există nimic ce n-aş cunoaşte în legătură cu dumneata. Nu există nici un loc unde să nu te pot găsi. Mă înţelegi?

— Perfect, Herr General, răspunse Rivera transpirînd.

— Acum faci parte din SD şi-i aparţii Reichsführer-ului Himmler, însă faţă de mine eşti răspunzător şi faţă de nimeni altul. Aşa că să începem cu mesajul acesta de la vărul dumitale din Londra. Pentru ce i l-ai trimis şi amiralului Canaris?

— Acestea erau ordinele vărului meu, Herr General. În problemele de felul ăsta întotdeauna se pune problema plăţii şi, în cazul respectiv...

Rivera ridică din umeri, lăsînd să se înţeleagă ce anume urmărea.

— Te-ai gîndit că ai putea fi plătit de două ori?

Schellenberg clătină din cap. Purtarea omului era explicabilă, însă, cu toate acestea, el învăţase că în jocul în care era angrenat niciodată nu trebuia să ia totul de bun.

— Povesteşte-mi despre vărul dumitale.

— Ce-aş putea spune ce să nu ştie domnul general? Părinţii lui José au murit în timpul epidemiei de gripă, chiar la sfîrşitul primului război mondial. L-au crescut părinţii mei. Eram ca fraţii. Am mers împreună la universitatea din

Madrid. În războiul civil am luptat în acelaşi regiment. Este cu un an mai mare ca mine — treizeci şi trei.

— El nu este căsătorit, iar dumneata eşti, completă Schellenberg. Are vreo prietenă în Londra?

Rivera îşi deschise larg mîinile.

— Se întîmplă că gusturile lui José nu-l împing spre femei, Herr General.

— Înţeleg.

Schellenberg rămase cîteva clipe gînditor. Nu avea nimic împotriva homosexualilor, dar oamenii de soiul acesta erau susceptibili de a fi şantajaţi şi asta constituia o slăbiciune pentru oricine era angajat în munca de spionaj. Prin urmare, un punct negativ pentru Vargas.

— Cunoşti Londra?

Rivera confirmă printr-o înclinare a capului:

— În 'treizeci şi nouă am lucrat la ambasada de acolo, împreună cu José, timp de un an. Îmi lăsasem soţia la Madrid.

— Şi eu cunosc Londra, spuse Schellenberg. Vorbeşte-mi despre viaţa lui. Locuieşte la ambasadă?

— În mod oficial, da, Herr General, dar din motive cu totul personale posedă un mic apartament — un *flat*, cum îi spun englezii. Cînd eram acolo, încheiase un contract de închiriere pe şapte ani, aşa încît încă trebuie să-l mai aibă.

— Şi pe unde-ar fi?

— Stanley Mews, foarte aproape de Westminster Abbey.

— Şi la-ndemînă pentru clădirea Parlamentului. O adresă bună. Sunt impresionat.

— José alegea întotdeauna tot ce era mai bun.

— Preferinţă pentru care se plăteşte.

Ridicîndu-se în picioare, Schellenberg se duse spre fereastră. Ningea uşor.

— Vărul acesta al dumitale e un om pe care te poţi bizui? S-a întîmplat vreodată să aibă de-a face cu prietenii noştri britanici?

Rivera păru din nou jignit.

— Generale Schellenberg, vă asigur că José, ca şi mine, este un bun fascist. Am luptat împreună alături de generalul Franco în războiul civil. Amîndoi am ...

— E-n ordine, voiam doar să fiu clar. Acum ascultă-mă cu atenţie. S-ar putea să decidem să facem încercarea de a-l salva pe colonelul Steiner.

— Din Turnul Londrei, señor? se miră Rivera, căscînd ochii mari.

— După părerea mea, îl vor muta de acolo într-o casă conspirativă. Poate că au şi făcut-o. Îi vei trimite astăzi un mesaj vărului dumitale, cerîndu-i toate informaţiile posibile.

— Desigur, Herr General.

— Atunci, treci la treabă.

Cînd Rivera ajunse la uşă, Schellenberg adăugă:

—Nu-i nevoie să-ţi atrag atenţia că dacă scapi fie şi un singur cuvînt, vei sfîrşi în rîul Spree, prietene, iar vărul dumitale în Tamisa. Am un braţ extraordinar de lung.

— Generale, vă rog... reîncepu Rivera să protesteze.

— Scuteşte-mă de toată pălăvrăgeala cu cît de bun fascist eşti. Gîndeşte-te doar la cît de generos urmează să fiu. Aceasta-i o bază mult mai sănătoasă pentru relaţiile noastre.

După plecarea lui Rivera, Schellenberg telefonă jos să i se aducă maşina, îşi îmbrăcă pardesiul şi ieşi din birou.

Amiralul Wilhelm Canaris împlinise cincizeci şi şase de ani. Căpitan de elită al unui submarin în timpul primului război mondial, ajunsese încă din 1935 şef al Abwehr-ului şi, deşi era un german loial, nu se împăcase niciodată cu naţional- socialismul. Cu toate că era împotriva oricărui plan de asasinare a lui Hitler, fusese implicat vreme de cîţiva ani în mişcarea de rezistenţă germană,

urmînd un drum periculos care putea duce eventual la căderea şi moartea lui.

În dimineaţa aceea, pe cînd călărea în galop în lungul pistei dintre copacii din Tiergarten, copitele calului său zvîrleau în sus zăpada prăfoasă dîndu-i un sentiment de bucurie sălbatică. Cei doi basseţi care-l însoţeau pretutindeni îl urmau cu o viteză surprinzătoare. Îl zări pe Schellenberg stînd în picioare lîngă Mercedes-ul lui, îl salută cu mîna şi se îndreptă către el.

— Bună-dimineaţa, Walter. Ar trebui să mi te alături.

— Nu în dimineaţa aceasta, replică Schellenberg. Sînt iar pe punctul de a pleca într-una din călătoriile mele.

Amiralul descălecă, şoferul lui Schellenberg ţinîndu-i hăţurile calului. Apoi îi oferi generalului o ţigară şi amîndoi se duseră să se rezeme de parapetul ce domina lacul.

— Ceva interesant? întrebă Canaris.

— Nu, doar rutină, răspunse Schellenberg.

— Haide, Walter, dă-i drumul. Te gîndeşti tu la ceva.

— Foarte bine. Treaba cu operaţiunea *„Vulturul"*.

— N-am nimic de a face cu ea, ripostă Canaris. A fost ideea Führer-ului. Ce aiureală! Să-l omori pe Churchill cînd noi pierdusem deja războiul!

— Aş prefera să nu spui cu glas tare astfel de lucruri, îl sfătui cu blîndeţe Schellenberg.

Canaris îl ignoră:

— Mi se poruncise să întocmesc un studiu de fezabilitate. Ştiam că-n cîteva zile Führer-ul avea să uite problema şi chiar aşa a şi fost, numai că Himmler n-a uitat. Voia, ca de obicei, să-mi facă viaţa nesuferită. A lucrat în spatele meu, l-a mituit pe Max Radl, unul dintre consilierii mei în care aveam cea mai mare încredere. Şi toată treaba a sfîrşit prin a deveni măcelul în care ştiam că se va transforma.

— Bineînţeles că cel căruia i-au revenit meritele a fost Steiner, spuse Schellenberg.

— Merite pentru ce? la mai lasă, Walter, nu neg îndrăzneala şi vitejia lui Steiner, dar omul pe care-l urmăreau

nici măcar nu era Churchill. Ar fi fost, într-adevăr, un spectacol, dacă l-ar fi adus cu ei. Mi-ar fi făcut mare plăcere să văd expresia de pe faţa lui Himmler.

— Şi acum se aude că Steiner n-a murit, continuă Schellenberg. Îl ţin în Turnul Londrei.

— Ah, aşadar Rivera a transmis şi Reichsführer-ului mesajul iubitului său vărr? remarcă amiralul cu un zîmbet cinic. Ca de obicei, îşi dublează răsplata.

— Ce crezi că vor face englezii?

— Cu Steiner? Îl vor ţine bine închis pînă la sfîrşitul războiului, ca pe Hess, numai că vor păstra asta sub tăcere. N-ar crea o impresie prea bună, după cum nici impresia Führer-ului n-ar fi prea bună dacă faptele i-ar fi aduse la cunoştinţă.

— Crezi că aşa ceva este probabil? întrebă Schellenberg.

Canaris izbucni în rîs:

— Vrei să spui, prin mine? Vasăzică aici voiai s-ajungi? Nu, Walter, am destule necazuri în momentul de faţă ca să-mi mai caut altele. Îi poţi spune Reichsführer-ului că-mi voi ţine gura pecetluită dacă şi el va face acelaşi lucru.

În timp ce reveneau spre Mercedes, Schellenberg întrebă:

— Presupun că acest Vargas merită să-i acorzi încredere. Ne putem bizui pe el?

Canaris cîntări cu seriozitate problema.

— Sunt primul care recunoaşte că operaţiunile noastre din Anglia au decurs prost. Serviciul secret britanic a dat o lovitură de geniu cînd au încetat să ne împuşte oamenii în momentul în care-i prindeau, transformîndu-i în schimb, pur şi simplu, în agenţi dubli.

— Şi Vargas?

— Nu poţi fi sigur niciodată, însă nu cred că-i şi cazul lui. Situaţia pe care-o are la ambasada spaniolă, faptul că numai rareori a lucrat ca mercenar... Nici un contact cu vreun alt agent din Anglia, înţelegi.

Ajunseseră la maşină. Amiralul întrebă zîmbind:

— Mai e ceva?

Schellenberg nu se putu împiedica să-i spună — ţinea prea mult la acest om:

— După cum bine ştii, a avut loc încă un atentat la viaţa Führer-ului, la Rastenburg. S-a întîmplat însă că bombele pe care le purta tînărul ofiţer implicat au explodat prea devreme.

— Mare neglijenţă din partea lui. Şi care-i problema, Walter?

— Ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu. Trăim vremuri periculoase.

— Walter, nu m-am împăcat niciodată cu ideea de a-l asasina pe Führer, replică amiralul suind iar în şa şi luîndu-şi hăţurile. Oricît de dezirabilă pentru popor ar părea să fie această posibilitate — şi să-ţi spun de ce, Walter?

— Dă-i drumul!

— Graţie prostiei Führer-ului, Stalingrad-ul ne-a făcut să pierdem mai mult de trei sute de mii de oameni. Nouăzeci şi una de mii de oameni ne-au fost luaţi prizonieri şi, dintre ei, douăzeci şi patru erau generali. Cea mai mare înfrîngere cunoscută de noi vreodată. O harababură după alta, mulţumită Führer-ului. Nu-ţi dai seama care-i adevărul, prietene? adăugă, izbucnind într-un rîs aspru. Nu-ţi dai seama că, de fapt, continuarea vieţii lui scurtează pentru noi războiul?

Dădu pinteni calului şi se depărtă în galop printre copaci, basseţii alergînd cu lătrături voioase în urma lui.

Reîntors la birou, Schellenberg îşi schimbă în sala de baie costumul cu un altul din flanelă de culoare gri. În timp ce se îmbrăca, vorbea prin uşă cu Ilse Huber, dîndu-i amănunte privitoare la întreaga afacere.

— Ce părere ai? o întrebă revenind în cameră. Este ca o poveste cu zîne a fraţilor Grimm?

— Mai curînd ca o poveste de groază, replică ea, ţinîndu-i haina de piele neagră.

— Vom face plinul la Madrid şi ne vom continua drumul drept înainte. Ar trebui să fim la Lisabona pe la sfîrşitul după-amiezei.

Îşi îmbrăcă haina, îşi potrivi pe cap o pălărie de fetru moale şi-şi ridică o valiză cu lucruri pentru o noapte pe care i-o pregătise ea.

— Aştept veşti de la Rivera peste cel mult două zile. Lasă-i treizeci şi şase de ore, apoi insistă să-ţi dea raportul.

Sărutînd-o pe obraz, adăugă:

— Ai grijă, Ilse. La revedere, pe curînd.

Şi plecă.

Avionul era un JU-52, cu cele trei motoare faimoase ale sale şi cu un înveliş din tablă ondulată. În timp ce decola din baza de avioane de luptă pe care Luftwaffe o poseda în afara Berlinului, Schellenberg îşi desprinse centura de siguranţă şi se întinse să-şi ia servieta. De partea cealaltă a culoarului Berger îi zîmbi:

— Herr Admiral se simţea bine, generale?

„Asta nu-i o mişcare prea inteligentă — constată Schellenberg în gînd. „Nu trebuie să laşi să se vadă că ştii de întîlnirea mea cu el". Îi întoarse surîsul, răspunzînd:

— Arăta la fel ca întotdeauna.

Deschise servieta, începu să citească raportul privind biografia lui Devlin şi studie o fotografie a acestuia. După un timp se opri şi privi pe fereastră reamintindu-şi cuvintele spuse de Canaris despre Hitler:

De fapt, continuarea vieţii lui scurtează pentru noi războiul.

Era ciudat cum gîndul acesta i se tot învîrtea prin creier, refuzînd să-l părăsească.

Capitolul 3

Baronul Oswald von Hoyningen-Heune, şeful legaţiei germane din Lisabona, era un prieten, un aristocrat de şcoală veche şi, în plus, nu era nazist. Era încîntat să-l vadă pe Schellenberg şi-şi arăta bucuria.

— Dragul meu Walter, ce plăcere să te văd! Ce mai e nou la Berlin?

— Acolo-i mai frig decît aici, repliçă Schellenberg, în timp ce ieşeau prin uşile cu glasvand şi luau loc la o masă, pe terasa umbrită.

Grădina oferea o privelişte demnă de admirat — flori pretutindeni. Un om de serviciu îmbrăcat cu haină albă aduse cafea pe o tavă şi Schellenberg oftă.

— Da, înţeleg pentru ce ţii atît de mult la postul acesta în loc să te înapoiezi la Berlin. În zilele noastre, Lisabona este cel mai bun loc din lume.

— Ştiu, fu de acord baronul. Grija permanentă a întregului meu personal este să nu fie transferat. Dar — continuă turnînd cafeaua — e ciudat momentul sosirii tale, Walter, chiar în ajunul Crăciunului.

— Ştii cum este unchiul Heini, cînd apucă o bucăţică între dinţi, replică Schellenberg, folosind porecla pe care

cei din SS obişnuiau s-o folosească în spatele lui Himmler.

— Trebuie să fie ceva important, aprecie baronul. Mai ales dacă te trimit pe tine.

— Vrea să pună mîna pe un om, un irlandez — Liam Devlin.

Scoţînd din portofel fotografia lui Devlin, i-o înmînă gazdei sale, continuînd:

— A lucrat o vreme în slujba Abwehr-ului. Om de legătură pentru I.R.A. A ieşit săptămîna trecută dintr-un spital olandez. Potrivit informaţiilor noastre, se află aici, angajat în calitate de chelner la un club din Alfama.

— În cartierul vechi? Dacă omul acesta e irlandez, spuse baronul clătinînd din cap, nu-i nevoie să subliniez faptul că, din punct de vedere oficial, asta îl face să fie neutru. O situaţie oarecum delicată.

— Nu este necesară nici o violenţă, explică Schellenberg. Sper să reuşim să-l convingem în mod paşnic să se înapoieze. Sunt pregătit să-i ofer o sumă ce s-ar putea dovedi destul de atrăgătoare.

— Splendid, îşi exprimă baronul satisfacţia. Dar aminteşte-ţi totuşi că prietenii noştri portughezi îşi apreciază cu adevărat neutralitatea. Chiar foarte mult, acum, cînd victoria pare să se îndepărteze de noi. Cu toate acestea, căpitanul Eggar, ataşatul meu de aici cu probleme de poliţie, ar putea să te ajute.

Ridicînd receptorul telefonului îi spuse cîteva cuvinte aghiotantului său, apoi îl repuse în furcă şi adăugă:

— Am aruncat o scurtă privire asupra însoţitorului tău.

— Sturmbannführer-ul Horst Berger — Gestapo, preciză Schellenberg.

— Nu pare să fie genul tău.

— Este un dar de Crăciun din partea Reichsführer-ului. N-am prea avut de ales.

— Chiar aşa, vasăzică?

Se auzi o bătaie în uşă şi un bărbat în jur de patruzeci de ani se strecură înăuntru. Avea o mustaţă mare şi purta un

costum din gabardină cafenie care nu-i venea tocmai bine. Un poliţist de profesie — Schellenberg recunoştea tipul.

— Ah, iată-te, Eggar. Îl cunoşti pe generalul Schellenberg, nu-i aşa?

— Desigur. Este o mare plăcere să vă revăd. Ne-am întîlnit în o mie nouă sute patruzeci, în cursul afacerii de la Windsor.

— Da, ei bine! este preferabil să uităm totul despre zilele acelea. L-ai văzut vreodată pe omul ăsta? îl întrebă Schellenberg dîndu-i fotografia lui Devlin.

După ce o studie cu atenţie, Eggar răspunse:

— Nu, generale.

— Este irlandez, fost combatant în I.R.A., dacă poţi fi vreodată *fost* combatant în I.R.A. Vîrsta — treizeci şi cinci. A lucrat o vreme pentru Abwehr. Îl vrem înapoi. Ultimele noastre informaţii ne spun că a ocupat o slujbă de chelner la un bar numit *Flamingo*.

— Cunosc localul.

— Bun. Îl vei găsi afară pe asistentul meu, maiorul Berger, de la Gestapo. Adu-l înăuntru.

Eggar ieşi şi se întoarse împreună cu Berger, iar Schellenberg făcu prezentările:

— Baronul von Hoyningen-Heune, ministru la Legaţie, şi căpitanul Eggar, ataşat cu probleme de poliţie. Sturmbannführer-ul Berger.

Prezenţa lui Berger, în costumul său de culoare închisă şi cu faţa lui brăzdată de cicatrice, înclinînd capul în mod oficial şi pocnindu-şi călcîiele, îngheţă atmosfera.

— Căpitanul Eggar cunoaşte localul acela, *Flamingo*. Vreau să mergi acolo împreună cu el şi să verifici dacă Devlin încă mai lucrează la ei. Dacă da, nu vei lua sub nici o formă legătura cu el, repet, sub nici o formă. Pur şi simplu raportează-mi.

Fără a da vreun semn de emoţie, Berger se îndreptă spre uşă. În timp ce o deschidea, Schellenberg adăugă:

— În anii o mie nouă sute treizeci şi ceva, Liam Devlin era unul dintre cei mai celebri pistolari din I.R.A. Aţi face bine, domnilor, să ţineţi minte asta.

După cum îşi dădu seama Berger imediat, remarca îi era destinată lui. Replică zîmbind uşor:

— Vom ţine minte, Herr General.

Apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi, urmat de Eggar.

— Ăsta-i unul dintre cei răi. Să ţi-l porţi sănătos. Totuşi...

Lăsîndu-şi vorba neterminată, baronul îşi consultă ceasul.

— Abia a trecut de cinci, Walter. Ce zici de un pahar de şampanie?

Maiorul Arthur Frear avea patruzeci şi patru de ani şi părea mai în vîrstă, cu costumul său ponosit şi părul lui alb. Acum ar fi trebuit să fie ieşit la pensie, cu o pensioară modestă şi ducînd o viaţă de sărăcie cu pretenţii de rafinament la Brighton sau la Torquay. În loc de asta, mulţumită lui Adolf Hitler era angajat ca ataşat militar la ambasada engleză din Lisabona, unde, în mod neoficial, reprezenta S.O.E.

Luminile Lisabonei, local aflat la marginea sudică a districtului Alfama, era unul din locurile sale preferate. Întîmplarea că Devlin cînta acolo la pian era cît se poate de convenabilă, deşi, în clipa aceasta, nu se vedea nici urmă de irlandez. De fapt, Devlin îl observa printr-o perdea de mărgele din fundul sălii. Purta un costum din pînză de in de culoare alb murdar, părul negru îi cădea peste frunte şi, în timp ce-l supraveghea pe Frear, în ochii de un albastru intens îi luceau sclipiri de amuzament. Frear îşi dădu seama de prezenţa lui abia cînd Devlin se strecură pe scaunul de lîngă el şi comandă o bere.

— Domnul Frear, nu-i aşa? Şi, arătînd cu bărbia către barman, adăugă:

— José, cel de aici, îmi spune că faci afaceri cu vinul de Porto.

— Exact, confirmă Frear jovial. L-am exportat spre Anglia — vreau să spun, firma mea — vreme de mai mulţi ani.

— Niciodată n-a fost pe gustul meu, declară Devlin. În schimb, dac-ai vorbi despre whiskey-ul irlandez...

— Mi-e teamă că în direcţia aceasta nu te pot ajuta, replică Frear rîzînd. Ascultă, prietene, îţi dai seama că porţi o cravată cu culorile regimentului de gărzi?

— Chiar aşă? Ca să vezi ce ştii dumneata! se miră Devlin zîmbind amical. Şi eu, care am cumpărat-o de la o tarabă din hala de vechituri... nu-i nici o săptămînă de atunci.

Se lăsă să alunece de pe scaun şi Frear îl întrebă:

— Nu vrei să ne cînţi o melodie?

— Oh, vine şi asta mai tîrziu.

Apoi se îndreptă către uşă şi, înainte de a pleca, adăugă cu un rînjet:

— Respectele mele, domnule maior.

Flamingo era un local mic şi sărăcăcios, cu bar şi restaurant. Berger era nevoit să lase lucrurile în seama lui Eggar, care vorbea fluent portugheza. La început n-au prea avut noroc. Da, Devlin lucrase acolo o vreme, dar părăsise postul cu trei zile în urmă. Însă o femeie care venise să vîndă clienţilor flori le-a auzit conversaţia şi a intervenit. Irlandezul lucra într-un alt local pe care-l vizita ea, unul numit *Luminile Lisabonei*, numai că nu era angajat pe post de chelner, ci în calitate de pianist, la bar. Eggar i-a dat un bacşiş şi au ieşit în stradă.

— Cunoşti locul acela? îşi întrebă Berger însoţitorul.

— Oh, da, foarte bine. E tot în cartierul vechi. Ar trebui să te previn, clienţii sunt mai curînd din categoria puşlamalelor. Ceva destul de obişnuit prin părţile acestea.

— Scursorile acestei vieţi nu mi-au creat niciodată probleme, declară sentenţios Berger. Hai, arată-mi drumul.

Zidurile puternice ale celebrului Castelo de Sáo Jorge[1] se înălţau deasupra lor în timp ce străbăteau un labirint de străduţe înguste şi apoi, cînd ajunseră într-o piaţetă din faţa unei biserici, Devlin apăru dintr-un gang şi străbătu pavajul din faţa lor, îndreptîndu-se către o cafenea.

— Dumnezeule, el este, murmură Eggar. Întocmai ca-n fotografie.

— Bineînţeles că-i el, prostule, replică Berger. Asta-i *Luminile Lisabonei*?

— Nu, maiorule, altă cafenea. Una dintre cele mai cunoscute din Alfama. Ţigănci, toreadori, criminali.

— Atunci e bine că suntem înarmaţi. Cînd vom intra, să-ţi ţii pistolul în buzunarul drept, cu mîna pe el.

— Dar generalul Schellenberg ne-a dat instrucţiuni exprese să...

— Nu discuta. Nu am de gînd să-l pierd pe omul ăsta tocmai acum. Fă aşa cum spun eu şi urmează-mă.

Şi Berger o luă înainte spre cafeneaua din care se auzea o muzică de chitară.

Înăuntru, localul era luminos şi bine aerisit, în ciuda faptului că se însera. Tejgheaua barului era din marmură, iar sticlele se înşiruiau în lungul unei oglinzi de modă veche din spatele ei. Pereţi erau văruiţi şi acoperiţi cu postere

---

[1] *Castelo de Sáo Jorge* (lb.portugheză) = Castelul Sfîntului Gheorghe. (n.t.)

reprezentînd toreadori. Barmanul — bondoc, urît şi cu un ochi acoperit de albeaţă — purta un şorţ şi o cămaşă murdară şi stătea cocoţat pe un scaun înalt, citind un ziar. Alţi patru bărbaţi jucau poker la o masă — ţigani oacheşi, cu înfăţişare de oameni violenţi. Un bărbat mai tînăr se sprijinea de perete şi ciupea corzile unei chitare.

Restul încăperii era pustiu, cu excepţia lui Devlin, care şedea la o masă, sprijinit de peretele cel mai îndepărtat şi părînd adîncit în lectura unei cărticele, cu un pahar de bere alături. Uşa se deschise scîrţîind şi Berger păşi înăuntru, Eggar urmîndu-l îndeaproape. Chitaristul îşi întrerupse cîntecul şi orice murmur de conversaţie încetă în timp ce Berger stătea în prag — spectru al morţii venit să-i viziteze. Berger trecu pe lîngă jucătorii de cărţi. Eggar se apropie şi el, mergînd în dreapta lui. Devlin îşi înălţă privirile zîmbind prietenos şi, cu mîna stîngă, ridică paharul cu bere.

— Liam Devlin? întrebă Berger.

— Şi dumneavoastră cine-oţi fi?

— Eu sunt Sturmbannführer-ul Horst Berger de la Gestapo.

— Isuse, şi pentru ce nu l-au trimis pe Diavol? Am relaţii bune cu cei de-acolo.

— Eşti mai scund decît îmi închipuiam c-ai fi, constată Berger. Nu mă impresionezi.

Devlin zîmbi din nou

— Asta mi s-a spus întotdeauna, fiule.

— Trebuie să-ţi cer să vii cu noi.

— Şi eu care n-am ajuns decît la jumătate din carte! Titlul este *The Midnight Court*[1], şi-i în irlandeză. Vă vine să credeţi că am găsit-o acum o săptămînă, într-o dugheană din hala de vechituri?

— Acum! porunci scurt Berger.

---

[1] *The Midnight Court* (lb.engl.) = Tribunalul de la miezul nopţii. (n.t.)

Devlin mai sorbi puţină bere.

— Îmi aminteşti de o frescă medievală pe care am văzut-o cîndva într-o biserică din Donegal. Oameni care fugeau îngroziţi de un bărbat cu cagulă. Înţelegi, oricine era atins de el se îmbolnăvea de ciumă.

— Eggar! ordonă Berger.

Devlin trase prin tăblia mesei, făcînd să sară ţăndări din peretele de lîngă uşă. Eggar încercă să-şi scoată pistolul din buzunar. Revolverul Walther pe care Devlin îl ţinuse pe genunchi apăruse acum deasupra mesei şi el trase din nou, împuşcîndu-l pe Eggar în mîna dreaptă. Ataşatul cu probleme poliţieneşti scoase un ţipăt, prăbuşindu-se spre zid, şi unul dintre ţigani se repezi să ridice pistolul pe care-l scăpase.

Mîna lui Berger se strecură sub haină şi scoase Mauser-ul pe care-l purta acolo, într-un toc prins de umăr. Devlin îi zvîrli berea în faţă şi răsturnă masa spre el, muchea acesteia lovindu-i fluierele picioarelor şi împiedicîndu-l la mers. Devlin îl izbi cu ţeava Walther-ului în ceafă şi, scotocind cu mîna în haina lui Berger, scoase Mauser-ul pe care-l aruncă pe tejgheaua barului.

— Un cadou pentru tine, Barbosa.

Barmanul luă Mauser-ul rînjind. Ţiganii erau cu toţii în picioare, doi dintre ei cu cuţite în mîini.

— Ai avut noroc c-ai nimerit într-un loc în care nimeni nu i cheamă pe sticleţi, spuse Devlin. Un soi într-adevăr rău, indivizii ăştia. Nici măcar omul cu cagulă nu contează mult în ochii lor. Barbosa, aici de faţă, obişnuia să-l întîlnească mai în fiecare după-amiază, în arenele de corrida din Spania. Acolo a căpătat lovitura de corn în ochi.

Faţa lui Berger exprima o ură cumplită. Devlin îşi vîrî cartea în buzunar, îi dădu ocol ţinîndu-şi Walther-ul lîngă coapsă şi ridică mîna lui Eggar.

— Ţi s-au sfărîmat cîteva articulaţii ale degetelor. Vei avea nevoie de un doctor, îl sfătui.

Apoi îşi puse pistolul în buzunar şi se întoarse pregătindu-se să plece.

Berger îşi pierdu uimitorul său control. Se repezi la el, cu braţele întinse să-l înhaţe. Devlin se răsuci, piciorul lui drept ţîşni înainte nimerindu-l pe Berger sub rotula stîngă. Deoarece neamţul se avîntă din nou, îi trînti un genunchi în faţă, trimiţîndu-l să se izbească de tejghea. Berger făcu un efort, agăţîndu-se de placa de marmură, şi ţiganii începură să rîdă.

Devlin clătină din cap:

— Isuse Christoase, fiule, păi aş zice să vă căutaţi, amîndoi, altă categorie de slujbă.

Apoi le întoarse spatele şi ieşi.

Cînd Schellenberg intră în micul cabinet medical, Eggar stătea la birou, în timp ce medicul legaţiei îi bandaja mîna dreaptă.

— Cum se simte? întrebă.

— Va fi bine, răspunse chirurgul încheindu-şi treaba şi tăind capătul tifonului. S-ar putea să i se pară puţin rigidă, în viitor. Cîteva articulaţii s-au cam distrus.

— Îmi puteţi îngădui vreo două clipe?

Doctorul dădu din cap în semn de încuviinţare, şi Schellenberg îşi aprinse o ţigară, aşezîndu-se pe marginea mesei.

— Presupun că l-aţi găsit pe Devlin?

— Nu vi s-a raportat nimic, Herr General? se miră Eggar.

— Încă n-am discutat cu Berger. Tot ce-am auzit este că v-aţi înapoiat cu un taxi uzat peste măsură. Acum, spune-mi exact ce s-a întîmplat.

Ceea ce Eggar şi făcu şi, pe măsură ce durerea sporea, îi creştea şi mînia.

— Nu voia să mă asculte, Herr General. Se încăpăţîna să acţioneze după mintea lui.

Schellenberg îi puse o mînă pe umăr, încercînd să-l liniştească:

— Nu-i vina dumitale, Eggar. Mă tem că maiorul Berger se crede propriul său stăpîn. Era timpul să primească o lecţie.

— Oh, Devlin a avut grijă de asta, replică Eggar. Ultima dată cînd l-am văzut, faţa maiorului nu arăta prea bine.

— Chiar aşa? întrebă Schellenberg zîmbind. Nu credeam că ar putea arăta şi mai rău.

Dezbrăcat pînă la brîu, Berger stătea în picioare în faţa chiuvetei din micul dormitor ce-i fusese alocat şi-şi studia chipul în oglindă. Sub ochiul stîng apăruse deja o vînătaie, iar nasul i se umflase.

Schellenberg intră şi încuie uşa, rezemîndu-se de ea.

— Vasăzică, nu mi-ai ascultat ordinele.

— Am acţionat cum era mai bine, replică Berger. Nu voiam să-l scap.

— Şi el a fost mai bun decît dumneata. Te prevenisem.

În timp ce-şi atingea uşor obrazul, pe imaginea feţei lui Berger reflectată în oglindă se citea furia.

— Porcul ăla mic de irlandez! Data viitoare îl aranjez eu.

— Nu, nu-l vei aranja, pentru că de acum înainte voi conduce eu însumi treburile, ripostă Schellenberg. Desigur, doar dacă nu preferi să-i raportez Reichs-führer-ului că l-am pierdut pe omul ăsta din cauza dumitale.

Berger se întoarse brusc cu faţa:

— Herr General Schellenberg, protestez.

— Ţine-ţi picioarele alăturate cînd mi te adresezi, Herr Sturmbannführer, îl repezi Schellenberg.

Berger se conformă, disciplina de fier a SS-ului spunîndu-şi cuvîntul.

— Cînd ai intrat în SS ai depus un jurămînt, continuă generalul. Ai jurat supunere deplină Führer-ului dumitale şi tuturor celor puşi să te conducă. Aşa este sau nu?

— Jawohl, Brigadeführer[1].

— Perfect, aprobă Schellenberg. Văd că-ţi reaminteşti. Să nu mai uiţi. Consecinţele ar putea fi dezastruoase.

Se îndreptă spre uşă, o deschise şi adăugă clătinînd din cap:

— Arăţi groaznic, maiorule. Încearcă să-ţi aranjezi cumva faţa înainte de a coborî la masă.

Apoi ieşi, iar Berger se întoarse din nou spre oglindă.

— Ticălosule! şuieră printre dinţi.

Liam Devlin stătea la pian în localul *Luminile Lisabonei*. În colţul gurii îi atîrna o ţigară şi alături de el se afla un pahar cu vin. Era ora zece seara, încă două ceasuri pînă la prima zi de Crăciun, şi cafeneaua era plină de muşterii şi de veselie. Irlandezul cînta o melodie numită *Moonlight on the Highway* — un cîntec deosebit de agreat, foarte lent, obsedant. Îl observă pe Schellenberg chiar în clipa cînd intra, nu pentru că l-ar fi recunoscut pe el, ci numai tipul de om pe care-l reprezenta. Îl urmări cu privirea în timp ce se ducea la bar şi lua un pahar cu apă, apoi îşi îndreptă ochii în altă parte, conştient că celălalt se apropia.

— *Clar de lună pe şosea*, îmi place, constată Schellenberg. Unul dintre cele mai glorioase numere ale lui Al Bowlly, adăugă, menţionînd numele omului care, pînă la

---

[1] *Jawohl, Brigadeführer* (lb.germ.) = Aşa este, (domnule) general de brigadă. (n.t.)

moartea sa, fusese cel mai popular interpret de cîntece sentimentale din Anglia.

— A fost ucis în Blitz[1]-ul de la Londra, n-ai ştiut? îl lămuri Devlin. Cînd începea sirena care anunţa raidurile aeriene, nu voia deloc să coboare în pivniţă, ca toată lumea. L-au găsit mort în pat ca urmare a exploziei unei bombe.

— O nenorocire, comentă Schellenberg.

— Presupun că depinde de care parte te situezi.

Devlin trecu la *A foggy day in London town* [2], şi Schellenberg spuse:

— Eşti un om cu multe talente, domnule Devlin.

— Un pianist de bar, destul de acceptabil, atîta tot, replică Devlin. Roadele unei tinereţi irosite.

Se întinse să-şi ia vinul, continuînd să cînte cu o singură mînă, şi adăugă:

— Şi oare cine eşti dumneata, fiule?

— Mă numesc Schellenberg, Walter Schellenberg. Poate c-ai auzit de mine?

— Sigur c-am auzit, confirmă Devlin rînjind. Am locuit destul de mult timp în Berlin ca să fi auzit. Acum eşti general, şi încă în cadrul SD-ului, nu-i aşa? Ai cumva vreo legătură cu cei doi idioţi care m-au atacat puţin mai devreme în seara asta?

— Regret întîmplarea, domnule Devlin. Omul pe care l-ai împuşcat este ataşatul pentru probleme de poliţie, la legaţie. Celălalt, maiorul Berger, e gestapovist. Mă însoţeşte numai pentru că aşa a ordonat Reichsführer-ul.

— Isuse, ne-am ciocnit iar de bătrînul Himmler? Ultima dată cînd l-am văzut nu prea mă aproba.

— Ei, bine, acum are nevoie de dumneata.

— De ce?

---

[1] *Blitz* (lb.germană) = fulger. Aici, folosit în sensul de atac aviatic fulger. (n.t.)

[2] *A foggy day in London town* (lb.engl.) = O zi ceţoasă în Londra. (n.t.)

— Ca să te duci în Anglia pentru noi, domnule Devlin. La Londra, spre a fi mai precişi.

— Nu, mulţumesc. În războiul acesta am lucrat de două ori pentru Spionajul german. Prima dată în Irlanda, unde aproape că m-am ales cu capul făcut fărîme.

Îşi ciocăni uşor cu degetul cicatricea din partea stîngă a frunţii.

— Iar a doua oară, în Norfolk, ai primit un glonţ în umărul drept şi ai scăpat ca prin urechile acului, lăsîndu-l în urmă pe Kurt Steiner.

— Ah! aşadar îţi este cunoscută chestia asta?

— Operaţiunea *„Vulturul"* ? Desigur.

— Om bun, colonelul... Nu prea era nazist...

— Ai auzit ce i s-a întîmplat?

— Bineînţeles. L-au adus pe Max Radl în spitalul în care mă aflam, în Olanda, în urma atacului de inimă pe care-l suferise. El primise un soi de raport din partea surselor de spionaj din Anglia, cum că Steiner ar fi murit într-un loc numit Meltham House, în timp ce încerca să ajungă la Churchill.

— În toată treaba asta există două greşeli, replică Schellenberg. Două lucruri pe care Radl nu le cunoştea. În week-end-ul acela, nu Churchill era acolo. Era dublura sa. Un oarecare actor de music-hall.

— Isuse, tu Iosife, şi Sfîntă Fecioară! exclamă Devlin oprindu-se din cîntat.

— Şi — ce-i mai important — Kurt Steiner n-a murit. Trăieşte şi, actualmente, se află bine mersi în Turnul Londrei, şi tocmai de aceea vreau să te duci în Anglia pentru mine. Înţelegi, mi s-a dat sarcina de a-l aduce cu bine înapoi în Reich şi, pentru a face asta, nu am la dispoziţie decît ceva mai mult de trei săptămîni.

Frear intrase în cafenea cu vreo două minute mai înainte, şi-l recunoscuse imediat pe Schellenberg. Se

retrăsese într-un separeu laterai, în care îl chemase pe chelner, comandase o bere, şi acum îl urmărea cu ochii pe cei doi bărbaţi, în timp ce ieşeau în grădina din spate. Se aşezaseră la o masă şi priveau în jos, la luminile ambarcaţiunilor de pe rîul Tago.

— Aţi pierdut războiul, generale, spuse Devlin. Pentru ce continuaţi să vă zbateţi?

— Oh! cu toţii trebuie să ne dăm întreaga silinţă pînă ce se termină afurisita de treabă. După cum repet întruna, este greu să sari jos din căluşei, după ce s-au pus în mişcare. Acesta-i jocul pe care-l jucăm.

— Ca şi bătrînul plicticos cu păr alb de colo, din separeul de la capăt, care ne supraveghează chiar acum, remarcă Devlin.

Schellenberg se uită în jur, ca din întîmplare.

— Cine să fie?

— Pretinde că este vîrît în afacerea cu vinul de Porto. Îl cheamă Frear. Prietenii mei spun că-i ataşat militar la ambasada britanică de aici.

— Aşa, vasăzică. Te interesează? continuă Schellenberg, calm.

— Şi de ce m-ar interesa?

— Bani. Ai primit douăzeci de mii de lire pentru treaba dumitale în cadrul operaţiunii *„Vulturul"*, care ţi-au fost plătite într-un cont confidenţial, la o bancă din Geneva.

— Şi eu sunt înţepenit aici fără un gologan cu care să mă scarpin!

— Douăzeci şi cinci de mii de lire, domnule Devlin. Plătibile oriunde doreşti.

Devlin îşi aprinse o nouă ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Pentru ce îl vreţi? De ce vă daţi atîta osteneală?

— Este vorba de o problemă de securitate.

Devlin izbucni într-un hohot de rîs aspru.

— Haida-de, generale. Vrei să mă duc să sar iarăşi din avioanele Dornier, în beznă şi de la o înălţime de cinci

mii de picioare — ca ultima dată, deasupra Irlandei — şi încerci să mă îmbrobodeşti cu povestea asta.

— E-n ordine, ripostă Schellenberg ridicînd mîna într-un gest de apărare. Pe douăzeci şi patru ianuarie urmează să aibă loc în Franţa o întrunire. Führer-ul, Rommel, Canaris şi Himmler. Führer-ul nu cunoaşte adevărul în legătură cu operaţiunea *„Vulturul"*. Reichsführer-ului i-ar plăcea ca, la acea întrunire, să-l scoată la vedere pe Steiner. Să-l prezinte.

— Şi de ce vrea să facă asta?

— Misiunea lui Steiner s-a încheiat printr-un eşec, dar el i-a condus totuşi pe ostaşii germani într-o bătălie pe pămînt englez. Este un erou al Reich-ului.

— Şi toţi babalîcii ăia?

— Adaugă la asta faptul că Reichsführer-ul şi amiralul Canaris nu au întotdeauna aceleaşi vederi. În legătură cu prezentarea lui Steiner, faptul că evadarea lui a fost organizată de SS...

Schellenberg lăsă fraza în suspensie, ridicînd din umeri.

— L-ar pune într-o lumină proastă pe Canaris? întrebă Devlin, scuturînd apoi din cap. Ce mai adunătură! Nu dau prea mulţi bani pe nici unul din ei şi nici pe motivele ciorii ăleia bătrîne de Himmler, dar cu Kurt Steiner este altceva. Ăsta-i un om mare. Dar afurisitul de Turn al Londrei...

Scutură iarăşi din cap şi Schellenberg preciză:

— Nu-l vor ţine mult timp acolo. Bănuiala mea este că-l vor muta într-una din casele lor conspirative.

— Şi cum veţi descoperi asta?

— Avem la Londra un agent care lucrează la ambasada Spaniei.

— Puteţi fi siguri că nu-i agent dublu?

— Foarte siguri, în cazul lui.

Devlin rămînea încruntat, şi Schellenberg insistă:

— Treizeci de mii de lire. Mă pricep să-mi fac bine treaba, domnule Devlin, adăugă zîmbind. Voi pregăti pentru dumneata un plan în stare să dea roade.

Devlin clătină din cap.

— Mă voi mai gîndi la asta, zise ridicîndu-se în picioare.

— Dar timpul este esenţial. Trebuie să mă înapoiez la Berlin.

— Iar mie-mi trebuie un răgaz de gîndire, şi e Crăciunul. Am promis să mă duc undeva, la ţară, la o fermă de tauri condusă de un prieten de-al meu, unul Barbosa. Cîndva era mare toreador în Spania, unde oamenilor le plac coarnele ascuţite. Mă voi întoarce peste trei zile.

— Dar, domnule Devlin... insistă Schellenberg din nou.

— Dacă mă vreţi, va trebui să mă aşteptaţi, spuse Devlin bătîndu-l uşor pe umăr. Ei, hajde, Walter! Crăciunul la Lisabona? Lumini, muzică, fete drăguţe!... Chiar în clipa asta, la Berlin stau cu camuflajul şi pariez că ninge. Ce preferi?

Fără voia lui, Schellenberg începu să rîdă, şi în spatele lor Frear se ridică în picioare şi părăsi localul.

În dimineaţa zilei de Crăciun o afacere urgentă îl reţinu pe Dougal Munro la biroul său din cartierul general al S.O.E. Se pregătea tocmai să plece cînd Jack Carter intră la el şchiopătînd. Trecuse puţin de prînz.

Munro îl primi cu cuvintele:

— Sper că este urgent, Jack. Sunt aşteptat să iau masa cu nişte prieteni la Garrick.

— Mă gîndeam că aţi vrea să aveţi cunoştinţă de asta, sir, spuse Carter întinzîndu-i mesajul telefonic pe care-l ţinea în mînă. Este de la maiorul Frear, omul nostru de la Lisabona. Amicul Devlin...

Carter se opri.

— Ce-i cu el?

— Ghiciţi cu cine discuta aprins, noaptea trecută, într-un club din Lisabona? Cu Walter Schellenberg.

Munro se așează la biroul său.

— Și de-a ce mama dracului se joacă bunul Walter?

— Dumnezeu știe, sir.

— Mai curînd Diavolul. Telegrafiază-i imediat lui Frear. Spune-i să supravegheze ce urmărește să facă Walter. Dacă el și Devlin părăsesc Portugalia împreună, vreau să aflu imediat.

— Mă duc chiar acum să mă ocup de asta, sir, spuse Carter, ieșind grăbit.

În zilele de Crăciun încetase să ningă, însă în seara de 27, la Londra ploua cînd Jack Carter coti spre un mic local prăpădit situat în apropiere de Portman Square, nu departe de cartierul general al S.O.E. — ceea ce constituia motivul pentru care-l alesese, atunci cînd primise un apel telefonic de la Vargas. Cafeneaua se numea Mary's Pantry[1] și era camuflată, dar cînd intrai înăuntru localul strălucea, decorat din plin cu podoabe de Crăciun și ramuri de brad. Erau primele ore ale serii și înăuntru nu se aflau decît vreo trei-patru consumatori.

Vargas stătea într-un colț, bînd cafea și citind un ziar. Purta un pardesiu gros, albastru, iar pe masă își pusese pălăria. Avea o piele măslinie, obraji scofîlciți și o mustață subțirică; părul îi era dat cu briantină și despărțit la mijloc printr-o cărare.

Carter deschise vorba:

— Ar fi preferabil ca veștile pe care ni le aduci să fie importante.

— Pentru ce v-aș deranja dacă n-ar fi așa, señor? întrebă Vargas. Am primit știri proaspete de la vărul meu de la Berlin.

— Și?

---

[1] *Mary's Pantry* (lb.engl.) = Cămara lui Mary. (n.t.)

— Cei de acolo vor mai multe informaţii referitoare la Steiner. Îi interesează organizarea unei operaţiuni de evadare.

— Eşti sigur?

— Acesta este mesajul. Vor toate informaţiile posibile cu privire la ce se întîmplă cu el. Par să creadă că-l veţi muta din Turn.

— Cine, *ei*? Abwehr-ul?

— Nu. Generalul Schellenberg de la departamentul SD este cel care se ocupă de asta. Cel puţin, pentru el lucrează vărul meu.

Carter dădu din cap aprobativ, puternic tulburat, şi se ridică în picioare.

— Vreau, amice, să-mi telefonezi neapărat la unsprezece, la numărul obişnuit. Asta-i lovitura cea mare, Vargas, adăugă aplecîndu-se spre el. Dacă eşti isteţ, o să te umpli de bani.

Apoi îi întoarse spatele şi ieşi, parcurgînd grăbit Baker Street, pe cît de repede i-o îngăduia piciorul său schilod.

În exact aceleaşi clipe, la Lisabona, Walter Schellenberg urca aleea pietruită şi pieptişă din Alfama, ce ducea spre *Luminile Lisabonei*. Chiar înainte de a ajunge acolo putea auzi muzica.

Cănd intră, localul era pustiu, cu excepţia barmanului şi a lui Devlin, la pian.

Irlandezul se întrerupse să-şi aprindă o ţigară şi-i zîmbi.

— Ai petrecut bine de Crăciun, generale?

— Ar fi putut fi şi mai rău. Dar dumneata?

— Taurii alergau binişor. M-au călcat în picioare. Băusem prea mult.

— Un joc periculos.

— Nu tocmai. În Portugalia li se pun nişte dopuri în vîrful coarnelor. Nu moare nimeni.

— Nu prea merită mare lucru, îşi dădu cu părerea Schellenberg.

— Şi nu-i asta totul? Vin, struguri, tauri şi soare şi iar soare — ăsta a fost Crăciunul meu, generale.

Începînd să cînte *Moonlight on the Highway*, continuă:

— Şi mă gîndeam la bătrînul Al Bowlly, la războiul-fulger, la Londra cu ceaţa ei pe străzi. Ia zi, nu-i ciudat?

Schellenberg simţea cum îl cuprinde emoţia:

— Te vei duce?

— Cu o condiţie. Dacă mi se pare că treaba nu-i perfect secretă mă pot răzgîndi în ultima clipă.

— Îmi dau cuvîntul.

Devlin se ridică în picioare şi, împreună, ieşiră pe terasă.

Schellenberg îl anunţă:

— Vom lua avionul spre Berlin mîine-dimineaţă.

— De luat îl vei lua dumneata, generale, nu şi eu.

— Dar, domnule Devlin...

— În jocul ăsta trebuie să te gîndeşti la absolut toate, ştii bine. Ia priveşte acolo.

Dincolo de zid, sosise şi Frear, şi tocmai discuta cu unul din chelneri, în timp ce acesta ştergea mesele de afară.

— M-a supravegheat încontinuu bătrînul Frear. M-a văzut stînd de vorbă cu marele Schellenberg. Bănuiesc că chestia asta va apărea într-unul din rapoartele lui către Londra.

— Prin urmare, ce propui?

— Dumneata te înapoiezi cu avionul la Berlin şi te apuci de pregătiri. Vor fi o grămadă de treburi de făcut. Aranjează la legaţie documente bune pentru mine, bani de drum şi cîte altele, iar eu voi adopta soluţia mai puţin riscantă a căii ferate. De la Lisabona la Madrid, apoi — expresul de Paris. Dacă preferi, ia măsuri să pot lua de acolo avionul sau pot continua cu trenul.

— Ţi-ar trebui cel puţin două zile.

— Aşa cum ţi-am explicat, ai o grămadă de amănunte de rezolvat. Să nu-mi spui că n-o să fie de lucru cu duiumul.

Schellenberg dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ai dreptate. Ei, atunci, să bem pentru asta. Pentru operaţiunea noastră din Anglia.

— Sfîntă Maică Precistă! nu pentru asta, generale. Cineva a mai folosit fraza asta în faţa mea, data trecută. Nu şi-a dat seama că aşa era denumită Armada Spaniolă, şi uite ce-a păţit.

— În cazul aceasta, în sănătatea noastră, domnule Devlin; a toastat Schellenberg. Eu voi bea în cinstea dumitale, iar dumneata vei bea într-a mea.

Cu aceste cuvinte reintrară în local.

Munro stătea la biroul său din apartamentul situat în Haston Place şi asculta atent în timp ce Carter îi reda esenţa convorbirii sale cu Vargas.

Clătină din cap ca o aprobare:

— Două piese ale unui puzzle, Jack. Pe Schellenberg îl interesează eliberarea lui Steiner, şi unde se află acum Schellenberg? La Lisabona, prieten la cataramă cu Liam Devlin. Ia să vedem, la ce concluzie duce treaba asta?

— La faptul că vrea să-l recruteze pe Devlin pentru cauza lui, sir.

— Bineînţeles. Omul cel mai indicat, încuviinţă Munro. Iar asta ne poate conduce la două posibilităţi interesante.

— Ca de pildă?

Scuturînd din cap, Munro replică:

— Doar reflectam cu voce tare. A sosit momentul să ne gîndim la a-l muta pe Steiner. Ce-ai propune?

— Ar fi Închisoarea Londrei din Kensington, sugeră Carter.

— Las-o deoparte, Jack. Este folosită doar pentru anchetarea celor în tranzit, nu-i aşa? Prizonierii de război, cum sunt echipajele aviatice ale Luftwaffe-lui.

— Mai este şi Cockfosters, sir, dar şi asta-i tot o simplă închisoare, şi apoi mai e şcoala de vizavi de penitenciarul Wandsworth. Acolo au fost ţinuţi mai mulţi spioni germani.

Munro nu părea impresionat, şi Carter făcu o nouă încercare:

— Desigur, avem Mytchett Place, în Hampshire. Au transformat clădirea într-o mică fortăreaţă pentru Hess.

— Care ducea acolo o viaţă atît de minunată şi solitară, încît în iunie o mie nouă sute patruzeci şi unu a sărit de pe un balcon, încercînd să se omoare. Nu, nu-i bună nici asta.

Munro se apropie de fereastră şi privi afară. Ploaia se preschimbase acum în zăpadă.

— Cred că-i timpul să stăm de vorbă cu amicul Steiner. Vom încerca să facem asta mîine.

— Splendid, sir. Voi lua măsurile necesare.

Munro se întoarse către el:

— Devlin... Există vreo fotografie de-a lui în dosar?

— O poză de paşaport, sir. Cînd era în Norfolk a trebuit să completeze un formular de înregistrare a străinilor. E obligatoriu pentru cetăţenii irlandezi şi necesită o fotografie tip paşaport. Secţia Specială a făcut-o. Nu-i prea bună.

— Niciodată nu sunt bune chestiile astea... Am găsit, Jack! adăugă zîmbind. Unde să-l ţinem pe Steiner. Locul acela, în Wapping: St. Mary's Priory[1].

— Micile Surori ale Îndurării, sir? Dar acela-i un ospiciu pentru cazuri fără speranţă.

— Şi îngrijesc şi indivizi care-au avut prăbuşiri psihice, nu-i aşa? Piloţi viteji ai R.A.F.-ului, care au crăcat?

---

[1] *St. Mary's Priory* (lb.engl.) = Mănăstirea Sfintei Maria. (n.t.)

— Da, sir.

— Şi-l uiţi pe Baum, spionul acela al Abwehr-ului, în februarie. Cel care a fost împuşcat în piept atunci cînd cei de la Secţia Specială şi de la MI-5[1] au încercat să-l prindă în Bayswater. L-au îngrijit la St. Mary's Priory şi tot acolo l-au şi interogat. Am văzut rapoartele. Departamentul MI-5 nu foloseşte în mod regulat mănăstirea, ştiu asta în mod sigur. Ar fi perfect. A fost construită în secolul al şaisprezecelea. Călugării făceau parte dintr-un ordin fără legături cu lumea laică, aşa că aşezămîntul este împrejmuit de ziduri. Clădit ca o fortăreaţă.

— N-am fost niciodată acolo, sir.

— Eu am fost. Nişte locuri tare ciudate. Ani de zile au aparţinut protestanţilor, pe vremea cînd romano-catolicii erau proscrişi. Apoi, un industriaş oarecare din epoca victoriană şi care avea o scrîntează religioasă le-a transformat în cămin pentru oamenii fără adăpost. A stat gol ani de-a rîndul şi pe urmă, în 'nouă sute zece, l-a cumpărat unul care se ocupa cu binefacerile. Locul a fost sfinţit din nou în credinţa romano-catolică şi Micile Surori ale Îndurării au pornit la treabă. (Dădu din cap, cuprins de entuziasm.)

— Da, cred că mănăstirea va fi exact ceea ce trebuie.

— Dar mai e ceva, sir. Îndrăznesc să vă reamintesc că aceasta-i o problemă de contraspionaj şi, ca atare, este o treabă strict de competenţa departamentului MI-5 şi a Direcţiei Speciale.

— Nu şi dacă n-au cunoştinţă despre ea, repl'că Munro zîmbind. Cînd va telefona Vargas, du-te să-l vezi imediat. Spune-i să lase să treacă trei-patru zile, apoi să-i anunţe pe vărul său că Steiner este pe cale de a fi mutat la St. Mary's Priory.

— Şi chiar îi invitaţi să-ncerce să organizeze acţiunea aceasta, sir?

---

[1] *MI-5* = Departamentul Securitate al Serviciului de Informaţii britanic. (n.t.)

— De ce nu, Jack? Vom pune mîna nu numai pe Devlin, dar şi pe eventualii lor oameni de legătură. Nu-i posibil să lucreze singur. Nu, în toată povestea asta există tot felul de posibilităţi. Şi acum, pleacă.

— Da, sir.

Carter şchiopătă pînă la uşă şi Munro adăugă:

— Prostul de mine, uitam ceva foarte evident. Walter Schellenberg va dori să cunoască sursa acestor informaţii. Trebuie să pară bună.

— Pot oferi o sugestie, sir?

— Chiar te rog.

— José Vargas este un homosexual înveder at, sir, şi actulmente la Turn se află o companie din regimentul de gardă scoţian. Să spunem că Vargas l-a agăţat pe unul dintre ei în vreuna din cîrciumile pe care soldaţii le frecventează prin împrejurimile Turnului.

— Oh, perfect, Jack. Excelent, aprobă Munro. Atunci, dă-i bătaie.

Dintr-o poziţie avantajoasă dar discretă, Frear îi urmărea cu privirea pe Schellenberg şi pe Berger, în timp ce treceau de barieră şi urcau la bordul Junker-ului. Rămase acolo privind avionul cum porneşte în lungul pistei, şi abia pe urmă, cînd decolase efectiv, ieşi, îndreptîndu-se către şirul de taxiuri.

O jumătate de oră mai tîrziu, intra în *Luminile Lisabonei* şi se aşeza la bar. Comandă o bere şi i se adresă barmanului:

— Unde-i astăzi prietenul nostru irlandez?

— Ah, ăla? A plecat, răspunse omul ridicînd din umeri. Necazuri şi iar necazuri. L-a pus pe liber şefu'. Aseară era aici un client. Om drăguţ. Neamţ, cred. Devlin acela s-a luat la harţă cu el. Aproape c-au ajuns la pumni. A fost nevoie să fie tras la o parte.

— Doamne Sfinte! exclamă Frear. Mă întreb ce-o să facă acum?

— Alfama e plină de baruri, señor, replică barmanul.

— Da, aici sunt convins că ai dreptate.

Frear îşi dădu pe gît berea şi adăugă:

— Ei, atunci, plec.

Ieşi din local şi Devlin îşi făcu apariţia de după perdeaua de mărgele din spatele barului.

— Bravo ţie, José. Acum, hai să bem împreună un pahar de despărţire.

După-amiaza era pe sfîrşite şi Munro stătea la biroul său din cartierul general S.O.E. cînd Carter intră la el.

— O nouă ştire de la Frear, sir. Schellenberg a plecat azidimineaţă spre Berlin, dar Devlin nu l-a însoţit.

— Dacă Devlin este tot atît de deştept pe cît îl consider eu, te asigur, Jack, că s-a prins de la început în legătură cu Frear. Nu poţi fi ataşat militar al nici unei ambasade dintr-un oraş ca Lisabona fără ca lumea să te ştie.

— Vreţi să spuneţi că a plecat spre Berlin pe altă rută, sir?

— Exact. Răsucindu-se şi făcînd ocoluri ca o vulpe şireată ce este, şi totul de pomană, replică Munro zîmbind. Îi avem în buzunarul nostru pe Rivera şi pe Vargas, şi asta înseamnă că întotdeauna vom fi cu un pas înainte.

— Şi atunci, ce se întîmplă acum, sir?

— Aşteptăm, Jack, aşteptăm pur şi simplu să vedem care-i următoarea lor mişcare. Ai aranjat întîlnirea cu Steiner?

— Da, sir.

Munro se duse la fereastră. Zloata se transformase în ploaie, şi el îşi exprimă nemulţumirea printr-un fornăit:

— Sunt semne că se va lăsa ceaţă. Ticăloasă vreme. Ce război, Jack, ce mai război! încheie oftînd.

Capitolul 4

În timp ce maşina înainta pe Tower Hill, valurile de ceaţă se rostogoleau dinspre Tamisa. Munro întrebă:

— Care-i acum situaţia de aici?

— Pretutindeni este pază, domnule general de brigadă. Publicului nu i se mai permite accesul, ca înainte de război. Din cîte ştiu, se organizează excursii de vizitare pentru ostaşii străini în uniformă.

— Şi membrii corpului de gardă?

— Încă îşi fac slujba şi încă mai locuiesc, împreună cu familiile lor, în zona celor căsătoriţi. Întreaga clădire a fost bombardată în repetate rînduri. De trei ori pe vremea cînd aici era închis Rudolf Hess, mai ţineţi minte?

Fură opriţi la un post de pază pentru a li se verifica legitimaţiile de liberă trecere, apoi trecură prin vălătucii de ceaţă. Zgomotul traficului amuţise. Un ţipăt înspăimîntat se auzi dinspre Tamisa, cînd un vapor care se îndrepta către mare făcu să-i răsune sirena de ceaţă.

Urmă o nouă verificare, după care îşi continuară drumul peste podul mobil, intrînd apoi pe poartă.

— Nu s-ar putea spune că-i o zi care să-ţi umple inima de bucurie, constată Munro.

Cu ceaţa aceea nu prea erau multe de văzut, numai ziduri de piatră cenuşie pe tot traseul, pînă cînd, deodată, ajunseră la postul de pază interior, unde păreau despărţiţi de restul lumii.

— Spitalul este acolo, sir, spuse Carter.

— Ai făcut toate aranjamentele aşa cum ţi-am ordonat?

— Da, sir, dar cu oarecare neplăcere.

— Eşti un om cumsecade, Jack, dar ăsta nu-i un război cumsecade. Hai, coborîm aici şi mergem pe jos.

— Da, sir.

Carter făcea eforturi să ţină pasul cu el, piciorul constituind obişnuita lui problemă. Ceaţa era galbenă şi cu miros înţepător şi te ustura în fundul gîtului ca un acid.

— Îngrozitor, nu-i aşa? spuse Munro. O ceaţă groasă de s-o tai cu cuţitul. Cum îi zicea Dickens? O caracteristică a Londrei?

— Aşa cred, sir.

Porniră la drum.

— Ce locuri afurisite, Jack. Se crede c-ar fi bîntuite de stafii. Fetiţa aceea nefericită, Lady Jane Grey[1], şi Walter Raleigh[2] dînd mereu tîrcoale printre ziduri. Mă întreb ce gîndeşte Steiner despre asta?

— Nu cred că-l ajută să doarmă, sir.

---

[1] *Jane Gray* sau *Grey* (1537—1554): strănepoată, după mamă, a lui Henric al VII-lea şi nepoată a lui Henric al VIII-lea, recunoscută ca moştenitoare a tronului de către Eduard al VI-lea şi proclamată regină la moartea acestuia (1553). Dar Maria Tudor, fiica lui Henric al VIII-lea şi moştenitoarea legitimă, a poruncit să fie întemniţată şi decapitată. (n.t.)

[2] *Walter Raleigh* (1552—1618): navigator, om de stat şi scriitor englez, favorit al reginei Elisabeta a Angliei. Numit vice-amiral, a fost împuternicit să organizeze expediţii în America, unde a explorat Virginia. Cu acel prilej a căzut în dizgraţie; totuşi a plecat din nou în alte expediţii care l-au reconciliat cu Elisabeta. Şi-a atras însă ura lui Jacob I care l-a implicat în mod fals în complotul Arabellei Stuart, obţinîndu-i pedeapsa prin decapitare. (n.t.)

Unul dintre faimoşii corbi ai Turnului se ivi din ceaţă, enorm, bătînd din aripi şi croncănind spre ei.

Munro tresări puternic.

— Pleacă, creatură mare şi scîrboasă, îi strigă înfiorîndu-se. Vezi ce-ţi spuneam eu — suflete ale morţilor...

Micuţa cameră de spital era zugrăvită într-un verde întunecat. Cuprindea un pat îngust, un dulap cu sertar şi unul pentru haine. Alături de ea exista şi o sală de baie.

Îmbrăcat în pijama şi cu un halat de prosop, Kurt Steiner citea, stînd lîngă fereastră. Aceasta era prevăzută cu bare, deşi puteai să-ţi treci mîna printre ele pentru a deschide oblonul. Prefera să stea acolo pentru că, pe vreme bună, reuşea să privească spre postul de pază interior şi spre Turnul Alb. Îi dădea o iluzie de spaţiu, iar spaţiul însemna libertate.

La uşă se auzi un scîrţîit de zăvoare. În prag apăru un paznic din poliţia militară.

— Aveţi vizitatori, domnule colonel.

Apoi intră Munro, urmat de Carter.

— Poţi să ne laşi singuri, căpitane, îi spuse poliţistului.

— Sir, salută omul, şi ieşi zăvorînd uşa.

Mai mult pentru a impresiona decît din vreun alt motiv, Munro era în uniformă. Îşi scoase paltonul primit din dotarea de iarnă a armatei britanice şi Steiner remarcă insignele de grad militar şi tresele roşii ce denotau că avea de a face cu un ofiţer de stat major.

— Oberstleutnant Kurt Steiner?

Steiner se ridică în picioare:

— Domnul general de brigadă...?

— Munro, iar acesta este aghiotantul meu, căpitanul Jack Carter.

— Domnilor, mi-am declinat numele, gradul şi numărul încă de cîtăva vreme, spuse Steiner. Nu am nimic de adăugat, decît să declar că sunt surprins că, de atunci, nimeni n-a încercat să stoarcă de la mine mai multe informaţii, şi-mi cer scuze pentru faptul că aici se află un singur scaun, aşa încît nu vă pot pofti să luaţi loc.

Vorbea o engleză perfectă şi Munro simţi că începe să-l simpatizeze.

— Vom sta pe pat, dacă ne îngăduiţi. Jack, oferă-i colonelului o ţigară.

— Nu, mulţumesc, refuză Steiner. Un glonţ în piept a constituit un motiv bun pentru a renunţa la fumat

După ce s-au aşezat, Munro continuă:

— Engleza dumneavoastră este într-adevăr excelentă.

— Domnule general de brigadă, replică Steiner zîmbind, sînt sigur că ştiţi că mama mea era americancă şi că, în copilărie, cînd tatăl meu era ataşat militar la ambasada germană, am locuit mulţi ani la Londra. Am studiat la colegiul St. Paul.

Avea douăzeci şi şapte de ani şi condiţia fizică îi era bună, cu excepţia unei uşoare palori — datorată în mod evident timpului petrecut în spital. Era foarte calm, cu un surîs uşor pe buze şi cu un soi de siguranţă de sine pe care Munro o mai remarcase la mulţi aviatori militari.

— N-aţi fost supus unor interogatorii mai amănunţite nu din cauza stării în care v-aţi aflat atîta vreme — îi explică Munro — ci pentru că noi cunoaştem tot ce este de ştiut în legătură cu operaţiunea *„Vulturul"*.

— Chiar aşa? întrebă Steiner pe un ton sec.

— Da. Eu lucrez în cadrul Comandamentului britanic pentru operaţiuni speciale, colonele. Treaba noastră este

să ştim totul. Sunt convins că vă veţi mira aflînd că omul pe care aţi încercat să-l împuşcaţi în noaptea aceea, la Meltham House, nu era domnul Churchill.

Chipul lui Steiner exprimă neîncredere.

— Ce încercaţi să-mi spuneţi? Ce-i toată aiureala asta?

— Nu-i nici o aiureală, replică Jack Carter. Omul era George Howard Forster, cunoscut în music-hall-uri ca „Marele Foster". Un iluzionist de înaltă clasă.

Steiner nu se putu împiedica să rîdă.

— Dar asta-i minunat! De o ironie dată dracului... Nu pricepeţi? Ce s-ar fi întîmplat dacă am fi avut succes şi l-am fi luat cu noi...? Dumnezeule! Un artist de music-hall! Mi-ar fi plăcut să văd mutra ticălosului aceluia de Himmler.

Temîndu-se să meargă prea departe, se întrerupse, trase adînc aer în piept şi-şi controlă atitudinea.

— Şi?

— Prietenul dumneavoastră, Liam Devlin, a fost rănit dar a supravieţuit, continuă Carter. A ieşit dintr-un spital olandez şi a fugit la Lisabona. După cîte suntem informaţi, locţiitorul dumneavoastră, Neumann, trăieşte şi el şi se află într-un spital.

— Şi tot aşa colonelul Max Radl, organizatorul dumneavoastră, adăugă Munro. A suferit un atac de cord.

— Care va să zică, n-au mai rămas mulţi de-ai noştri, constată Steiner cu glas coborît.

— Dar e ceva ce eu n-am înţeles niciodată, colonele, interveni Carter. Nu sunteţi nazist, ştim asta. V-aţi distrus cariera străduindu-vă, în Varşovia, să salvaţi o tînără evreică, şi cu toate acestea, în acea ultimă noapte, în Norfolk, aţi continuat încercarea de a-l răpi pe Churchill.

— Sunt ostaş, căpitane; jocul era pornit, totul părea o glumă... sunteţi de acord?

— Iar, pînă la sfîrşit, gluma v-a păcălit? întrebă Munro cu subtilitate.

— Cam aşa ceva.

— Şi nu avea nici o legătură cu faptul că tatăl dumneavoastră, generalul Karl Steiner, era reţinut la cartierul general al Gestapoului de pe Prinz Albrecht-strasse, în Berlin, pentru complicitate într-o conspiraţie împotriva Führer-ului? sugeră Carter.

Chipul lui Steiner se întunecă.

— Căpitane Carter, Reichsführer-ul Himmler este binecunoscut pentru multe lucruri, dar printre acestea nu se numără mila şi compasiunea.

— Iar în spatele întregii afaceri se afla Himmler, preciză Munro. El l-a silit pe Max Radl să acţioneze fără ştirea amiralului Canaris. Nici măcar Führer-ul nu bănuia ce se petrece. Nici acum n-are habar.

— Nu mă mai miră nimic, declară Steiner, ridicîndu-se în picioare şi mergînd pînă lîngă perete.

Apoi se întoarse cu faţa către ceilalţi doi.

— Haideţi, domnilor, unde vreţi să ajungeţi?

— Vor să vă recapete, răspunse Munro.

Steiner îl privi cu neîncredere.

— Glumiţi. Pentru ce le-ar păsa de mine?

— Tot ceea ce ştiu este că Himmler vrea să vă scoată de aici.

Steiner se aşeză din nou pe pat.

— Dar asta-i ceva lipsit de raţiune. Cu tot respectul datorat compatrioţilor mei, prizonierii germani nu s-au făcut remarcaţi prin evadarea din Anglia, cel puţin nu de la primul război mondial încoace.

— A existat unul, îi reaminti Carter. Un pilot din Luftwaffe, dar chiar şi el a fost nevoit să realizeze asta fugind din Canada în Statele Unite, înainte de intrarea acestora în război.

— N-aţi înţeles problema, insistă Munro. Nu discutăm despre un prizonier care, pur şi simplu, fuge. Vorbim despre

un pilot, dacă vreţi. O operaţiune pregătită cu meticulozitate şi condusă de generalul Walter Schellenberg de la SD. Îl cunoaşteţi?

— Doar din auzite, răspunse Steiner în mod automat.

— Bineînţeles că, pentru a duce treaba la bun sfîrşit, va fi nevoie de omul potrivit, şi aici intervine Liam Devlin, adăugă Carter.

— Devlin? se miră Steiner, scuturînd din cap. E o prostie, Devlin e unul dintre cei mai remarcabili oameni pe care i-am întîlnit vreodată, dar nici chiar el nu m-ar putea scoate de aici.

— Mda. Ei bine, nu va trebui să vă scoată de aici. Vă mutăm într-o casă conspirativă din Wapping, mănăstirea St. Mary's Priory. Amănuntele vi se vor da mai tîrziu.

— Nu, nu cred. Este o viclenie la mijloc, protestă Steiner.

— Doamne Sfinte, omule, ce avantaj am avea noi? întrebă Munro. La ambasada spaniolă de aici, din Londra, există un om pe care-l cheamă José Vargas, un ataşat comercial. Lucrează ocazional pentru voi, în schimbul banilor. Acţionează prin intermediul vărului său de la ambasada Spaniei din Berlin, utilizînd valiza diplomatică.

— Lucrează şi pentru noi, înţelegeţi, şi tot pentru bani, interveni Carter. Şi s-a ţinut legătură cu el, manifestîndu-se interes pentru evadarea dumnevoastră şi cerîndu-se mai multe informaţii privitoare la locul unde vă aflaţi.

— Şi noi i-am spus ceea ce trebuie să ştie, preciză Munro. Chiar şi noua dumneavoastră locuinţă, la mănăstire.

— Aşa! acum înţeleg, replică Steiner. Lăsaţi planul să se desfăşoare; Devlin soseşte la Londra; va avea nevoie de ajutor, desigur — alţi spioni sau cine ştie ce unelte ale dumneavoastră — şi, la momentul potrivit, îi arestaţi pe toţi.

— Da, aceasta ar fi o cale, cofirmă Munro. Există, bineînţeles, şi o altă posibilitate.

— Ca de exemplu?

— Aceea de a lăsa pur şi simplu ca lucrurile să se petreacă de la sine. Dumneavoastră fugiţi în Germania...

— Unde să lucrez pentru dumneavoastră? Îmi pare rău domnule general de brigadă, spuse Steiner scuturînd din cap. Carter avea dreptate. Nu sunt nazist, dar rămîn un soldat — un soldat german. Mi-ar fi greu să mă împac cu cuvîntul „trădător".

— Aţi spune că tatăl dumneavoastră şi ceilalţi au fost nişte trădători pentru că au încercat să-l înlăture pe Führer? întrebă Munro.

— Într-un anumit sens, situaţia este diferită. Germanii care încearcă să-şi rezolve propriile probleme.

— Un punct s-a clarificat, trase concluzia Munro întorcîndu-se apoi către Carter. Jack?

Carter se duse să bată în uşa. Aceasta se deschise şi caporalul din poliţia militară îşi făcu apariţia. Munro se ridică în picioare.

— Dacă sunteţi amabil să mă urmaţi, colonele, aş vrea să vă arăt ceva.

Cînd era vorba despre Adolf Hitler, pentru un trădător nu era posibilă nici o moarte onorabilă. Nici un ofiţer condamnat pentru a fi complotat împotriva lui nu-şi găsea sfîrşitul în faţa plutonului de execuţie. Pedeapsa era stabilită prin statut — moartea prin spînzurare, îndeobşte prin agăţarea de un cîrlig de măcelărie, şi de obicei se folosea o coardă de pian. Adeseori, victimelor le trebuia mult timp pînă să moară, uneori în moduri foarte neplăcute. Führer-ul ordonase ca toate execuţiile de acest fel să fie

înregistrate pe peliculă. Nu puține erau cele atît de înspăimîntătoare încît însuși Himmler ieșise de la spectacol venindu-i greață.

Filmul ce rula acum în sala cea mare de la capătul coridorului pîlpîia și avea pete. Anonim în spatele aparatului de proiecție, tînărul ofițer aparținînd serviciului de informații folosea drept ecran un perete zugrăvit în alb. Steiner stătea singur pe un scaun, Munro și Carter aflîndu-se în spatele lui.

Generalul Karl Steiner, adus pe brațele a doi oameni din SS, era deja mort în urma unui atac de inimă — singura parte bună din întreaga acțiune. Oricum, l-au atîrnat în cîrlig și au plecat. Cîteva clipe, camera de luat vederi a întîrziat pe acel trup patetic, ce se bălăbănea ușor într-o parte și-n alta, apoi ecranul s-a întunecat.

Operatorul aprinse lumina. Kurt Steiner se ridică în picioare, se răsuci în loc și se îndreptă fără o vorbă spre ușă. O deschise, trecu pe lîngă polițistul militar și merse în lungul coridorului pînă la camera sa. Munro și Carter îl urmară. Cînd intrară în încăpere, Steiner stătea la fereastră, strîngînd cu putere bara și privind afară. Se întoarse către cei doi, cu chipul foarte palid:

— Știți, domnilor, cred, într-adevăr, că este timpul să mă apuc din nou de fumat.

Cu degete neîndemînatice, Carter scoase o țigară dintr-un pachet de Players și-i oferi un foc.

— Îmi pare rău de toate astea, își ceru scuze Munro, dar era important să știți că Himmler și-a încălcat promisiunea.

— Lăsați-o baltă, domnule general de brigadă, ripostă Steiner. Nu vă pare rău de nimic. Doreați să mă convingeți și ați reușit. Niciodată nu mi-am închipuit că tatăl meu ar avea multe șanse de supraviețuire, orice aș fi făcut eu. În

ceea ce-l priveşte pe Himmler, respectarea făgăduielilor nu este una dintre priorităţile lui.

— Şi ce gîndiţi acum? îl întrebă Munro.

— Ah! aşadar, ajungem la scopul demonstraţiei? Oare acum, înfierbîntat de mînie, îmi voi oferi serviciile aliaţilor? Mă voi lăsa oare făcut dispărut şi dus în Germania, unde să-l asasinez pe Hitler cu primul prilej? Nu, domnule general de brigadă, spuse Steiner scuturînd capul. Ceea ce am văzut îmi va da cîteva nopţi albe. S-ar putea chiar să vă rog să mi se înlesnească să vorbesc cu un preot, dar problema esenţială rămîne aceeaşi. Implicarea tatălui meu într-un complot împotriva vieţii lui Hitler a fost acţiunea unui german. Nu a făcut-o pentru a da un ajutor cauzei aliaţilor. O făcea pentru Germania.

— Da, asta se vede, şopti Carter.

Steiner se întoarse spre el:

— Atunci trebuie să înţelegeţi şi că, pentru mine, a face ceea ce sugerează generalul de brigadă ar însemna să trădez idealul pentru care a luptat şi şi-a dat viaţa tatăl meu.

— Foarte bine, încheie discuţia Munro, ridicîndu-se. Ne pierdem timpul. Veţi fi transferat la St. Mary's Priory de Anul Nou, colonele. Prietenul dumneavoastră Devlin nu are, desigur, nici cea mai mică şansă să vă scoată de acolo, dar ne va face plăcere să-l lăsăm să încerce.

Şi, întorcîndu-se către Carter, adăugă:

— Hai să mergem, Jack.

Steiner îl opri:

— Încă ceva, generale, dacă pot îndrăzni?

— Da?

— Uniforma mea. V-aş reaminti că, în conformitate cu convenţia de la Geneva, am dreptul s-o port.

Munro îl privi pe Carter, care spuse:

— A fost reparată, domnule colonel, şi trimisă la curăţat. Voi da dispoziţii să o căpătaţi astăzi, ceva mai tîrziu, împreună, fireşte, cu toate medaliile dumneavoastră.

— Atunci e-n ordine, spuse Munro, ieşind din cameră.

Carter scoase din buzunar un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri şi le puse pe cuier.

— Aţi pomenit de un preot. Voi lua măsuri în privinţa aceasta, dacă doriţi.

— Vă voi anunţa.

— Şi o provizie de ţigări?

— Mai bine nu. Aceasta a avut un gust oribil, replică Steiner izbutind să zîmbească.

Carter se duse spre uşă, ezită, şi se întoarse:

— Dacă vă poate ajuta cu ceva, domnule colonel, se pare că tatăl dumneavoastră a murit din cauza unui atac de cord. Nu cunosc împrejurările...

— Oh, mi le pot închipui destul de lesne, dar, oricum vă mulţumesc, răspunse Steiner.

Stătea acolo, în picioare, cu mîinile înfipte în buzunarele halatului său, foarte calm, şi Carter, incapabil să se gîndească la ce altceva ar putea spune, ieşi pe coridor şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe Munro.

În timp ce coborau, cu maşina, Tower Hill-ul, Munro întrebă:

— Nu eşti de acord, nu-i aşa, Jack?

— Nu prea, sir. O cruzime inutilă, după părerea mea.

— Da. Ei bine, aşa cum ţi-am mai spus, ăsta nu-i un război cumsecade. Cel puţin, acum ştim cum stăm cu prietenul nostru Steiner.

— Presupun că da, sir.

— În ceea ce-l priveşte pe Devlin, este îndeajuns de nebun să încerce — să-l lăsăm să vină oricînd va pofti. Cu Vargas, care ne dă informaţii referitoare la fiecare mişcare de-a lui, nu putem da greş.

Se rezemă de spătarul scaunului şi închise ochii.

Cînd Devlin sosi, în sfîrşit, la Berlin era chiar Anul Nou. În Madrid îi trebuiseră patruzeci şi opt de ore pînă să găsească un loc într-un expres spre Paris. Odată ajuns acolo, intervenţia lui Schellenberg îi permisese să ia expresul de Berlin, dar nişte bombardiere B 17 ale unităţii a 8-a a Forţelor Aeriene Americane angajate în operaţiuni în afara Angliei cauzaseră grave distrugeri ale gărilor de triaj din Frankfurt. Ca urmare, fusese necesară o schimbare de rută pentru cea mai mare parte a traficului de trenuri dinspre Franţa sau Ţările de Jos către Germania.

La Berlin vremea era rea, soiul acela de iarnă care nu se poate hotărî să înceapă — o ninsoare ce se transformă în zloată şi apoi în ploaie cu găleata. Devlin, încă purtînd un costum potrivit mai curînd pentru Portugalia, izbutise să-şi procure la Paris un fulgarin, dar în timp ce se strecura prin mulţime în gara berlineză, se simţea îngheţat tun şi foarte nenorocit.

Ilse Huber, stînd la bariera păzită de poliţia care asigura securitatea, l-a recunoscut imediat după fotografia din dosarul lui. Aranjase deja lucrurile cu sergentul de serviciu şi cînd a apărut Devlin, cu geamantanul în mînă şi cu documentele pregătite, ea a intervenit imediat.

— Herr Devlin? Pe aici, vă rog. Sînt Ilse Huber, secretara generalului Schellenberg, se prezentă întinzîndu-i mîna. Arătaţi îngrozitor.

— Chiar mă simt al naibii de îngrozitor.

— Ne aşteaptă un mijloc de transport, spuse ea.

Maşina era o limuzină Mercedes, cu un fanion SS pus special la vedere. Devlin remarcă:

— Presupun că asta-i face pe oameni să se dea repede la o parte din drum.

— În mod cert ajută, replică Ilse. Generalul Schellenberg s-a gîndit că s-ar putea să fiţi prins de vremea rea.

— Şi avea perfectă dreptate.

— Am luat măsuri să vă ducem la un magazin de mărfuri la mîna a doua. Vom găsi acolo tot ce vă este necesar. Şi aveţi nevoie de o locuinţă. Am un apartament nu departe de cartierul general. Sînt două dormitoare. Dacă vă convine, puteţi folosi unul dintre ele cît timp rămîneţi aici.

— Mai corect vorbind, dumneavoastră vă convine? o întrebă Devlin.

Ea ridică din umeri.

— Domnule Devlin, soţul meu a fost ucis în Campania de iarnă, în Rusia. Copii nu am. Mama şi tatăl mi-au murit în cursul unui raid al R.A.F.-ului asupra Hamburg-ului. Viaţa ar fi grea, dacă n-ar exista ceva. Lucrul pentru generalul Schellenberg îmi ocupă, de obicei, cel puţin şaisprezece ore pe zi, aşa încît rareori sînt acasă.

Zîmbi, şi Devlin simţi un val de simpatie pentru ea.

— Atunci, ne-am înţeles. Ilse, nu-i aşa? Hai să rezolvăm cu hainele. Mă simt de parcă şi cele mai intime părţi ale mele ar fi îngheţate tun.

Cînd, patruzeci de minute mai trziu, au ieşit din magazinul cu mărfuri la a doua mînă la care-l dusese, el purta un costum de tweed, ghete cu şireturi, un pardesiu gros lung aproape pînă la glezne, mănuşi şi o pălărie cu boruri tari.

— Aşa, iată-vă echipat pentru a înfrunta o iarnă la Berlin, spuse ea.

— Şi acum, încotro? La apartamentul dumneavoastră?

— Nu, acolo ne putem duce mai tîrziu. Generalul Schellenberg vrea să vă vadă cît de curînd posibil. Îl vom găsi în Prinz Albrechtstrasse.

În timp ce coborau scara abruptă, Devlin auzea zgomotul unor împuşcături.

— Şi asta ce-nseamnă?

— E standul de tir, răspunse Ilse. Generalului îi place să se exerseze încontinuu.

— Este-ndemînatic?

Păru aproape şocată:

— E cel mai bun. Niciodată n-am văzut pe cineva care să tragă mai bine.

— Adevărat?

Devlin nu era convins. Dar a fost nevoit să-şi revizuiască opinia cîteva clipe mai tîrziu, cînd au deschis uşa şi au intrat. Schellenberg trăgea către un şir de soldaţi ruşi din carton, sub privirea atentă a unui plutonier major care, în mod evident, era de serviciu. A ochit în trei ţinte, nimerind de două ori drept în inimă. Cînd se întrerupse spre a-şi reîncărca arma, le remarcă prezenţa.

— Ah, domnule Devlin, aşadar ai ajuns, în sfîrşit, aici?!

— O călătorie afurisită, generale.

— Şi văd că Ilse a avut grijă de garderoba dumitale.

— Cum aţi reuşit să ghiciţi? replică Devlin. După mirosul de naftalină?

Schellenberg izbucni în rîs şi-şi reîncărcă Mauser-ul.

— Schwartz, i se adresă plutonierului-major. Adu ceva pentru domnul Devlin. Cred că este un trăgător de elită.

Schwartz încărcă un revolver Walther PPK şi i-l oferi irlandezului.

— În ordine? îl întrebă Schellenberg.

— E rîndul dumneavoastră, generale.

Se ridicară ţinte noi şi Schellenberg trase foarte repede şase focuri, făcînd iarăşi cîte două găuri în zona inimii a trei ţinte distincte.

— Ei, asta e ceva, nu-i aşa? comentă Devlin.

Mîna lui se ridică rapid, trase, şi rezultatul fu că trei împuşcături răsunară atît de aproape una de alta încît s-ar fi zis că sînt una singură. Între punctele ce reprezentau ochii, pe fiecare ţintă apăruse cîte o gaură.

Puse jos Walther-ul şi Ilse Huber exclamă:

— Drace!

Schellenberg îi dădu pistolul său lui Schwartz.

— Un talent remarcabil, domnule Devlin.

— Mai curînd o înjurătură remarcabilă. Şi acum ce urmează, generale?

— Reichsführer-ul şi-a exprimat dorinţa de a te vedea.

Devlin scoase un mîrîit.

— Ultima dată cînd ne-am întîlnit nu prea mă plăcea. Ar merita o pedeapsă straşnică omul ăsta. E-n ordine, hai să terminăm şi cu asta.

Mercedes-ul dădu colţul dintre Wilhelmplatz şi Vosstrasse, îndreptîndu-se către Cancelaria Reich-ului.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Devlin.

— Vremurile s-au schimbat, de cînd susţinea Goering că, dacă asupra Berlinului ar cădea şi o singură bombă, acceptă să i se spună Meier.

— Care va să zică s-a înşelat?

— Mă tem că da. Führer-ul a poruncit să i se construiască un bunker sub Clădirea Cancelariei. Un cartier general subpămîntean. Treizeci de metri de beton, aşa că R.A.F.-ul poate să lase să cadă oricîte bombe vrea.

— Aşadar, aici intenţionează să-şi facă estrada naţională? întrebă Devlin. Wagner cîntat prin difuzoare?

— Da... Ei, bine, nu ne place să ne gîndim la asta, replică Schellenberg. Acolo, jos, sînt aranjate locuinţe secundare pentru persoane importante, care-l includ, în mod evident, pe Reichsführer.

— Şi ce se întîmplă acum? Se aşteaptă cumva ca, la noapte, R.A.F.-ul să pulverizeze oraşul?

— Nimic chiar atît de excitant. Uneori Führer-ului îi place să organizeze în sala hărţilor întruniri cu statul major. După aceea le oferă o masă.

— Acolo jos? întrebă Devlin înfiorîndu-se. Aş prefera un sandviş cu friptură de vită.

Mercedes-ul trase la o rampă de automobile şi o santinelă SS se apropie de el. În ciuda uniformei lui Schellenberg, ostaşul le verifică amănunţit documentele de identitate înainte de a-i lăsa să intre. Devlin îl urmă pe Schellenberg, coborînd în lungul unui coridor ce părea că nu se mai sfîrşeşte. Pereţi din beton, lumină slabă. Se auzea bîzîitul ventilatoarelor electrice din instalaţia de aerisire şi, cînd şi cînd, se simţea un suflu de aer rece. Ici colo erau oameni de pază ai SS, dar nu prea se vedeau multe persoane. Apoi se deschise o uşă, apăru un caporal tînăr şi, în spatele lui, Devlin zări o încăpere ticsită cu aparatură radio şi cîţiva operatori.

— Să nu faci greşeala de a crede că pe aici nu-i nimeni, îi spuse Schellenberg. Pretutindeni sînt camere. Vreo două sute de oameni înghesuiţi peste tot, aşa ca-n încăperea pentru radiotransmisiuni.

Mai departe, în lungul culoarului, se deschise o altă uşă şi, spre uimirea lui Devlin, de acolo ieşi Hitler, urmat de un bărbat cu umeri laţi dar mai curînd bondoc, care purta o uniformă ce nu semăna cu a nici unei arme din armata germană. În timp ce se apropiau, Schellenberg îl trase într-o parte pe Devlin şi luă poziţia de drepţi. Führer-ul îi vorbea celuilalt bărbat pe un ton scăzut şi,

trecînd pe lîngă ei fără a le da nici cea mai mică atenţie, coborî scările de la celălalt capăt al coridorului.

— Cel care-l însoţea era Bormann, explică Schellenberg. Reichsleiter[1]-ul Martin Bormann. Şeful cancelariei partidului nazist. Un om foarte puternic.

— Vasăzică, acesta era Führer-ul? se miră Devlin. Şi eu, care nu credeam că-i voi putea atinge vreodată mîneca tunicii!...

Schellenberg zîmbi:

— Uneori, prietene, mă întreb cum ai reuşit să „durezi" atît de mult.

— Ah! ei bine, probabil că datorez asta înfăţişării mele plăcute, generale.

Schellenberg ciocăni la o uşă, o deschise şi intră. O femeie tînără — o colaboratoare îmbrăcată în uniforma SS-ului — stătea într-un colţ, în faţa unei maşini de scris. Restul încăperii era ocupat în cea mai mare parte de dulapuri cu dosare şi de biroul în spatele căruia şedea Himmler, absorbit în studiul unui dosar. Îşi ridică privirile şi-şi scoase pince-nez-ul.

— Aşadar, generale, a sosit.

— Domnul să-i binecuvînteze pe toţi cei de aici, spuse Devlin cu voioşie.

Himmler tresări şi i se adresă fetei:

— Lasă-ne singuri. Revino peste cincisprezece minute.

După ieşirea tinerei, continuă:

— Te aşteptam în Berlin mai curînd, Herr Devlin.

— Se pare că reţeaua dumneavoastră de căi ferate avea necazuri cu R.A.F.-ul, replică Devlin aprinzîndu-şi o ţigară, poate mai ales pentru că ştia că Himmler detesta acest obicei.

---

1 *Reichsleiter* (lb.germ.) = Conducătorul/şeful statului. (n.t.)

Pe Himmler îl deranja dar nu-i spuse s-o stingă. În schimb, i se adresă lui Schellenberg:

— S-ar zice că, pînă acum, ai risipit o cantitate de timp peste măsură de mare, generale. Pentru ce nu s-a întors Herr Devlin de la Lisabona împreună cu dumneata?

— Ah, generalul a făcut o treabă grozavă, interveni Devlin. Vedeţi dumneavoastră, eu aveam planurile mele în legătură cu Crăciunul. Nu, generalul a fost foarte înţelegător. Ceea ce nu aş putea spune despre celălalt individ, Berger. Nu ne-am împăcat deloc.

— Aşa am înţeles şi eu, replică Himmler. Dar asta nu prea are nici o importanţă, deoarece Sturmbannführer-ul Berger are alte sarcini de care trebuie să se ocupe. Prin urmare — continuă lăsîndu-se pe spătarul scaunului — crezi că treaba asta se poate face? Crezi că l-ai putea scoate pe Steiner?

— Depinde de plan, răspunse Devlin. În principiu, orice este posibil.

Himmler dădu din cap aprobativ.

— Ar fi o lovitură formidabilă pentru noi toţi.

— Asta-i după cum va fi norocul, spuse Devlin. Ceea ce mă îngrijorează este cum să fac să mă întorc întreg. Data trecută abia am reuşit.

— Atunci ai fost plătit bine, şi-ţi voi reaminti că şi de data aceasta eşti plătit bine.

— Asta nu pot s-o neg. Aşa cum obişnuia să spună bătrîna mea mamă, de la bani mi se va trage moartea.

Himmler părea foarte enervat:

— Voi, irlandezii, nu puteţi lua nimic în serios?

— Ultima dată cînd am avut plăcerea s-o întîlnesc pe Înălţimea Voastră, am răspuns la această întrebare. E din cauza ploii.

— Oh, scoateţi-l de aici! exclamă Himmler. Şi dă drumul la treabă, generale. Nu-i nevoie să spun că aştept rapoarte regulate referitoare la felul în care progresezi.

— Herr Reichsführer!... salută Schellenberg şi-l conduse pe Devlin spre ieşire.

Gura irlandezului era lăţită într-un rînjet imens.

— Mi-a plăcut, declară aruncîndu-şi ţigara pe pardoseală şi strivind-o cu talpa, tocmai cînd Berger apărea de după colţ, purtînd sub braţ o hartă făcută sul.

Era îmbrăcat în uniformă şi purta Crucea de Fier clasa I şi clasa a II-a. Văzîndu-i, înţepeni, şi Devlin îl întîmpină voios:

— Eşti foarte drăguţ, fiule, dar mi se pare că cineva ţi-a cam deteriorat frumoasa înfăţişare.

Faţa lui Berger era foarte palidă şi, deşi umflătura cedase, se vedea limpede că avea nasul spart. Îl ignoră pe Devlin şi, înclinînd capul, îl salută regulamentar pe Schellenberg: „Herr General". Apoi îşi continuă drumul şi bătu la uşa lui Himmler.

— Trebuie să se simtă bine acolo înăuntru, remarcă Devlin.

— Da, aprobă Schellenberg. Interesant.

— Şi acum, încotro? Biroul dumneavoastră?

— Nu, putem merge şi mîine acolo, fără a fi prea tîrziu. Te voi lua la masă şi, după aceea, te voi lăsa acasă la Ilse. Dormi bine la noapte, şi mîine-dimineaţă vom examina întreaga problemă.

Cînd au ajuns la gura de ieşire a tunelului, i-a întîmpinat un val de aer proaspăt şi Devlin a inspirat adînc:

— Slavă Domnului!

Apoi izbucni în rîs.

— Ce este? îl întrebă Schellenberg.

Pe un perete era prins un poster reprezentînd imaginea destul de idealizată a unui soldat SS, iar dedesubt scria: „La sfîrşit se află victoria".

Devlin rîse din nou.

— Să ne ierte Dumnezeu, generale, dar unii oameni sînt în stare să creadă absolut orice.

Berger pocni din călcîie în faţa biroului lui Himmler.

— Am aici un plan al castelului Belle Île, Herr Reichsführer.

— Excelent, se bucură Himmler. Dă-mi-l să-l văd.

Berger desfăşură planul şi Reichsführer-ul îl studie, murmurînd:

— Bine. Foarte bine.

Apoi îşi ridică privirile:

— Vei fi singur răspunzător, Berger. Cîţi oameni propui să facă parte din garda de onoare?

— Douăzeci şi cinci, treizeci cel mult, Herr Reichsführer.

— Ai vizitat locurile? îl întrebă Himmler.

— Alaltăieri am luat avionul pînă la Cherbourg şi apoi, cu o maşină, m-am dus la Château[1]. Este realmente splendid. Proprietarii sînt nişte aristocraţi francezi care au fugit în Anglia. Actualmente nu-i locuit decît de un administrator cu soţia lui. L-am informat că într-un viitor apropiat vom prelua clădirea, dar, firește, nu i-am explicat pentru ce.

— Perfect. Vreo două săptămîni de-acum încolo nici nu-i nevoie să mai mergi pe-acolo. Cu alte cuvinte, aşteaptă cît mai mult posibil pînă ce dumneata şi oamenii dumitale veţi lua în stăpînire proprietatea. Ştii cum este această

---

[1] *Château* (lb.franceză în original) = castel. (n.t.)

aşa-zisă Rezistenţă franceză. Nişte terorişti, absolut toţi. Pun bombe, ucid.

Se întrerupse o clipă pentru a face sul planul, apoi i-l înapoie lui Berger, continuînd:

— În definitiv, Herr Berger, la conferinţa aceea vom fi direct răspunzători pentru viaţa Führer-ului.

— Desigur, Herr Reichsführer.

Berger îşi pocni iarăşi călcîiele şi ieşi. Luîndu-şi stiloul, Himmler reîncepu să scrie.

Mercedes-ul mergea în lungul cheiului Kurfurstendamm, prin ninsoarea care pornise din nou să cadă. Pretutindeni se vedeau dovezi ale pagubelor produse de bombe şi, cu întunericul camuflajului şi al înserării, priveliştea nu era defel plăcută.

— Uită-te, te rog, spunea Schellenberg. Cîndva, era un oraş mare. Artă, muzică, teatru. Şi cluburi, domnule Devlin. *Paradise* şi *Blue Nile*. Pline mereu cu cei mai frumos îmbrăcaţi adepţi ai travestiului pe care i-ai văzut vreodată.

— Gusturile mele n-au înclinat niciodată în direcţia aceea, replică Devlin.

— Nici ale mele, recunoscu Schellenberg rîzînd. Întotdeauna mă gîndesc că astfel de oameni trec peste una din părţile cele mai bune ale vieţii. Dar hai să mergem să mîncăm. Ştiu un restaurant mic pe o stradă lăturalnică, nu departe de aici, unde ne vom descurca relativ bine. Piaţă neagră, desigur, dar cei de acolo mă cunosc, ceea ce ajută.

Localul era destul de nepretenţios, cu nu mai mult de o duzină de mese. Patroni erau un bărbat şi soţia sa, care, în mod evident, îl cunoşteau bine pe Schellenberg. Omul

îşi ceru scuze pentru lipsa de sandvişuri cu friptură de vită, dar fu în stare să le ofere o ciorbă de berbec, o friptură de miel, cartofi şi varză, cărora, spre a aluneca mai bine, le alătură o sticlă cu vin de Hock.

Separeul în care stăteau era foarte intim şi, cînd sfîrşiră de mîncat, Schellenberg întrebă:

— Chiar crezi că treaba aceea este posibilă?

— Orice e posibil. Ţin minte o întîmplare, în timpul revoluţiei irlandeze. Era prin 'nouă sute douăzeci. Aşa-numiţii „Blacks and Tans"[1] capturaseră un individ pe nume Michael Fitzgerald, un important şef din I.R.A. Îl ţineau în închisoarea din Limmerick. Un tînăr pe care-l chema Jack O'Malley şi era căpitan în armata britanică din Flandra şi-a scos de la naftalină uniforma, i-a pus pe vreo şase oameni ai săi să se îmbrace ca soldaţi, şi s-a dus la închisoarea din Limmerick cu un ordin fals în care se spunea că Fitzgerald trebuie să fie mutat la Dublin Castle.

— Şi a mers?

— Ca pe roate, confirmă Devlin turnînd restul vinului în paharele amîndurora. Cu toate acestea, în cazul nostru există o problemă, o problemă foarte importantă.

— Care anume?

— Vargas.

— Dar problema asta a fost rezolvată. I-am spus că trebuie să obţinem informaţii precise despre locul unde au intenţia să-l mute pe Steiner.

— Sînteţi convins că-l vor muta?

— Sînt absolut sigur. Nu vor continua să-l ţină în Turn. Este mult prea absurd.

---

1 *Blacks and Tans* (lb.engl.) = Negrii şi Cafeniii: forţe armate recrutate în 1921 pentru a combate mişcarea *Sinn Fein* şi a căror uniformă era un amestec între cea militară şi cea poliţienească. (n.t.)

— Aşadar, credeţi că Vargas va furniza informaţiile necesare? se arătă Devlin neîncrezător. Ar trebui să fie un informator bun.

— În trecut, aşa a fost mereu, după cîte a constatat Abwehr-ul. Vargas este un diplomat spaniol, domnule Devlin, un om care ocupă o poziţie privilegiată. Nu-i un spion obişnuit. Oamenii mei l-au verificat temeinic pe vărul lui, acel Rivera.

— Foarte bine, accept asta... Să zicem că Rivera este curat ca lacrima, dar dacă nu e şi cazul lui Vargas?

— Vrei să spui c-ar fi vorba de un plan urzit de Serviciile Secrete britanice ca să ne păcălească?

— Păi, să vedem modul în care ar gîndi ei. Oricine vine acolo are nevoie de prieteni în Londra — un fel de organizaţie. Dacă eu aş fi angajat de partea englezilor, i-aş da puţină mînă liberă, aş lăsa lucrurile să pornească, iar apoi i-aş aresta pe toţi pe cîţi i-aş prinde pe-aproape. Din punctul lor de vedere, ar fi o lovitură grozavă.

— Vrei să-mi spui că te-ai răzgîndit? Că nu vrei să-ncerci?

— Ba deloc. Ceea ce spun este că dacă e s-o fac, trebuie să mă bazez pe presupunerea că sînt aşteptat. Vargas ăla ne-a vîndut. Şi atunci, treaba-i cu totul alta.

— Vorbeşti serios? îl întrebă Schellenberg.

— Aş arăta chiar ca un idiot dacă am organiza lucrurile ca şi cum Vargas ar fi de partea noastră şi eu m-aş duce acolo, cînd de fapt el nu lucrează pentru noi. Tactică, generale, de tactică avem nevoie aici. Exact ca la şah. Trebuie să gîndim cu trei mişcări înainte.

— Eşti un om remarcabil, domnule Devlin, declară Schellenberg.

— Un geniu, în zilele mele bune, confirmă Devlin pe un ton solemn.

După ce Schellenberg achită nota, ieşiră din local şi se îndreptară spre Mercedes. Încă mai ningea uşor.

— Acum te voi duce la Ilse şi ne vom întîlni mîine de dimineaţă.

În momentul acela începură să urle sirenele. Schellenberg îi spuse şoferului:

— Hans, pe aici. Apoi se întoarse către Devlin:

— Dacă mă gîndesc mai bine, cred că-i preferabil să stăm în pivniţa lor, laolaltă cu alţi oameni raţionali. Este foarte confortabil. Am mai fost şi altădată acolo.

— De ce nu? se învoi Devlin, înapoindu-se împreună cu el. Cine ştie? S-ar putea să se mai găsească vreo sticlă de ceva.

În spatele lor se auzea tunetul tirului antiaerian de la marginea oraşului.

Capitolul 5

Se apropiau de biroul lui Schellenberg de pe Prinz Albrechtstrasse şi aerul dimineţii încă mai era impregnat cu fum.

— Cu siguranţă şi-au nimerit ţinta, azi-noapte, spuse generalul.

— Mai mult ca sigur, replică Devlin.

Uşa se deschise şi Ilse Huber le ură bună-dimineaţa.

— Iată-vă, Herr General. Eram puţin îngrijorată.

— Domnul Devlin şi cu mine am petrecut toată noaptea în pivniţa restaurantului aceluia din Marienstrasse.

— Rivera a pornit încoace, îl informă.

— Oh, bine. Cînd soseşte, trimite-l înăuntru.

Secretara plecă şi zece minute mai tîrziu îl pofti să intre în birou pe Rivera. Spaniolul stătea în mijlocul camerei, ţinîndu-şi strîns pălăria şi aruncîndu-i priviri nervoase lui Devlin.

— Poţi vorbi fără grijă, îl încurajă Schellenberg.

— Am primit un nou mesaj de la vărul meu, Herr General. Zice că-l mută pe Steiner din Turnul Londrei într-un loc numit St. Mary's Priory.

— I-a dat adresa?

— A spus doar că se află în Wapping, lîngă rîu.

Devlin interveni:

— Un individ remarcabil, vărul dumitale. Să obţină atît de uşor o informaţie aşa de importantă!

— José este sigur că informaţia lui este corectă, señor, ripostă Rivera zîmbind plin de rîvnă. A obţinut-o de la un prieten de-al lui, un soldat din regimentul Gărzilor scoţiene. O companie a lor îşi face actualmente serviciul militar la Turn. Băieţii se duc la cîrciumile de prin împrejurimi, şi vărul meu... O problemă ceva mai delicată, a încheiat spaniolul.

— Da, înţelegem, Rivera, îl asigură Schellenberg înclinînd capul. Perfect, deocamdată. Poţi pleca. Cînd voi avea nevoie de dumneata, te voi căuta.

Ilse îl conduse afară din birou şi reveni.

— Mai doriţi ceva, Herr General?

— Da, găseşte-mi una din listele acelea cu denumiri geografice, din dosare. Ştii genul la care mă refer — Londra stradă cu stradă. Vezi dacă găseşti menţionat locul respectiv.

După ieşirea Ilsei, Devlin spuse:

— Într-o vreme cunoşteam Wapping-ul.

— Cînd erai în cadrul I.R.A.?

— În timpul campaniei de bombardare. Mereu făceau cîte o încercare oamenii aceia duri, aceia care i-ar fi pus o bombă şi Papei, dac-ar fi crezut că aşa ceva ar fi fost de folos pentru cauză. În 'nouă sute treizeci şi şase exista o unitate de serviciu activ care a pus una sau două bombe în Londra. Ştii soiul ăla de treabă? Femei, copii, trecători. În zilele acelea eram utilizat pentru impunerea ordinii, şi cei din conducere doreau ca toate astea să înceteze. O publicitate ticăloasă, pricepi?

— Şi atunci ai cunoscut Wapping-ul?

— Un prieten de pe vremea tinereţii mele, în comitatul Down. De fapt, un prieten al mamei mele.

— Cine este prietenul acesta?

— Michael Ryan. Conducea o casă conspirativă. Absolut deloc activ. O acoperire totală.

— Şi dumneata te-ai ocupat de unitatea aceea activă?

— Doar trei oameni făceau parte din ea, se înfioră Devlin. Nu li s-a spus. După aceea, am plecat în Spania. Am intrat în brigada Lincoln-Washington. Am pus şi eu puţin umărul împotriva lui Franco, pînă m-au luat italienii prizonier. Pe urmă m-a scos Abwehr-ul.

— Şi prietenul acela al dumitale din Wapping, acel Ryan — mă întreb ce s-a întîmplat cu el?

— Tot acoperit, bătrînul Michael, cel puţin aşa-mi închipui. Nu voia să ştie nimic mai mult. Aşa-i el. Avea dubii în privinţa folosirii violenţei. Cînd Abwehr-ul m-a trimis în Irlanda, în 'patruzeci şi unu, am întîlnit în Dublin un prieten de-al lui. Din cele ce mi-a spus pot zice că ştiu cu certitudine că I.R.A. nu l-a utilizat pe Mick în timpul campaniei lor de bombardare a Angliei de la începutul războiului.

— Şi asta ne-ar putea fi de vreun folos? sugeră Schellenberg.

— Isuse, domnule general, dumneata pui carul înaintea boilor, nu ţi se pare?

În clipa aceea, în birou intră Ilse, purtînd o carte cu coperţi portocalii.

— Am găsit, Herr General: St. Mary's Priory, Wapping. Uitaţi-vă, pe malul drept al Tamisei.

Schellenberg şi Devlin studiară harta.

— Asta nu ne spune prea mult, comentă Devlin.

Schellenberg clătină din cap.

— Tocmai mi-a trecut ceva prin minte. Operaţiunea *„Leul de Mare"* în 'nouă sute patruzeci.

— Vreţi să spuneţi invazia aceea care n-a mai avut loc niciodată?

— Da, dar era plănuită pînă în cele mai mici amănunte. Una din sarcinile încredinţate departamentului SD era aceea de a întocmi un releveu cuprinzător al Londrei. Vreau să zic, al clădirilor. Utilitatea lor în ipoteza că Londra ar fi fost ocupată.

— Adică, ce loc ar fi fost convenabil pentru cartierul general al Gestapo-ului. Lucruri de felul acesta?

— Exact, confirmă Schellenberg cu un zîmbet prietenos. Exista o listă cu mai multe sute de astfel de locuri, în dosare şi pe planuri — unde ar putea fi găsite. Vezi ce poţi face, adăugă adresîndu-i-se Ilsei Huber.

— Imediat, Herr General.

Devlin se aşeză lîngă fereastră iar Schellenberg se instală la biroul său. Îşi aprinseră ţigări. Generalul reluă discuţia:

— Noaptea trecută ai zis că ai prefera să porneşti de la ideea că Vargas ar fi un trădător.

— Aşa este.

— Şi atunci, ce-ai face? Cum ai ataca problema?

— Simplu, domnule general. În toiul bombardamentului am avut o sclipire de geniu. Nu-i vom spune lui Vargas că mă duc acolo.

— Nu-nţeleg.

— Extragem atîtea informaţii cîte ne sînt necesare. De fapt, probabil că avem deja destule. Apoi, odată pe săptămînă, Rivera cere, în numele dumneavoastră, noi informaţii: regimul de viaţă al lui Steiner la Priory, sistemul de pază — lucruri de felul acesta, numai că eu voi fi deja la Londra. Şi-acum, Walter, băiete, trebuie să admiţi că planul e bun.

Schellenberg nu se putu abţine să rîdă, apoi se ridică în picioare.

— Foarte bun, al dracului de bun. Hai să coborîm la bufet şi să bem o cafea pentru asta.

Ceva mai tîrziu, Schellenberg ceru să-i fie adus Mercedes-ul. Se îndreptară spre Tiergarten, unde coborîră să se plimbe în jurul lacului. Stratul uşor de zăpadă scrîşnea sub paşii lor.

— Mai există o dificultate, atrase atenţia Devlin. Secţia Specială a reuşit să dea de mine cînd mă aflam la Norfolk. Asta s-a petrecut cam tîrziu, dar au reuşit, şi unul dintre lucrurile care i-au ajutat a fost faptul că, fiind cetăţean irlandez, trebuia să fiu înscris la poliţia locală, în registrul străinilor, şi pentru asta era nevoie de o fotografie tip paşaport.

— Înţeleg. Aşadar, ce propui?

— O totală modificare a înfăţişării; o adevărată schimbare.

— Vrei să spui vopsirea părului şi aşa mai departe?

Devlin încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Şi mai adaugă şi cîţiva ani.

— Cred că-n treaba asta pot da o mînă de ajutor, spuse Schellenberg. Am cîţiva prieteni la studiourile de film U.F.A. de aici, din Berlin. Unii dintre machiorii lor — îi poţi numi artişti — sînt capabili de adevărate minuni.

— Şi încă un lucru: de data asta fără nici un registru al străinilor. M-am născut în comitatul Down, care se află în Ulster, şi ca atare, în mod oficial sînt cetăţean britanic. Cînd va sosi momentul documentelor false, aşa voi susţine.

— Şi cum rămîne cu identitatea dumitale?

— Ultima dată eram erou de război. Un irlandez viteaz care-a fost rănit la Dunkerque şi lăsat la vatră ca invalid.

Lovindu-şi uşor cu degetul cicatricea rănii de glonţ de pe tîmplă, Devlin adăugă:

— Aveam, desigur, cu ce să susţin povestea.

— Bun. Aşadar, cam aşa ceva. Şi referitor la metoda de intrare?

— Oh! Tot cu paraşuta.

— În Anglia?

Devlin scutură din cap:

— Prea riscant şi, dacă sînt văzut, e clar că se va înainta un raport semnalîndu-mi prezenţa. Nu, să fie în Irlanda, ca şi data trecută. Dacă mă vede cineva acolo,

nimeni nu se va mira. Trec rapid graniţa în Ulster, iau trenul de dimineaţă spre Belfast şi ajung pe pămînt britanic.

— Şi după aceea?

— Vaporul. De la Belfast către Heysham, în Lancashire. Data trecută a trebuit să adopt traseul celălalt, de la Larne la Stranraer, în Scoţia. Vapoarele sînt pline de oameni, ca şi trenul. Trăim vremuri de război, generale, îi reaminti Devlin rînjind.

— Vasăzică, eşti la Londra. Ce se întîmplă apoi?

Devlin îşi aprinse o ţigară.

— Ei, bine, dacă mă ţin departe de Vargas, înseamnă că nu primesc ajutor de la nici una dintre sursele dumneavoastră oficiale.

Schellenberg replică, încruntîndu-se:

— Dar vei avea nevoie de ajutorul celorlalţi. Ca şi de arme şi de un radioemiţător, căci fără posibilitatea de a comunica...

— Foarte bine. Aşadar, cîteva lucruri trebuie să fie acceptate pe încredere. Mai înainte vorbeam despre vechiul meu prieten din Wapping, Michael Ryan. Există şanse mari ca el să se afle încă în zonă şi, dacă-i aşa, mă va ajuta, măcar prin asigurarea unor legături convenabile.

— Ca de exemplu?

— Michael conducea un taxi şi lucra pentru bookmakerii de pe coastă. Pe vremuri avea o mulţime de prieteni în lumea interlopă. Soiul acela de escroci în stare să facă orice pentru bani — afaceri cu arme, treburi de felul ăsta. Unitatea aceea de serviciu militar activ a organizaţiei I.R.A., pe care a trebuit s-o distrug la Londra, în o mie nouă sute treizeci şi şase, folosea şi ea o grămadă de legături în lumea interlopă; chiar şi pentru a-şi cumpăra explozivele.

— Da, asta ar fi excelent. Ajutorul prietenului dumitale din I.R.A. şi contribuţia, la nevoie, a vreunui element

criminal. Dar, din cîte ştii, nu s-ar putea ca amicul dumitale să nu se mai afle la Londra?

— Sau este posibil să fi fost ucis în cursul Blitz-ului, generale. Nu există nici o garanţie.

— Şi totuşi vrei să rişti?

— Mă voi duce la Londra şi voi evalua situaţia, deoarece tot trebuie să fac asta, oricît de inteligent ar părea planul pe care-l stabilim aici împreună. Dacă Michael Ryan nu-i de găsit, dacă toată treaba pare pur şi simplu cu neputinţă de realizat, iau primul vapor spre Belfast, trec graniţa şi mă-napoiez cu bine la Dublin mai înainte să-ţi dai seama. Îţi voi da vestea cea proastă de la ambasada voastră de acolo, adăugă Devlin cu un rînjet. Acum ne putem întoarce în biroul dumitale? E un ger de-mi îngheaţă măduva-n oase.

Odată ajunşi în birou, după ce prînziseră, reîncepură discuţia. Ilse stătea într-un colţ, scriind ceva.

— Hai să presupunem — spuse Schellenberg — că l-ai scos pe Steiner într-o noapte întunecoasă, liber, în Londra.

— Vrei să spui că l-aş fi făcut scăpat din Priory?

— Exact. Şi aceasta nu-i decît prima etapă. Cum îl aduci înapoi? Îl iei în Irlanda? Te înapoiezi pe drumul pe care-ai venit?

— Ar fi cam primejdios, replică Devlin. De Valera[1], prim-ministrul irlandez, a procedat în mod foarte înţelept. A ţinut Irlanda în afara războiului, dar asta nu înseamnă că şi-ar da osteneala pentru oamenii dumneavoastră. Toate echipajele din Luftwaffe care-au sfîrşit prin a ajunge în Irlanda au fost duse în lagăre de război. Pe de altă parte, dacă un avion al R.A.F.-ului greşeşte drumul şi aterizează

---

[1] *De Valera:* lider al aripii republicane a partidului Sinn Fein, popular mai ales prin faptul că n-a acceptat tratatul anglo-irlandez din 1921, grăbind războiul civil din 1922—1923. Guvernează ca prim-ministru între 1932—1948. (n.t.)

forţat, piloţii respectivi sînt serviţi la micul dejun cu ouă şi şuncă, după care sînt trimişi acasă.

— Şi, din cîte înţeleg, a băgat la închisoare membri ai Armatei Republicane Irlandeze.

— În 'patruzeci şi unu, replică Devlin, m-am înapoiat din Irlanda pe un vas neutru — un vapor de marfă brazilian — care a acostat la Lisabona, dar asta-i ceva complicat. Absolut nici o garanţie.

Ilse interveni cu timiditate:

— Desigur, din clipa în care colonelul va fi scos din Turn, vor începe să-l caute.

— Întocmai, întări Devlin. Poliţia, armata, paza teritorială, serviciile de securitate. Clătină din cap, adăugînd:

— Nu, odată ce l-am scos, trebuie să părăsim Anglia aproape imediat. Să fim plecaţi mai înainte ca ei să-şi dea seama ce-au păţit.

Schellenberg se încruntă, reflectînd asupra problemei.

— Acum recunosc că unul dintre cele mai inteligente lucruri în legătură cu „Operaţiunea *Vulturul*" a fost modul în care-au fost transportaţi în Anglia colonelul Steiner şi oamenii săi.

— Acel Dakota, vrei să spui?

— Un Dakota aparţinînd R.A.F.-ului, care aterizase forţat în Olanda şi care a fost repus în stare de funcţionare. Pentru oricine l-ar fi văzut, nu era altceva decît un avion britanic în zbor spre casă, şi tot ce avea de făcut spre a-i paraşuta era să zboare mai jos de opt sute de metri, fiindcă multe porţiuni ale coastei britanice nu dispun de radare cu acţiune la joasă înălţime.

— A mers ca pe roate, fu de acord Devlin. Cu excepţia drumului de întoarcere. Gericke, pilotul, era în acelaşi spital cu mine. Fusese doborît de un avion de vînătoare din Luftwaffe.

— O nenorocire, dar te pune pe gînduri. Un avion mic, care zboară sub radar. Un avion britanic. Un loc de aterizare

convenabil. V-ar putea scoate pe dumneata şi pe Steiner şi să vă aducă cu bine în Franţa.

— Se mai întîmplă şi minuni, generale. N-aţi avea nevoie doar de un avion potrivit. V-ar trebui şi locul de aterizare. Şi îngăduie-mi să-ţi atrag atenţia că v-ar fi necesar un pilot de excepţie.

— Dă-o-ncolo, domnule Devlin, orice este posibil. Dispun de ceea ce se numeşte Flotila de Avioane Inamice, unde cei de la Luftwaffe testează avioane britanice şi americane capturate, de toate tipurile. Au chiar şi un B 17. L-am văzut. Şi adresîndu-i-se Ilsei:

— la imediat legătura cu ei. Interesează-te şi la operaţiunea *„Leul de Mare"*, pentru a cuprinde toate terenurile din zona Londrei pe care intenţionam să le utilizăm ca eventuale locuri de refugiu, aterizări nocturne şi altele asemenea.

—Şi să găsească un pilot, îi reaminti Devlin. Aşa cum spuneam, unul deosebit.

— Mă ocup eu de asta.

În momentul în care ea se întorcea să plece, în uşă se auzi o bătaie şi o femeie tînără îmbrăcată în uniforma personalului auxiliar SS intră purtînd un dosar mare.

— St. Mary's Priory, Wapping. Este ceea ce dorea Herr General?

Ilse izbucni într-un rîs triumfător.

— Bravo, Sigrid. Aşteaptă-mă în birou. Mai am ceva pentru tine.

Reveni spre Schellenberg şi-i înmînă dosarul:

— O voi pune să lucreze la cealaltă problemă.

Cînd ajunse la uşă, Schellenberg o rechemă:

— Mai există o posibilitate, Ilse. Verifică dosarele referitoare la organizaţiile acelea de dreapta, care înfloreau înainte de război — cele care, uneori, aveau înregistraţi membri ai Parlamentului.

După ieşirea secretarei, Devlin întrebă:

— Şi cine dracu' să fie aceia, generale?

— Antisemiţi, simpatizanţi ai fascismului. Din informaţiile mele, înainte de război mulţi membri ai aristocraţiei şi ai claselor superioare engleze îl admirau pe Führer.

— Din soiul celor dezamăgiţi că nu văd tancurile Panzer îndreptîndu-se spre Buckingham Palace?

— Cam aşa ceva.

Deschizînd voluminosul dosar, Schellenberg extrase primul plan şi-l desfăşură.

— Aşadar, domnule Devlin, iată, o aveţi aici în toată splendoarea: St. Mary's Priory.

Asa Vaughan avea douăzeci şi şapte de ani. Se născuse la Los Angeles, tatăl său era producător de film, iar el fusese atras de zbor încă de la o vîrstă fragedă. Îşi luase brevetul de pilot chiar mai înainte de a se înscrie la West Point[1]. După aceea, îşi completase instruirea ca pilot pe un avion de vînătoare, comportîndu-se atît de bine încît i se trasase sarcina de a urma un curs pentru instructori la Marina Militară din San Diego. Şi apoi a venit noaptea în care întreaga lui lume s-a prăbuşit, noaptea în care, într-un bar din port, s-a lăsat tîrît într-o încăierare de beţivi şi l-a lovit peste gură pe un maior.

5 octombrie 1939. Data îi rămăsese întipărită în inimă. Nici un scandal, nici o curte marţială. Nimeni nu voia aşa ceva. Doar demisia. O săptămînă petrecută în locuinţa opulentă de pe Beverly Hills a părinţilor săi — atît a putut suporta. Şi-a făcut valiza şi a plecat în Europa.

Deoarece în septembrie izbucnise războiul, Forţele Aeriene Regale acceptau şi americani, dar fişa lui personală

---

1 *West Point*: academie militară în S.U.A. (n.t.)

nu le-a plăcut. Şi apoi, la 30 noiembrie, ruşii au invadat Finlanda. Finlandezii aveau mare nevoie de piloţi, şi voluntari de diverse naţionalităţi au dat fuga să se înscrie în Forţele Aeriene Finlandeze — Asa numărîndu-se printre ei.

Încă de la început războiul acela era lipsit de speranţă, în ciuda vitejiei armatei finlandeze, şi cele mai multe dintre avioanele de vînătoare de care dispuneau erau învechite. Nici ruşii nu erau mult mai bine înzestraţi, dar ei aveau cîteva avioane germane noi de tipul FW 1905, pe care Hitler, spre a-şi demonstra bunăvoinţa în legătură cu Polonia, i le promisese lui Stalin.

Asa pilotase biplane cum ar fi avionul italienesc Fiat Falco şi cel englezesc Gloucester Gladiator, depăşite cu mult de cele ale taberei adverse, şi numai superioritatea îndemînării lui îi îngăduise să le doboare. Scorul său ajunsese la şapte, ceea ce-l făcuse să fie considerat un as. Şi atunci venise acea dimineaţă cu vînt sălbatic şi ninsoare deasă, cînd avionul, în picaj pînă la patru sute de picioare şi zburînd fără vizibilitate, îşi pierduse motorul. În ultimul moment reuşise o aterizare forţată.

Asta se întîmplase în martie 1940, cu două zile înainte de capitularea finlandezilor. Fusese spitalizat timp de optsprezece luni cu fracturi ale bazinului şi ale coloanei vertebrale. Se supunea unei terapii finale şi încă mai era locotenent în Forţele Aeriene Finlandeze cînd, la 25 iunie 1941, Finlanda a trecut de partea Germaniei naziste şi a declarat război Rusiei.

Revenise treptat la sarcini de zbor, lucrînd ca instructor, fără a fi implicat direct în vreo acţiune. Lunile trecuseră şi, pe neaşteptate, se prăbuşise cerul. Mai întîi Pearl Harbor, iar pe urmă declaraţia de război dintre Germania şi Italia, pe de o parte, şi Statele Unite ale Americii pe de alta.

Germanii îl ţinuseră trei luni într-un lagăr de detenţie. Apoi veniseră să-l vadă ofiţerii de la SS. Himmler îşi extindea legiunile străine — scandinavi, francezi, suedezi neutri,

prizonieri de război indieni capturaţi în cursul luptelor cu armata engleză în Africa de Nord. Printre ei se găseau chiar şi oameni din *Britisches Freikorps*, cu petliţele de pe gulerele lor înfăţişînd trei leoparzi în loc de tăbliţele cu SS şi purtînd pe mîneca stîngă culorile drapelului britanic. Nu erau însă prea mulţi amatori, numărul lor nu depăşea cincizeci — în majoritate lepădături din lagărele de prizonieri, pe care-i atrăsese oferta de hrană bună, femei şi bani.

Legiunea George Washington era cu totul altceva. După cîte ştia Asa, se presupunea că ar fi alcătuită din simpatizanţi americani ai cauzei naziste. Nu cuprinsese niciodată mai mult de o jumătate de duzină de membri, iar pe ceilalţi Asa nu-i întîlnise. Avea posibilitatea alegerii. Să se înroleze, sau să fie trimis într-un lagăr de concentrare. Şi-a susţinut interesele cît a putut de bine. Înţelegerea finală a fost că avea să lupte numai pe frontul rusesc. Soarta a vrut ca el să zboare doar rareori în luptă directă, deoarece îndemînarea sa ca pilot era atît de admirată încît era folosit mai ales în servicii diplomatice, transportînd ofiţeri de grad superior.

Şi iată-l acum — Hauptsturmführer[1]-ul Asa Vaughan din Statele Unite ale Americii — zburînd nu prea departe de frontiera Rusiei cu Polonia, la comanda unui avion Stork, la cinci mii de picioare deasupra unor nesfîrşite întinderi de păduri înzăpezite, şi avînd în spate un Brigade-führer[2] SS pe nume Faber, care studia hărţile.

Faber îşi ridică privirile:

— Cît mai avem?

— Douăzeci de minute, răspunse Asa. (Vorbea bine nemţeşte, dar cu accent american).

— Bun. Am îngheţat pînă-n măduva oaselor.

---

[1] *Hauptsturmführer* (lb. germ.) = Şef al unei unităţi paramilitare de asalt (n.t.)

[2] *Brigadeführer* (lb. germ.) = general de brigadă (n.t.)

„Cum mama dracului am ajuns să mă vîr în asta?" se întreba Asa. „Şi cum să fac să ies?"

O umbră uriaşă se abătu asupra lor; Stork-ul zvîcni puternic şi Faber scoase un ţipăt de spaimă. Un avion de vînătoare pe al cărui fuselaj se vedea clar steaua roşie păru să staţioneze cîteva clipe în dreapta lor, apoi viră îndepărtîndu-se.

— Un avion de vînătoare rusesc Yak. Avem necazuri, spuse Asa.

Yak-ul veni rapid din spate, trăgînd atît cu tunul cît şi cu mitraliera, şi Stork-ul se clătină, iar din aripi îi fură smulse cîteva schije. Asa viră şi coborî; Yak-ul îl urmări, descriind o jumătate de cerc, şi se opri din nou lîngă el. Conştient de superioritatea sa în toate privinţele, pilotul rus îi făcu semn cu mîna, amuzîndu-se.

— Ticălosule! mîrîi Asa

Yak-ul viră din nou, se apropie rapid şi proiectilele tunului izbiră Stork-ul. Lui Faber îi scăpă un ţipăt cînd un glonţ îl nimeri în umăr. Apoi parbrizul se sfărîmă şi el gemu:

— Pentru Dumnezeu, fă ceva!

Cu obrazul însîngerat de un ciob, Asa strigă:

— Vrei să fac ceva; ei bine, am să fac! Să vedem dacă nemernicul ăsta ştie să zboare.

Coborî Stork-ul drept în jos pînă la două mii de picioare, aşteptă pînă ce Yak-ul îl ajunse din urmă, viră şi coborî din nou. Întinsa pădure înzăpezită de dedesubt părea să se năpustească spre ei.

— Ce faci? strigă Faber.

Asa coborî avionul pînă la o mie de picioare, apoi pînă la cinci sute, şi Yak-ul, dornic să-şi doboare inamicul, continuă să-l urmărească strîns. La momentul potrivit, americanul îşi coborî flapsurile, Yak-ul viră pentru a evita coliziunea şi se prăbuşi drept în jos, spre pădure, cu o viteză de trei sute cincizeci de mile pe oră. Se înălţă o limbă de foc şi Asa trase spre el manşa, revenind la două mii de picioare.

— Te simţi bine, generale?

Faber îşi ţinea strîns braţul din care se scurgea sînge.

— Eşti un geniu, un adevărat geniu. Pentru ce-ai făcut acum, voi avea grijă să capeţi Crucea de Fier.

— Îţi mulţumesc, replică Asa ştergîndu-şi sîngele de pe obraz. Asta-i tot ce-mi trebuie.

Revenit la baza aeriană pe care Luftwaffe-ul o avea în apropierea Varşoviei, Asa se îndreptă spre popota ofiţerilor, simţindu-se neobişnuit de deprimat. Medicul militar îi prinsese rana din obraz cu două copci, dar fusese mult mai îngrijorat de starea Brigadeführer-ului Faber.

Asa intră în popotă şi-şi scoase bluza de zbor. Sub ea purta o uniformă cenuşie frumos croită, cu insemnele SS pe petliţele de la guler. Pe mîneca sa stîngă se afla ecusonul cu steagul american, iar pe galonul de pe manşeta stîngă scria: „Legiunea George Washington". Purta panglica Crucii de Fier clasa a II-a, iar tunica îi era împodobită cu Crucea de Aur finlandeză pentru merite deosebite.

Însăşi superioritatea lui cu totul deosebită îi făcea pe ceilalţi piloţi să-l evite. Comandă un coniac, îl bău repede şi mai ceru unul. Se auzi o voce:

— Şi încă nu-i nici măcar ora prînzului.

Asa se întoarse. Pe scaunul de lîngă el şedea Gruppenkommandant-ul său, colonelul Erich Adler.

— Şampanie, îi ceru barmanului.

— Şi cu ce prilej? îl întrebă Asa.

— Mai întîi, sărmanul meu prieten yankeu, află că bunul Brigadeführer Faber te-a recomandat pentru decernarea imediată a Crucii de Fier clasa I, pe care, din cîte spune, o meriţi din plin.

— Dar, Erich, am primit deja o medalie, se plînse Asa.

Adler, aşteptîndu-şi şampania, nu-l luă în seamă, apoi îi oferi un pahar şi continuă.

— În al doilea rînd, ai terminat aici. Închei imediat cu zborurile.

— Cum adică?

— Zbori la Berlin cu primul avion de transport disponibil — prioritate de gradul unu. De obicei, asta înseamnă Goering. Te prezinţi la raport la generalul Walter Schellenberg, la cartierul general al Departamentului Securitate din Berlin.

— Stai o clipă, protestă Asa. Eu zbor numai pe frontul rusesc. Aşa a fost înţelegerea.

— În locul dumitale n-aş discuta. Ordinul acesta vine de la însuşi Himmler. Adler încheie, ridicîndu-şi paharul:

— Îţi urez mult noroc, prietene.

— Dumnezeu să mă apere; cred că voi avea nevoie de el, replică Asa Vaughan.

Devlin fu trezit cam pe la trei dimineaţa de bubuitul îndepărtat al tunurilor. Se sculă, se duse tiptil pînă în camera de zi şi strecură o privire printr-o deschizătură a perdelei de camuflaj. La orizont, dincolo de oraş, vedea străfulgerările de lumină.

În spatele lui, Ilse aprinse lampa din bucătărie.

— Nici eu nu puteam dormi. Mă duc să prepar nişte cafea.

Purta un capot spre a se apăra de frig, iar părul împletit în două cozi o făcea să pară ciudat de vulnerabilă.

Devlin se duse să-şi ia pardesiul, îl îmbrăcă peste pijama şi se aşeză la masă, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Au trecut două zile şi încă n-am găsit nici un teren potrivit pentru aterizarea unui avion, spuse. Cred că generalul începe să-şi piardă răbdarea.

— Îi place ca lucrurile să fie făcute ieri, replică Ilse. Măcar am găsit o bază convenabilă pe coasta franceză, iar pilotul pare promiţător.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, fu de acord Devlin. Un yankeu ajuns în SS, deşi, din cîte se-nţelege din fişa lui personală, sărmanul nătărău n-a prea avut de ales. De-abia aştept să-l cunosc.

— Soţul meu făcea parte din SS, ştiai? Era sergent-major într-un regiment de Panzere.

— Îmi pare rău, spuse Devlin.

— Probabil crezi uneori, domnule Devlin, că toţi sîntem nişte ticăloşi, dar trebuie să înţelegi cum a pornit totul. După primul război mondial, Germania era la pămînt, ruinată.

— Şi atunci a venit Führer-ul?

— Părea să ofere atît de mult... Mîndria redobîndită, prosperitate. Şi pe urmă a-nceput nenorocirea — atîtea lucruri rele, şi mai ales evreii... Una dintre străbunicile mele era evreică, adăugă după o ezitare. Soţul meu a fost nevoit să obţină un permis special pentru a se căsători cu mine. Amănuntul acesta se află acolo, în fişa mea, şi cîteodată mă trezesc noaptea şi mă-ntreb ce mi s-ar întîmpla dacă cineva s-ar hotărî să facă ceva în legătură cu asta.

Devlin îi luă mîinile într-ale sale:

— Hai, linişteşte-te, fată dragă. Cînd lucrurile merg prost, toţi trecem prin starea asta caracteristică orei trei noaptea. Şi, văzînd lacrimile din ochii ei, adăugă:

— Haide, te voi face să zîmbeşti. O să-ţi spun cum mă voi deghiza pentru mica plimbare de plăcere pe care o voi face. Ia ghiceşte!

Ilse deja zîmbea uşor. Răspunse:

— Nu, spune-mi dumneata.

— Preot.

Ochii i se măriră:

— Dumneata, preot?

Începu să rîdă:

— Oh, nu, domnule Devlin.

— Aşteaptă puţin, să-ţi explic. Te vei mira auzind ce trecut religios am. Da, da! Şi începu să enumere solemn:

— Băiat ajutor de altar, apoi, după ce englezii l-au spînzurat pe tata în 'nouă sute două'şi-unu, mama şi cu mine ne-am dus să locuim la unchiul meu, care era preot în Belfast. M-a trimis la o şcoală iezuită cu internat. Acolo îţi vîrau în tine religia cu de-a sila.

Îşi aprinse altă ţigară şi continuă:

— Aşa că vezi tu, pot juca rolul unui preot tot atît de bine ca oricare purtător de odăjdii.

— Ei, atunci să sperăm că nu va trebui să oficiezi o liturghie sau să asculţi spovedanii, spuse ea rîzînd. Mai ia puţină cafea.

— Doamne Sfinte, femeie, uite că mi-ai dat o idee. Unde-ţi este servieta? Dosarul în care ne uitam ceva mai înainte? Dosarul cu toate documentele?

Ilse se duse în dormitorul ei şi reveni cu mapa.

— Iată-l.

Devlin o răsfoi rapid, apoi dădu mulţumit din cap.

— Aveam dreptate. Scrie aici, în fişă. Steiner se trage dintr-o veche familie catolică.

— Unde vrei s-ajungi?

— Mănăstirea asta, St. Mary's Priory. E soiul de loc pe care preoţii îl vizitează mereu pentru a asculta spovedanii. Maicile Îndurării sînt nişte sfinte în comparaţie cu noi, ăştilalţi, dar înainte de a se-mpărtăşi trebuie să se spovedească, şi ambele lucruri necesită un preot. Şi-acolo vor fi şi bolnavi catolici.

— Printre care şi Steiner, vrei să spui?

— Nu i-ar putea refuza un preot, mai ales într-un loc ca acela. E o idee bună, adăugă rînjind.

— Te-ai mai gîndit la înfăţişarea dumitale?

— Ah, mai putem amîna asta cîteva zile, după care mă voi duce la vreunul din oamenii aceia din cinematografie, de care pomenea generalul. Mă voi da pe mîna lor.

Ilse aprobă printr-o înclinare a capului:

— Să sperăm că-n dosarele acelea vom găsi şi ceva privitor la *„Leul de Mare"*. Partea proastă e că-i tare mult de răscolit prin ele. Oricum, cred că mă duc înapoi în pat, adăugă ridicîndu-se în picioare.

De afară se auzi sirena de atac aerian. Devlin zîmbi strîmb.

— Ba nu te vei duce. Ca o fetiţă cuminte, te vei îmbrăca şi vom coborî să petrecem încă o noapte drăguţă în pivniţă. Ne revedem peste zece minute.

— Un preot? spuse Schellenberg. Da, îmi place ideea.

— Şi mie, replică Devlin. Vezi dumneata, e ca o uniformă. Un soldat, un poştaş, un hamal — ceea ce-ţi aminteşti este aspectul lor superficial, nu chipul. E tocmai ce spun, o uniformă. Aşa sînt şi preoţii. Drăguţi şi anonimi.

Stăteau la o masă pliantă pe care o-ntinsese Schellenberg, cu planurile mănăstirii St. Mary's Priory desfăşurate în faţa lor.

— După ce le-ai studiat iar şi iar, vreme de cîteva zile, care-ţi este părerea? îl întrebă Schellenberg.

— Lucrul cel mai interesant e planul acesta, răspunse Devlin lovind uşor cu degetul hîrtia. Desene de arhitectură indicînd modificările efectuate în o mie nouă sute zece, cînd locaşul a fost resfinţit în credinţa romano-catolică şi cînd l-au preluat Maicile Îndurării.

— La ce te gîndeşti?

— Pe dedesubt, Londra este un labirint, o lume subterană alcătuită din canale. Am citit cîndva că sub

oraş există o reţea de rîuri a căror lungime depăşeşte o sută de mile, ca de exemplu Fleet-ul, care izvorăşte-n Hampstead şi se varsă-n Tamisa la Blackfriars, tot traseul fiind subpămîntean.

— Şi?

— Canale vechi de şapte sau opt sute de ani, rîuri subterane, tuneluri, şi nimeni nu ştie pe unde se află nici măcar jumătate din ele, pînă nu se sapă sau nu se fac modificări, cum a fost cazul la Priory. Priveşte planul acesta de arhitectură. Cripta de sub capelă a fost complet inundată. Au putut rezolva problema pentru c-au descoperit alături un rîu ce curgea printr-un tunel datînd din secolul al optsprezecelea. Vezi, este indicat acolo, pe plan, cum se varsă în Tamisa.

— Foarte interesant, comentă Schellenberg.

— Au construit în peretele criptei un grilaj, pentru a-i îngădui apei să se scurgă în tunelul acela. Scrie asta într-o notă, aici, pe plan.

— Vrei să spui că această construcţie subterană ar constitui o cale de ieşire ?

— E o posibilitate. Ar trebui să fie verificată. Să aflăm ce se-ntîmplă în locul acela, asta-i problema, generale, spuse Devlin aruncîndu-şi pe masă creionul. Din cîte ştim deocamdată, s-ar putea să fie extrem de simplu. O mînă de paznici, o disciplină slăbită...

— Pe de altă parte, nu-i exclus ca ei să te aştepte.

— Da, dar nu şi dacă-şi închipuie că mă aflu încă la Berlin, îi reaminti Devlin.

În clipa aceea intră în cameră Ilse, foarte surescitată.

— Aţi avut dreptate, Herr General, cînd mi-aţi recomandat să verific organizaţiile engleze de dreapta. Am găsit amănunte referitoare la un om de acolo, în legătură cu care se face trimitere la „Leul de Mare".

— Cum îl cheamă? întrebă Schellenberg.

— Shaw, răspunse secretara punînd pe masă două dosare voluminoase. Sir Maxwell Shaw.

Capitolul 6

Situată la aproximativ patruzeci şi cinci de mile la sud-est de Londra, pe coasta Kent-ului, Romney Marsh este o zonă de două sute de mile pătrate, recuperate din mare printr-un sistem de diguri şi canale ce datează încă de pe vremea romanilor. O bună parte din ea se află sub nivelul mării, şi numai nenumăratele canale de scurgere o împiedică să revină la starea ei firească.

Charbury nu se putea numi nici măcar sat. Un cătun cu nu mai mult de cincisprezece case, o biserică şi un magazin sătesc. Nu mai exista acolo nici măcar o cîrciumă, şi jumătate din case erau goale, rămînînd numai oamenii în vîrstă. Cei mai tineri plecaseră de mult, pentru munci patriotice sau spre a sluji în forţele armate.

Ploua în dimineaţa aceea, cînd sir Maxwell Shaw se plimba în lungul străzii satului, cu un labrador negru în urma lui. Era un bărbat cu o constituţie robustă, de înălţime mijlocie, cu o faţă buhăită — mărturie a obişnuintei de a bea, iar mustaţa neagră nu reuşea să-i îmbunătăţească aspectul. Mai tot timpul părea posomorît şi mînios, gata de harţă, şi majoritatea oamenilor îl evitau.

Purta o pălărie de tweed cu borul tras peste ochi, o haină de vînătoare rezistentă la ploaie şi nişte cizme de

cauciuc înalte pînă la genunchi. Sub braţ ţinea o puşcă de vînătoare cu două ţevi, de calibru 12. Cînd ajunse la magazin se aplecă şi scărpină urechile cîinelui, expresia îmblînzindu-i-se.

— Bravo, Nell, eşti o fată bună. Stai jos.

Cînd intră în prăvălie se auzi clinchetul unui clopoţel. Un bătrîn de şaptezeci şi ceva de ani se sprijinea de tejghea, discutînd cu o femeie din spatele ei, care era şi mai în vîrstă.

— 'Mneaţa, Tinker, spuse Shaw.

— 'Mneaţa, sir Maxwell.

— Îmi promiseseşi nişte ţigări, doamnă Dawson.

Bătrîna doamnă scoase la iveală, de sub tejghea, un pachet.

— Am reuşit să vă obţin două sute de ţigări Players din Dymchurch, de la soţul meu, sir Maxwell. Mi-e teamă că provin de pe piaţa neagră, aşa că-s scumpe.

— Nu-i totul scump în zilele astea? Adaugă-le în contul meu.

Îşi puse pachetul într-una din tolbe şi plecă. În timp ce închidea uşa, îl auzi pe Tinker spunînd:

— `Sărmanul prost!

Trase adînc aer în piept pentru a-şi stăvili mînia şi-l atinse uşor pe labrador, îndemnîndu-l:

— Hai să mergem, fetiţo.

Şi porni înapoi pe drum.

Cel care agonisise averea familiei fusese bunicul lui Maxwell Shaw, un meşter fierar din Sheffield, care se ridicase odată cu marele val al industrializării, în epoca victoriană. El fusese cel care cumpărase domeniile, rebotezate cu numele de Shaw Place şi pe care se retrăsese

în 1885, devenit milionar şi baronet. Fiul său nu manifestase nici un interes faţă de firma familiei, şi aceasta trecuse în alte mîini. După o carieră militară neieşită din comun, murise conducîndu-şi oamenii într-o bătălie la Spion Kop, în timpul războiului cu burii.

Maxwell Shaw, născut în 1890, călcase pe urmele tatălui său. După Eton şi Sandhurst[1], primise o slujbă în armata din India. Luptase în Mesopotamia în timpul primului război mondial şi se înapoiase în ţară în 1916, transferîndu-se într-un regiment de infanterie. Mama încă mai trăia. Lavinia, sora sa cu zece ani mai tînără decît el, se căsătorise cu un pilot din Corpul de Aviaţie Regală şi se înrolase, ea însăşi, ca soră medicală. În 1917 Maxwell se întorsese din Franţa grav rănit şi cu Crucea Militară. În timpul convalescenţei o întîlnise la un bal vînătoresc local pe fata care avea să-i devină soţie şi se căsătorise cu ea înainte de a pleca din nou în Franţa.

În 1918, în ultimul an al războiului, o mulţime de lucruri au părut să se-ntîmple deodată. I-a murit mama, apoi soţia, în cursul unei vînători cu prilejul căreia luase o căzătură nenorocită. Mai trăise zece zile, îndeajuns pentru ca Shaw să primească o permisie plină de compasiune şi să se repeadă acasă spre a fi alături de ea în clipa morţii. Lavinia fusese cea care-l susţinuse în tot timpul acela, care-l sprijinise pe marginea mormîntului. Din nefericire, în mai puţin de o lună rămăsese şi ea singură, soţul căzîndu-i la datorie, împuşcat pe frontul de vest.

După război, lumea în care s-au trezit era cu totul alta, ca de altfel pentru toţi ceilalţi, şi lui Shaw nu i-a plăcut. Cel puţin, el şi Lavinia se aveau unul pe altul, şi mai aveau şi Shaw Place, deşi cu trecerea anilor şi cu împuţinarea

---

1 *Eton şi Sandhurst* : Colegiu, respectiv academie militară în Anglia (n.t.)

banilor situaţia devenea tot mai grea. O vreme a fost membru în Parlament, din partea partidului conservator, însă mai apoi şi-a pierdut în mod ruşinos scaunul, în favoarea unui socialist. Ca mulţi alţii de soiul său, era puternic antisemit, şi această înclinaţie, exacerbată de umilitoarea lovitură politică pe care-o primise, a dus la începerea relaţiilor sale cu Oswald Mosley şi la implicarea în Mişcarea Fascistă britanică.

În toate acţiunile sale era încurajat de Lavinia, cu toate că principalul ei scop era de a-i menţine pe amîndoi deasupra liniei de plutire şi de a se agăţa în continuare de posesia pămînturilor. Dezamăgiţi de felul în care se schimbase societatea şi de însuşi locul pe care-l ocupau acum în cadrul ei, îl priviseră pe Hitler — din nou ca mulţi alţii din categoria lor — ca pe un model, şi admiraseră ceea ce făcuse el pentru Germania.

Apoi, la un dineu în Londra, în ianuarie 1939, fuseseră prezentaţi unui maior, Werner Keitel, ataşat militar la ambasada germană. Timp de cîteva luni Lavinia avusese cu el o legătură amoroasă pasionată, maiorul fiind un oaspete frecvent la Shaw Place, căci era pilot în Luftwaffe şi împărtăşea atracţia pentru zbor a Laviniei. Pe vremea aceea ea avea un Tiger Moth[1], adăpostit într-o şură veche, şi folosea pajiştea de la South Meadow în chip de pistă de aerodrom. Zburau deseori împreună, în micul biplan cu două locuri, pe deasupra unor întinse porţiuni ale coastei sudice, iar Keitel reuşise să-i trezească interesul pentru fotografiile aeriene.

Lui Shaw nu-i păsa. Lavinia mai avusese diverse legături chiar şi mai înainte ca pe el să-l intereseze femeile. Şi

---

1 *Tiger Moth*: mic avion cu două motoare, cu aripile şi fuzelajul vopsite în pete cafenii şi portocalii, amintind de blana unui tigru, de unde şi denumirea lui — *Fluturele-Tigru*.(n.t.)

totuşi, cu Keitel era altceva, din cauza urmărilor pe care avea să le aibă relaţia cu el.

— Ei, bine! ştim cum stăm în privinţa lui, spuse Devlin referindu-se la Shaw. Este tipul de om care obişnuia să transporte copii în Australia ca să fure o bucată de pîine.

Schellenberg îi oferi o ţigară.

— Werner Keitel era un agent al Abwehr-ului, folosit pe vremea aceea pentru a alege spioni cu acoperire bună. Se apropia războiul, lucrul era evident, şi *„Leul de Mare"* avea multe de făcut în direcţia planurilor de viitor.

— Şi terenul prostului bătrîn era perfect, sublinie Devlin. Situat la capătul lumii şi totuşi numai la patruzeci şi cinci de mile depărtare faţă de Londra. În plus, mai avînd şi acea pajişte — South Meadow — pe care să poată ateriza un avion.

— Da. Potrivit raportului său, lui Keitel i-a fost uimitor de uşor să-i recruteze pe amîndoi. I-a dotat cu un radio-emiţător. Sora cunoştea deja codul Morse. Bineînţeles, le-a interzis în mod expres să se angajeze în vreo altă activitate. Á-propos, Keitel a fost ucis în bătălia din Britania.

— Aveau un nume codificat?

Ilse, care stătuse tăcută, scoase din dosar o altă foaie.

—„Şoimul". Maiorul trebuia să fie anunţat prin mesajul: „Şoimul încă mai aşteaptă? Acum e timpul să atace."

— Vasăzică, asta făceau, spuse Devlin. Aşteptau să vină ziua cea mare, invazia care niciodată n-a mai avut loc. Care-o mai fi acum situaţia?

— De fapt, mai dispunem şi de alte informaţii, răspunse Ilse. Avem aici un articol care-a apărut într-o revistă americană. Din martie o mie nouă sute patruzeci şi trei, adăugă după ce verificase data. Se intitulează „Mişcarea

fascistă britanică". Ziaristul le-a luat un interviu lui Shaw şi surorii sale. Este şi o fotografie.

Lavinia stătea pe un cal, cu o eşarfă în jurul capului, şi era mult mai atrăgătoare decît se aşteptase Devlin. Shaw se afla în picioare, alături de ea, cu o puşcă sub braţ.

Schellenberg citi rapid articolul şi i-l dădu lui Devlin.

— Destul de trist. Vei vedea acolo că, asemeni multor altora de soiul său, în o mie nouă sute patruzeci a fost închis, în baza regulamentului 18 B, pe o perioadă de cîteva luni.

— La închisoarea Brixton? Trebuie să fi fost un şoc pentru el, aprecie Devlin.

— Restul este încă şi mai trist, continuă Schellenberg. Domeniile vîndute, nici un slujitor rămas. Doar ei doi, bîntuind în casa aceea veche, în continuă degradare. Ştii, ar putea fi perfect. Ia vino să arunci o privire la harta Canalului Mînecii.

Se aplecară amîndoi asupra mesei cu hărţile.

— Aici. Capul Hague şi Chernay. Pe vremuri exista acolo un club de aviaţie. Terenul este utilizat de Luftwaffe ca pistă de aterizare numai în caz de urgenţă. Alimentare cu carburant, lucruri de felul ăsta. Funcţionează doar cu vreo şase oameni. E perfect pentru scopurile noastre, fiindcă se află doar la treizeci de mile de Château de Belle Île, unde va avea loc conferinţa Führer-ului.

— Şi cît de departe faţă de prietenii noştri din Romney Marsh?

— O sută cincizeci de mile, în majoritate deasupra mării.

— Splendid, spuse Devlin. Cu excepţia unui singur lucru: oare cei doi Shaw vor accepta să fie reactivaţi?

— N-ar putea verifica Vargas?

— După cum ţi-am spus, Vargas ne-ar putea vîrî în încurcătură pe toţi. Ar fi exact ceea ce şi-ar dori Serviciile Secrete engleze: şansa de a-i înhăţa pe toţi cîţi i-ar putea prinde. Nu, continuă Devlin scuturînd din cap, cei doi Shaw vor trebui să aştepte pînă mă voi duce eu acolo, şi tot aşa va aştepta şi orice altceva. Dacă vor accepta, ne facem treaba.

— Dar cum vei comunica? îl întrebă Ilse.

— S-ar putea să mai aibă radioemiţătorul acela, şi eu mă pricep să manevrez asemenea chestii. Cînd m-a recrutat Abwehr-ul, în 'patru'ş'unu, pentru a mă trimite în Irlanda, am urmat obişnuitul curs de radio şi cod Morse.

— Şi dacă nu mai au aparatul?

Devlin izbucni în rîs:

— Atunci o să cerşesc unul, o să-l împrumut, sau o să-l fur Isuse Cristoase! îţi faci prea multe griji, generale.

Shaw zări un iepure şi îşi duse puşca la umăr, dar era prea tîrziu şi nu-l nimeri. Înjură, scoase din buzunar o sticlă şi trase o duşcă. Nell scînci, privind în sus spre el, îngrijorată. Trestiile crescuseră aici pînă la înălţimea omului, şi apa murmura, curgînd în pîrîiaşe către mare. Peisajul era cumplit de deprimant, cu un cer negru, încărcat de nori ameninţători. Cînd începu să plouă, Lavinia apăru călare, venind în galop în lungul unui dig.

Trase hăţurile calului.

— Bună, dragă. Ţi-am auzit împuşcătura.

— În ultima vreme nu mai nimeresc nici un zid de cărămidă, fată dragă. Îşi duse sticla la gură şi continuă, cu un gest teatral:

— Priveşte, Lavinia: o lume moartă, s-a ales praful de toate, inclusiv de mine. Măcar de s-ar întîmpla ceva, orice, adăugă, ducîndu-şi sticla la buze.

Asa Vaughan închise dosarul şi-şi ridică privirile. Schellenberg se aplecă peste birou şi-i oferi o ţigară.

— Ce părere ai?

— Pentru ce eu?

— Fiindcă mi se spune că eşti un pilot nemaipomenit, care poate zbura pe orice avion.

— De obicei, prin linguşire poţi obţine orice, generale, dar ia să analizăm puţin asta. Cînd am fost, cum s-ar zice, atras în SS, înţelegerea a fost că voi lupta numai împotriva ruşilor. Mi s-a dat a înţelege clar că nu voi fi nevoit să iau parte la nici o acţiune dăunătoare cauzei ţării mele.

Devlin, stînd lîngă fereastră, izbucni într-un hohot de rîs aspru:

— Ce de mai prejudecăţi vechi, fiule. Dacă ai crezut asta, păi atunci eşti în stare să crezi orice poveste. Te-au avut în laţ chiar din clipa în care te-au îmbrăcat în uniforma nemţească.

— Mă tem că are dreptate, căpitane, spuse Schellenberg. Invocînd argumentul acesta, n-ai ajunge prea departe cu Reichsführer-ul.

— Îmi închipui, replică Asa, şi chipul i se întunecă.

— Care-i problema dumitale? îl întrebă Devlin. Unde-ai prefera să fii? Înapoi pe frontul de est, sau aici? Şi n-ai de ales. Spune „nu", şi ticălosul acela bătrîn de Himmler te va trimite într-un lagăr de concentrare.

— Se pare că nu-mi rămîne nimic de zis, cu excepţia unui mic amănunt, spuse Asa. Voi sfîrşi prin a fi prins în

Anglia, purtînd uniforma aceasta; voi fi judecat de curtea marţială cu cea mai mare viteză din istoria Americii şi voi ajunge în faţa plutonului de execuţie.

— Ba nu, fiule, îl contrazise Devlin. Te vor spînzura. Dar să discutăm despre zbor. Crezi că-l poţi face?

— Nu există nici un motiv să nu pot. Dacă tot trebuie să-l fac, am nevoie să cunosc pe dinafară calea de abordare a Canalului Mînecii. Din cîte văd, voi rămîne deasupra apei aproape pe tot parcursul drumului. Am de cotit spre uscat abia pe ultimele cîteva mile.

— Exact, aprobă Schellenberg.

— Şi ce-i cu casa aceea, Shaw Place? Ar însemna o aterizare pe timp de noapte. Chiar şi la lumina lunii mi-ar trebui cît de cît o dirijare. Clătină din cap, reflectînd, apoi continuă:

— Cînd eram copil, în California, instructorul meu de zbor era un tip care zburase cu escadrila Lafayette, în Franţa. Îmi amintesc că-mi spunea că pe vremea aceea, lucrurile fiind mai primitive, foloseau adeseori faruri de bicicletă dispuse în forma unui L întors, cu linia orizontală îndreptată împotriva direcţiei vîntului.

— Destul de simplu, fu de părere Devlin.

— Şi avionul. Ar trebui să fie mic. Cam ca un Fieseler Stork.

— Ei, bine, cred că de asta se va avea grijă, îl asigură Schellenberg. Am discutat cu comandamentul Flotilei de Avioane Inamice. Ei se află la Hildorf. Asta-i la o depărtare de vreo două ore de drum faţă de Berlin, şi ne aşteaptă acolo în dimineaţa aceasta. Crede că ne-a găsit un avion adecvat.

— Bănuiesc că asta e tot, spuse Asa ridicîndu-se în picioare. Ce facem acum?

— Mîncăm, fiule, replică Devlin. Tot ce poate oferi mai bun piaţa neagră. Pe urmă te-ntorci împreună cu mine în

apartamentul lui Frau Huber, unde vom folosi amîndoi camera disponibilă. Nu-ţi fă griji, are două paturi.

Capela mănăstirii St. Mary a Maicilor Îndurării era rece şi umedă, şi mirosea a seu de lumînare şi tămîie. Părintele Frank Martin aşteptă în confesional pînă ce călugăriţa a cărei spovedanie o ascultase se depărtă. Stinse lumina şi ieşi.

Era preot paroh la biserica St. Patrick, la două străzi mai încolo, şi în calitatea aceasta îndeplinea funcţia de duhovnic la Priory. Era un om fragil, cu părul complet alb, şi avea şaptezeci şi şase de ani. Dacă n-ar fi fost războiul, l-ar fi scos la pensie, dar se întîmpla la fel ca în orice alt domeniu în vremurile acelea — toate forţele la treabă.

Intră în sacristie, îşi scoase stiharul şi-şi împături cu grijă sutana violetă. Întinse mîna să-şi ia fulgarinul, gîndindu-se la binefacerile unei seri în care s-ar culca devreme, dar mila creştinească învinse, ca întotdeauna. Actualmente avea în seamă optsprezece bolnavi, şapte dintre ei trăindu-şi ultimele clipe. O ultimă tură prin saloane nu va fi de prisos. Nu-i vizitase de la începutul după-amiezei, şi asta nu era prea bine.

Ieşi din capelă şi o văzu pe Maica Superioară, călugăriţa Maria Palmer, ştergînd podeaua cu cîrpa — o sarcină măruntă, menită să-i reamintească ceea ce ea însăşi considera a fi cea mai mare slăbiciune a sa: păcatul mîndriei.

Părintele Martin se opri şi clătină din cap:

— Sînteţi prea aspră cu dumneavoastră.

— Nu îndeajuns de aspră, îi răspunse. Mă bucur că vă văd. De cînd aţi trecut pe aici, mai devreme, au survenit noutăţi. Ne-au adus din nou un prizonier neamţ.

— Adevărat?

Ieşiră din capelă, ajungînd în holul de la intrare.

— Da, un ofiţer din Luftwaffe, rănit recent dar pornit bine spre vindecare. Un colonel, pe nume Kurt Steiner. L-au instalat la etajul de sus, ca şi pe ceilalţi pe care i-am avut.

— Şi cu paznicii cum e?

— Şase poliţişti militari. Răspunde de ei un tînăr sublocotenent, Benson.

În momentul acela Jack Carter şi Dougal Munro apărură coborînd scara principală. Maica Maria Palmer întrebă:

— Totul este aşa cum trebuie, domnule general?

— Perfect, răspunse Munro. Vom încerca să vă deranjăm cît mai puţin posibil.

— Nu-i nici un deranj, replică ea. À-propos, dînsul este părintele Martin, preotul nostru.

— Părinte, îl salută generalul, adresîndu-i-se apoi lui Carter:

— Acum plec, Jack. Nu uita să-i aduci un medic, să-i facă un examen complet.

Maica Maria Palmer interveni:

— Poate nu vi s-a dat a înţelege clar că eu sînt medic, domnule general. Oricare ar fi nevoile colonelului Steiner, sînt sigură că putem avea grijă de el. De fapt, acum că aţi terminat, îi voi face o vizită spre a mă încredinţa că este instalat aşa cum se cuvine.

Jack Carter protestă uşor:

— Ei, bine, maică, nu sînt tocmai convins c-ar fi în ordine.

— Domnule căpitan Carter, îngăduiţi-mi să vă reamintesc că această mănăstire este nu numai o casă a Domnului, ci şi un loc în care îi îngrijim pe bolnavi şi pe muribunzi. Am văzut fişa medicală a colonelului Steiner şi am constatat că n-au trecut decît cîteva săptămîni de cînd

a fost grav rănit. Va avea nevoie de toată atenţia mea şi, deoarece din fişa lui am aflat şi că este de religie romano-catolică, s-ar putea să-i fie necesar şi ajutorul părintelui Martin.

— Perfect adevărat, maică, spuse Munro. Fii bun şi ocupă-te de asta, Jack.

Ieşi afară şi Carter se înapoie, urcînd scara urmat de ceilalţi. Sus se afla o uşă prevăzută cu zăvor şi bare de oţel. Un poliţist militar stătea alături, lîngă o măsuţă.

— Deschide, îi spuse Carter.

Poliţistul bătu în uşă care, după cîteva clipe, fu deschisă de către un alt poliţist militar. Intrară şi Carter explică:

— Celelalte încăperi le folosim pentru încartiruirea oamenilor.

— Înţeleg, încuviinţă maica Maria Palmer.

Uşa primei camere era deschisă. Înăuntru, lîngă un pat îngust, se afla un pupitru mic la care stătea tînărul locotenent Benson. Acesta se ridică repede în picioare.

— Ce mai pot face pentru dumneavoastră, sir?

— Maica superioară şi părintele Martin au drept de acces ori de cîte ori vor dori. Sînt ordinele generalului de brigadă Munro. Acum vom sta de vorbă cu prizonierul.

În faţa camerei de la capătul culoarului, care se termina printr-un zid orb, stătea pe un scaun un alt poliţist militar.

— Doamne apără-ne! spuse părintele Martin. Îl păziţi straşnic pe omul acesta.

Benson descuie uşa şi Steiner, în picioare lîngă fereastră, se întoarse să-i salute. Înfăţişarea lui, în uniforma cenuşiu-albăstruie adoptată de Luftwaffe, la gît cu Crucea de Cavaler cu frunze de stejar şi cu celelalte medalii ale sale, era impresionantă, constituind un spectacol demn de privit.

Carter făcu prezentările:

— Aceasta este Maica Superioară, maica Maria Palmer. Mai devreme n-aţi avut posibilitatea să discutaţi cu dînsa. Iar acesta este părintele Martin.

Maica Maria Palmer spuse:

— Mîine, domnule colonel, vei fi adus jos, la dispensar, pentru un scurt examen medical.

— E-n ordine aşa ceva, sir? întrebă Benson.

— Pentru numele lui Dumnezeu, locotenente, du-l jos dumneata însuţi, înconjoară-l cu toţi oamenii dumitale, dar dacă la ora zece nu va fi la dispensar, ne vom certa, ripostă călugăriţa.

— Nu-i nici o problemă, interveni Carter. Ocupă-te de asta, Benson. Mai e ceva, maică?

— Nu, asta-i tot pentru noaptea aceasta.

Părintele Martin spuse şi el:

— Aş dori să vorbesc puţin între patru ochi cu colonelul, dacă nu vă supără.

Carter încuviinţă printr-o mişcare a capului şi se adresă lui Steiner:

— Vă voi face din cînd în cînd vizite de control.

— Sînt convins că aşa veţi proceda.

Ieşiră cu toţii, în afară de părintele Martin care închise uşa şi se aşeză pe pat.

— Fiule, ai trecut prin clipe grele, îţi pot citi asta pe chip. Cînd ai asistat ultima dată la liturghie?

— Este atît de mult de atunci, încît nici nu mai ţin minte. Războiul te cam împiedică, părinte.

— Şi nici la spovedanie? Un timp lung, deci, de cînd nu ţi-ai mai putut uşura sufletul de păcate.

— Mă tem că aşa este, replică Steiner cu un zîmbet, simţind simpatie pentru omul acela. Ştiu că-mi vrei binele, părinte.

— Doamne Sfinte, omule, nu mă preocupă ce-i între mine şi dumneata, ci doar ce este între dumneata şi Dumnezeu. Mă voi ruga pentru dumneata, fiule — adăugă ridicîndu-se în picioare — şi te voi vizita zilnic. În momentul

în care vei simţi nevoia unei spovedanii şi a unei slujbe religioase, spune-mi şi voi aranja să ni te poţi alătura în capelă.

— Mi-e teamă că locotenentul Benson va insista să vină şi el, răspunse Steiner.

— Şi nu i-ar prinde bine şi sufletului său nemuritor? Bătrînul preot chicoti şi ieşi din cameră.

Asa Vaughan stătea la masa încărcată cu mîncare, în camera de zi a apartamentului Ilsei Huber, faţă-n faţă cu Devlin.

— Chiar crezi că treaba aceasta va merge? întrebă americanul.

— Totul va merge, atîta timp cît motorul continuă să funcţioneze, nu-i aşa?

Asa se sculă şi merse-ncolo şi-ncoace prin cameră, cu paşi nervoşi.

— Ce naiba caut eu aici? Poţi pricepe? Într-un fel, am fost luat de val. Pur şi simplu aşa a fost să fie. Se pare că n-am avut de ales. Şi nu am nici acum, cînd trebuie trecut la fapte.

— Ba sigur că ai de ales, îl contrazise Devlin. Faci toată treaba, zbori cu avionul în Anglia, aterizezi şi te predai.

— Şi la ce mi-ar folosi? Niciodată nu m-ar crede, Devlin.

Pe chip i se citea un fel de groază cînd adăugă:

— Gîndeşte-te numai, niciodată nu m-ar crede.

— Atunci, mai bine-ai face să speri ca Adolf să cîştige războiul, încheie Devlin discuţia.

În dimineaţa următoare, la baza aeriană din Hildorf, americanul era într-o dispoziţie mult mai bună în timp ce

maiorul Koenig, ofiţerul care comanda Flotila de Avioane Inamice, le prezenta aparatele de zbor. Părea să aibă exemplare ale mai tuturor avioanelor aliaţilor. Erau acolo un B 17, un bombardier Lancaster, un Hurricane, un Mustang — toate purtînd însemnele Luftwaffe-lui.

— Şi acum, asta-i ceea ce mă gîndeam că s-ar potrivi pentru scopurile dumneavoastră, spuse Koenig. Aici, în hangarul din capăt.

Avionul adăpostit acolo era un monoplan cu un singur motor şi cu o deschidere a aripilor mai mare de cincizeci de picioare.

— Foarte drăguţ, aprecie Asa. Ce este?

— Un Westland Lysander. Are o viteză maximă de două sute treizeci mile pe oră, la o altitudine de zece mii de picioare. Aterizare şi decolare scurtă. La încărcarea maximă necesită doar două sute patruzeci de iarzi.

— Asta-nseamnă c-ai putea face zborul de dus în mai puţin de o oră, îi spuse Schellenberg lui Asa.

Asa nici nu-l luă în seamă.

— Şi ca pasageri? întrebă.

— La cîţi vă gîndiţi? vru să ştie Koenig.

— Doi.

— Confort perfect. Pot încăpea trei. Chiar şi patru, mai înghesuiţi.

Maiorul i se adresă apoi lui Schellenberg:

— Cînd v-aţi interesat, la el m-am gîndit imediat. L-am capturat luna trecută, în Franţa. Era al R.A.F.-ului. Pilotul a primit un glonţ în piept, în timp ce era atacat de un Junker de vînătoare. A reuşit să aterizeze şi a murit înainte de a-l fi putut distruge. Avioanele acestea sînt utilizate de Serviciile Secrete britanice pentru operaţiuni de spionaj. Lucrează împreună cu mişcarea de rezistenţă

franceză, transportînd acolo agenţi din Anglia şi scoţîndu-i pe alţii. Ăsta-i avionul cel mai bun pentru o asemenea activitate.

— Bine, atunci al meu este, declară Schellenberg.

— Dar, Herr General... începu Koenig.

Schellenberg scoase din buzunar hîrtia cu ordinul Führer-ului.

— Citiţi asta.

Koenig se conformă şi o înapoie, pocnindu-şi călcîiele.

— La ordinele dumneavoastră, Herr General.

Schellenberg se întoarse către Asa:

— Aşadar, ce pretenţii aveţi?

— Ei, bine, evident, aş vrea să-l încerc. Să mă obişnuiesc cu el, deşi nu cred că ar putea fi vreo problemă.

— Altceva?

— Da, vreau ca pentru zborul în Anglia să i se pună la loc insemnele rotunde ale R.A.F.-ului. Dar aş vrea ca asta să fie doar ceva provizoriu. Un soi de capace de pînză care să poată fi jupuite, astfel ca la drumul de întoarcere să aparţin din nou flotei aeriene germane.

— Se poate aranja uşor, îl asigură Koenig.

— Excelent, îşi exprimă Schellenberg satisfacţia. Hauptsturmführer-ul Vaughan va rămîne şi va face acum un zbor de probă al avionului, cît de îndelung va dori, pe durata restului zilei. După aceea veţi executa eventualele lucrări necesare şi veţi pregăti avionul pentru livrare la sfîrşitul săptămînii, cu destinaţia din Franţa pe care secretara mea v-o va aduce la cunoştinţă.

— Desigur, Herr General, spuse Koenig.

Schellenberg se întoarse către Asa:

— Bucuraţi-vă cît timp puteţi. Am aranjat să împrumut de la Luftwaffe un Fieseler Stork. Mîine vom zbura la

Chernay şi vom inspecta pista de zbor. Şi dacă tot vom fi pe-acolo, mi-ar plăcea să arunc o privire şi la acel Château de Belle Île.

— Şi vreţi să pilotez eu? întrebă Asa.

— Nu-ţi fă griji, fiule, avem toată încrederea în tine, interveni Devlin, ieşind din hangar împreună cu Schellenberg.

La Londra, Dougal Munro lucra la biroul său în momentul în care intră Jack Carter.

— Ce este, Jack?

— Am un raport medical din partea maicii Maria Palmer, sir, cu privire la Steiner.

— Şi care-i părerea ei?

— Încă nu-i însănătoşit sută la sută. O oarecare infecţie reziduală. Mi-a cerut s-o ajut să obţină medicamentul acela nou şi miraculos, penicilină. Se pare că vindecă absolut orice, dar este greu de găsit.

— Atunci obţine-l, Jack, fă-i rost.

— Foarte bine, sir. Sînt sigur că voi putea.

La uşă ezită, şi Munro, pierzîndu-şi răbdarea, se răsti:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este, Jack? Am de lucru aici pînă peste cap, şi nu-i puţin, pe lîngă grijile în legătură cu întîlnirea de la ora trei a celor de la sediul S.H.A.E.F[1]-ului, prezidată de însuşi generalul Eisenhower.

— Ei, bine, este problema cu Steiner, sir. Vreau să spun, gata, iată-l instalat la Priory. Şi acum, ce se-ntîmplă?

— E greu de crezut că Liam Devlin — dacă pe Devlin îl vor alege — se va paraşuta mîine noapte în curte, la

---

[1] *S.H.A.E.F.* (*Supreme Headquarters, Allied Expeditionary Force*) (lb. engl.) = Statul Major al Comandamentului Suprem al Forţei Expediţionare Aliate (n.t.)

St. Mary's Priory. Şi ce-ar fi, dac-ar face-o, Jack? Singurul mod în care l-am putea păzi mai bine pe Steiner ar fi să-l obligăm să-şi împartă patul cu un poliţist militar, şi asta nu-i cu putinţă.

— Aşadar, pur şi simplu aşteptăm, sir?

— Sigur că da. Dacă ei intenţionează să facă vreo încercare, le vor trebui cîteva săptămîni pentru a se organiza, dar asta nu are importanţă. La urma urmei îl avem în buzunar pe Vargas. Dacă se-ntîmplă ceva, vom fi primii care vom afla.

— Foarte bine, sir.

În timp ce Carter deschidea uşa, Munro adăugă:

— Avem la dispoziţie tot timpul, Jack. Şi tot aşa şi Steiner.

În seara aceea, cînd Steiner intră în capelă, era escortat de locotenentul Benson şi de un caporal de poliţie. Capela era rece şi umedă, atmosfera fiind puţin stranie cu lumînările din altar şi cu lumina albă a lămpii din sanctuar. În mod instinctiv, îşi înmuie mîinile în apa sfinţită — un fel de reîntoarcere la copilărie — şi se duse să se aşeze la capătul unei bănci, lîngă două călugăriţe, aşteptîndu-şi rîndul. Una dintre călugăriţe intră în confesional. După cîtva timp ieşi, fiind înlocuită de cealaltă.

Cînd veni rîndul lui Steiner, intră şi el şi se aşeză, întunericul părîndu-i surprinzător de alinător. Ezită, şi-apoi fantoma din copilărie apăru din nou. Aproape în mod automat, spuse:

— Binecuvîntează-mă, părinte.

Părintele Martin ştia, desigur, că nu putea fi altul decît el, aşa că răspunse:

— Fie ca Domnul Isus să te binecuvînteze şi să te ajute să-ţi spui păcatele.

— La naiba, părinte, izbucni Steiner, nici măcar nu ştiu pentru ce mă aflu aici. Poate că voiam doar să ies din camera mea.

— Oh, sînt sigur că Dumnezeu îţi va ierta asta, fiule.

Steiner fu cuprins de o poftă nebună să rîdă. Bătrînul continuă:

— Doreşti să-mi spui ceva anume? Orice?

Şi, deodată, Steiner se pomeni zicînd:

— Tata. L-au măcelărit pe tatăl meu. L-au atîrnat de un cîrlig ca pe-o bucată de carne.

— Cine-a făcut asta, fiule?

— Gestapo-ul, ticălosul de Gestapo. (Steiner abia mai putea să respire, gîtlejul îi era uscat, ochii îi ardeau.) Ură, asta-i ceea ce simt, ură şi răzbunare. Vreau răzbunare. Şi la ce-i foloseşte asta unui om ca dumneata, părinte? Nu sînt oare vinovat de un păcat foarte mare?

Părintele Martin răspunse calm:

— Fie ca Domnul Isus Cristos să te ierte, iar eu, prin împuternicirea Sa, te iert de păcatele tale în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh.

— Dar, părinte, nu-nţeleg, protestă Kurt Steiner. Eu nu mă mai pot ruga.

— Nu-i nimic, fiule, îi spuse preotul. Mă voi ruga eu pentru dumneata.

Capitolul 7

Zborul de la Berlin la Cap de la Hague dură ceva mai mult de trei ore, Asa alcătuindu-şi o diagramă de zbor care-i purtă pe deasupra zonelor ocupate din Olanda, Belgia şi apoi Franţa. Ajunseră la Chernay dinspre mare. Era un loc prăpădit şi cu înfăţişare tristă. Nici măcar un turn de control, doar o pistă de zbor acoperită de iarbă, cu un indicator de vînt la unul din capete, trei hangare vechi, de dinainte de război, şi cîteva barăci care păreau a fi o adăugire făcută de Luftwaffe. Mai era şi un depozit de carburanţi.

Asa îi chemă prin radio:

— Stork; venim de la Garow.

O voce răspunse:

— Sînt controlul din Chernay. Permitem aterizarea. Vînt din sud-est, cu o intensitate de trei către patru şi în curs de răcire.

— Se ia în serios, comentă Asa peste umăr. Îi dăm drumul.

Execută o aterizare perfectă şi rulă pe pistă către hangarele lîngă care aşteptau şase oameni în salopete ale Luftwaffe.

În timp ce Schellenberg şi Devlin coborau din avion, un sergent ieşi din baraca deasupra căreia se înălţa antena radio şi veni în grabă spre ei.

Observă uniforma lui Schellenberg şi-şi pocni călcîiele:

— Herr General.

— Cum te cheamă?

— Leber, Herr General. Sergent de aviaţie.

— Şi răspunzi de instalaţiile de-aici?

— Da, Herr General.

— Citeşte asta. Schellenberg îi înmînă ordinul Führer-ului şi adăugă:

— Dumneata şi oamenii dumitale sînteţi acum sub comanda mea. O problemă de cea mai mare importanţă pentru Reich.

Leber îşi pocni din nou călcîiele şi înapoie hîrtia.

— La ordinele dumneavoastră, Herr General.

— Hauptsturmführer-ul Vaughan urmează să efectueze un zbor periculos şi strict secret peste Canalul Mînecii. Avionul pe care-l va utiliza este un aparat neobişnuit. Vei constata asta dumneata însuţi, cînd va fi livrat.

— Şi care sînt sarcinile noastre, Herr General?

— Te voi informa mai tîrziu. Echipamentul dumitale de radioemisie funcţionează bine?

— Oh, da, Herr General, este cel mai bun pe care-l poate oferi Luftwaffe-ul. Uneori, avioanele care se-ntorc de dincolo de Canal sînt în stare proastă. Trebuie să avem posibilitatea de a păstra legătura cu ele, cînd este nevoie.

— Bun, aprobă Schellenberg. Cunoşti din întîmplare un loc numit Château de Belle Île? Potrivit hărţii, se află cam la treizeci de mile de aici, în direcţia oraşului Carentan.

— Mă tem că nu, Herr General.

— Nu-i nimic. Ne vom descurca. Acum, găseşte-ne un *Kubelwagen*[1].

---

1 *Kubelwagen* (lb. germ. în text) = camion/vagon cu benă (n.t.)

— Desigur, Herr General. Îmi îngăduiţi să vă-ntreb dacă vă veţi petrece noaptea aici?

Schellenberg privi în jur, contemplînd jalnicul peisaj.

— Am prefera să nu, sergent, dar nu se ştie niciodată. Ai grijă să se alimenteze cu carburant Stork-ul şi să fie pregătit pentru drumul de întoarcere.

— Isuse! exclamă Devlin în timp ce Leber îi conducea către un autoturism de teren parcat lîngă baraca aparatajului radio. Îţi poţi închipui un loc ca ăsta? Ce nenorocită mutare în interes de serviciu! Mă-ntreb cum suportă.

— Preferabil, faţă de Rusia, spuse Asa Vaughan.

Asa conducea, cu Devlin alături şi cu Schellenberg la spate, acesta ţinînd pe genunchi o hartă desfăşurată.

— Aici este. Drumul de la sud de Cherbourg merge spre Carentan. Trebuie să fie undeva încolo, pe coastă.

— N-ar fi mai înţelept să ne ducem la baza Luftwaffe din Cherbourg? întrebă Asa.

— Aşa cum va face Führer-ul cînd va veni? (Schellenberg scutură din cap.) Deocamdată prefer să nu ne arătăm. Nu avem deloc nevoie să mergem prin Cherbourg. Există spre sud o reţea de drumuri de ţară care taie de-a curmezişul către coastă. Treizeci, cel mult treizeci şi cinci de mile.

— Dar, totuşi, care-i scopul acestei mici excursii? îl întrebă Devlin.

— Acest Château de Belle Île mă intrigă. Dacă tot sîntem prin vecinătate, mi-ar plăcea să văd ce este acolo.

— Mă-ntrebam — spuse Devlin — oare Reichsführer-ul ştie că sîntem aici?

— Despre zborul nostru la Chernay ştie, sau va şti în curînd. Îi place să primească rapoarte regulate.

— Ah, da, generale, ăsta-i un aspect, dar castelul acela, Belle Île, este altceva.

— Ai dreptate, domnule Devlin, ai dreptate.

— Sfîntă Maică Precistă, ce vulpe-mi eşti, zise Devlin. Îl plîng pe vînătorul care ţi-ar ieşi în cale.

Multe dintre drumurile de ţară erau atît de înguste, încît două vehicule n-ar fi putut trece unul pe lîngă celălalt, însă după o jumătate de oră ieşiră în şoseaua ce pornea, la sud de Cherbourg, către Carenton. Aici întîmpină Schellenberg nişte probleme cu harta sa, dar apoi avură puţin noroc: o pancartă de pe marginea drumului, la ieşirea din satul Saint Aubin, purta inscripţia „Detaşamentul 12 de paraşutişti". Dincolo de copaci se vedeau răspîndite cîteva clădiri de fermă.

— Să-ncercăm aici, hotărî Schellenberg.

Şi Asa coti, părăsind şoseaua.

Oamenii din curtea fermei erau cu toţii paraşutişti militari, bărbaţi tineri şi duri, îmbătrîniţi înainte de vreme şi cu părul tuns scurt. Cei mai mulţi dintre ei purtau salopete de camuflaj, din pînză, şi bocanci de salt. Cîţiva stăteau pe bănci, lîngă perete, curăţindu-şi armele. Doi lucrau la motorul unui vehicul blindat pentru transportul trupelor. Priviră curioşi cînd se apropie *Kubelwagen*-ul şi se ridicară în picioare văzînd uniforma lui Schellenberg.

— E-n ordine, vedeţi-vă mai departe de treaba pe care-o făceaţi, le spuse acesta.

Din casă ieşi un căpitan tînăr. Purta Crucea de Fier clasa a II-a şi, pe manşetă, galoanele corpurilor de armată din Creta şi Africa. Avea o panglică a Campaniei de iarnă, şi chipul îi era cel al unui om dur, cu faţa aspră.

— Dumneata eşti şeful aici? îl întrebă Schellenberg.

— Da, Herr General. Sînt Hauptmann-ul Erich Kramer. Cu ce vă pot ajuta?

— Căutăm un loc numit Château de Belle Île, îi răspunse Schellenberg. Îl cunoşti?

— Chiar foarte bine. Se află la aproximativ zece mile de aici, spre est, pe coastă. Daţi-mi voie să vă arăt pe harta mea de aviaţie.

Îl însoţiră în clădirea fermei. Camera de zi era amenajată în chip de post de comandă, cu o staţie de emisie-recepţie şi cu hărţi la scară mare prinse pe pereţi. Drumul neasfaltat către Belle Île se vedea destul de clar.

— Splendid, aprobă Schellenberg. Spune-mi ceva. Care este scopul unităţii dumitale, aici?

— Sarcini de securitate, Herr General. Patrulăm zona, încercăm să ţinem în loc Rezistenţa franceză.

— Aveţi multe necazuri cu ei?

— Nu prea, recunoscu Kramer rîzînd. În unitatea aceasta nu am decît treizeci şi cinci de oameni. Am avut norocul să scăpăm de la Stalingrad. Pentru noi, asta-i o cură de sănătate.

Ieşiră din casă şi, cînd urcară din nou în *Kubelwagen*, Devlin spuse:

— Corpurile de armată din Creta şi Africa, înţeleg, şi apoi Stalingrad. L-ai cunoscut pe Steiner?

Auzind menţionarea numelui, chiar şi oamenii care-şi curăţau armele îşi ridicară privirile. Kramer răspunse:

— Oberst Kurt Steiner? Cine nu-l cunoaşte, în domeniul nostru de activitate! Este o legendă vie în regimentul de paraşutişti.

— Aşadar, l-ai întîlnit?

— De mai multe ori. Îl cunoaşteţi?

— Chiar foarte bine.

Kramer spuse:

— Am auzit un zvon cum că ar fi murit.

— Ah! ei bine, nu trebuie să crezi tot ce auzi, replică Devlin.

Belle Île oferea o privelişte cu adevărat spectaculoasă — un castel înălţîndu-se pe creasta unei coline lîngă mare, un estuar larg întinzîndu-se dincolo de ea, nisip pe care refluxul îl spălase de curînd.

Asa conduse *Kubelwagen*-ul de-a lungul singurului drum şerpuit ce urca spre castel. Trecură peste un pod îngust, deasupra unui şanţ care semăna mai curînd a rîpă decît a şanţ de apărare. Două uşi mari, sub o arcadă impunătoare, stăteau deschise, lăsîndu-i să pătrundă într-o curte pietruită. Asa frînă în faţa treptelor largi ale intrării principale. Deasupra lor se înălţau ziduri şi turnuri.

Ieşiră din maşină, Schellenberg mergînd în frunte. Uşa din stejar, curbată de vremuri, era bătută în cuie ruginite şi întărită cu fîşii de oţel. Lîngă ea, pe perete, atîrna un clopot. Schellenberg trase de lanţ şi ecoul dangătului dogit se răspîndi în curte, izbindu-se de ziduri.

— Isuse, exclamă Devlin, tot ce mai lipseşte este Quasimodo.

Peste cîteva clipe, uşa se deschise scîrţîind şi acesta — de fapt un foarte reuşit facsimil al său — îşi făcu apariţia: un om extrem de în vîrstă, cu plete cărunte coborîndu-i pe umeri, îmbrăcat într-un halat din catifea neagră care văzuse zile mai bune şi, dedesubt, cu nişte pantaloni din catifea cord, de felul celor purtaţi de ţăranii ce lucrau la fermă.

Faţa îi era zbîrcită şi avea mare nevoie de un bărbierit.

— Da, domnilor? zise în franceză. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Dumneata eşti administratorul? îl întrebă Schellenberg.

— Da, domnule. Pierre Dissard.

— Locuieşti aici împreună cu soţia dumitale?

— Cînd este aici, domnule. Actualmente e plecată la nepoata ei, în Cherbourg.

Devlin i se adresă lui Asa:

— Pricepi toate astea?

— Nici o boabă. Nu ştiu franţuzeşte.

— Presupun că ţi-ai petrecut tot timpul jucînd fotbal. În schimb, generalul şi cu mine, fiind oameni intelectuali şi cultivaţi, putem înţelege tot ce spune ticălosul ăsta bătrîn. Dacă-i necesar, îţi voi face o traducere liberă.

Schellenberg spuse:

— Aş dori să inspectez proprietatea.

Trecu pe lîngă Dissard şi păşi într-un hol de intrare pardosit cu dale de granit peste care, ici şi colo, era întins cîte un covor. Într-o parte se afla un enorm şemineu cu vatră deschisă şi o scară, largă cît să cuprindă un regiment, urca la primul etaj.

— Sînteţi de la SS, domnule? întrebă Dissard.

— Aş crede că asta-i evident, replică Schellenberg.

— Dar proprietatea a fost deja inspectată acum cîteva zile, domnule. Un ofiţer într-o uniformă asemănătoare cu cea pe care o purtaţi.

— Îţi aminteşti numele lui?

— Spunea că este maior. Faţa lui arăta foarte rău pe o parte, adăugă bătrînul, pe care efortul de a-şi aduce aminte îl făcea să se încrunte.

Schellenberg sugeră calm:

— Berger? Aşa se numea?

Dissard confirmă viguros din cap.

— Da, domnule. Maiorul Berger. Vorbea foarte prost franţuzeşte.

Asa se interesă.

— Ce se-ntîmplă?

— Ne spune că cineva a fost aici înaintea noastră. Un maior SS pe care-l cheamă Berger, îl lămuri Devlin.

— Îl cunoaşteţi?

— Oh, foarte îndeaproape, mai ales nasul i-l cunosc bine, dar asta ţi-o voi explica altă dată.

Schellenberg continuă:

— În cazul ăsta, ştii că-n viitorul apropiat va fi nevoie de aceste clădiri. Mi-ar plăcea să-mi oferi un ghid pentru a face turul de inspecţie.

— Château de Belle Île a fost închis încă din o mie nouă sute patruzeci, domnule. Stăpînul meu, contele de Beaumont, a plecat în Anglia să se lupte cu nemţii.

— Chiar aşa? replică Schellenberg pe un ton sec. Bun, să pornim. Vom vizita întîi etajul şi vom continua apoi cu parterul.

Bătrînul urcă treptele, mergînd înaintea lor. Sus erau nenumărate dormitoare, unele dintre ele avînd paturi cu baldachin, mobila fiind înfăşurată în cearşafuri. Două uşi duceau spre aripi distincte ale clădirii, rămase nefolosite de atîta vreme încît praful se depusese în straturi groase pe pardoseală.

— Maică Precistă! Aşa trăiau bogaţii? întrebă Devlin în timp ce coborau la parter. Aţi văzut cît drum aveau de făcut pînă la baie?

Schellenberg observă o uşă la unul din capetele palierului de deasupra intrării.

— Unde se ajunge pe-acolo?

— Vă voi arăta, domnule. Este un alt drum către sufragerie.

Îl urmară şi se pomeniră într-o galerie lungă şi întunecoasă, ce înconjura partea de sus a unei încăperi vaste. Plafonul era construit din grinzi de stejar arcuite. Dedesubt vedeau un şemineu enorm, de tip medieval. În faţa lui se afla o imensă masă din lemn de stejar, înconjurată de scaune cu spătare înalte. Deasupra şemineului atîrnau nişte stindarde de luptă.

Coborîră scara şi Schellenberg întrebă:

— Ce-i cu steagurile acestea?

— Amintiri de război, domnule. Cei din neamul Beaumont au slujit întotdeauna cu credinţă Franţa. Vedeţi, acolo, în mijloc, stindardul cu stacojiu şi auriu. Un strămoş al contelui l-a purtat la Waterloo.

— Adevărat? interveni Devlin. Credeam că pe acela l-au pierdut.

Schellenberg înconjură sala cu privirea, apoi, urmat de ceilalţi, trecu prin uşile mari de stejar, revenind în holul de intrare.

— Am văzut îndeajuns. Ce ţi-a spus maiorul Berger?

— Că se va întoarce, domnule, răspunse bătrînul ridicînd din umeri.

Şi adăugă:

— Peste o săptămînă, poate peste două.

Schellenberg îi puse o mînă pe umăr:

— Nimeni nu trebuie să ştie că am fost pe-aici, prietene. Mai ales maiorul Berger.

— Da, domnule? păru mirat Dissard.

Schellenberg îi explică:

— Este o problemă de cea mai mare importanţă şi are un caracter extrem de secret.

— Înţeleg, domnule.

— Dacă se află că am fost aici, sursa de informaţie va fi evidentă. Şi — adăugă, izbind biroul lui Dissard cu pumnul înmănuşat — asta ar fi foarte rău pentru dumneata.

Bătrînul era cumplit de speriat.

— Domnule, vă rog credeţi-mă. Nici un cuvînt. Jur!

Ieşiră în curte, urcară în Kubelwagen şi plecară. Devlin constată:

— Walter, văd că atunci cînd vrei poţi fi un ticălos cu sînge rece.

— Numai cînd este necesar, replică Schellenberg, adresîndu-i-se apoi lui Asa:

— Ne putem întoarce la Berlin în noaptea asta?

Lumina era deja în scădere; nori negri se învolburau deasupra mării şi ploaia începu să cadă pe nisipul ud.

— E posibil, răspunse Asa. Dacă avem noroc. S-ar putea să fim nevoiţi să înnoptăm la Chernay. Şi să pornim la drum în zori.

— Ce perspectivă! bombăni Devlin. (Îşi ridică gulerul pardesiului şi-şi aprinse o ţigară.) Plăcerile războiului! trase concluzia.

În după-amiaza următoare, Devlin fu condus la studiourile de film U.F.A., pentru întîlnirea fixată cu machiorul şef. Karl Schneider era un bărbat înalt şi lat în umeri, la vreo patruzeci şi ceva de ani, care semăna mai mult a docher.

Studie fotografia tip paşaport pe care i-o aduse Devlin.

— Spuneţi că asta-i ceea ce au făcut cei de dincolo?

— Cam aşa.

— Nu-i prea grozav, ba chiar deloc pentru un poliţist ce caută un chip în mulţime. Cînd urmează să plecaţi?

În momentul acela Devlin luă decizia pentru el, pentru Schellenberg... pentru ei toţi:

— Să zicem peste două, trei zile.

— Şi cît timp veţi rămîne plecat?

— Cel mult zece zile. Puteţi face ceva?

— Oh, da, îl asigură Schneider. Putem modifica forma feţei punînd în gură nişte perniţe care să umfle obrajii, şi tot felul de chestii dintr-astea, dar cred că pentru dumneavoastră nu este necesar. Nu sînteţi prea gras, prietene, nu prea aveţi cine ştie cîtă carne pe oase.

— Din cauza traiului prost, spuse Devlin.

Schneider îi ignoră gluma, continuînd:

— Aveţi un păr negru şi ondulat, şi-l purtaţi lung. Cred că soluţia va consta în ceea ce vreţi să faceţi cu părul dumneavoastră. Ce rol vreţi să jucaţi?

— Preot. Un preot militar eliberat din armată. Reformat pentru invaliditate.

— Da, părul.

Schneider îi înfăşură umerii cu un cearşaf şi luă o pereche de foarfeci. Cînd termină, părul lui Devlin era tuns scurt pînă aproape de piele.

— Isuse Cristoase! ăsta-s eu?

— Acesta-i doar începutul. Hai să mergem la lighean.

Schneider îi spălă părul, apoi i-l frecă adăugînd nişte chimicale.

— Am lucrat cu cei mai celebri actori. Marlene Dietrich, înainte de a se retrage. Acum are un păr splendid. Oh, şi mai era şi Conrad Veidt. Ce actor minunat! L-au gonit naziştii ăia nemernici şi, după cîte-am auzit, acum joacă roluri de nazişti ticăloşi la Hollywood.

— Viaţa ciudată de odinioară, comentă Devlin.

Îşi ţinea ochii închişi şi-l lăsă să-şi vadă de treabă.

Abia dacă recunoscu faţa care-l privea din oglindă. Părul tuns scurt devenise acum cărunt de tot, accentuînd pometii obrajilor, îmbătrînindu-l cu zece, doisprezece ani.

— E de-a dreptul miraculos.

— Încă un mic detaliu.

Schneider scotoci în trusa lui de machiaj, scoase cîteva perechi de ochelari şi le cercetă cu atenţie.

— Da, cred că ăştia. Sticle simple, bineînţeles.

Puse pe nasul lui Devlin nişte ochelari cu ramă de oţel şi i-i potrivi.

— Da, perfect. Acum sînt mulţumit.

— Doamne apără-mă! păi semăn cu Himmler, exclamă Devlin. O să dureze? Părul, vreau să spun.

— Două săptămîni, şi aţi zis că veţi fi plecat cel mult zece zile. (Scoase la iveală o sticluţă de plastic.) O clătire cu asta va prelungi efectul, dar nu prea mult.

— Nu, zise Devlin. Am spus zece zile şi aşa rămîne. Oricum, pînă la urmă e totuna. Dac-ar dura mai mult, aş muri.

— Uimitor! aprecie Schellenberg.

— Mă bucur că aşa crezi, răspunse Devlin. Aşadar, hai să facem fotografiile corecte. Vreau să terminăm şi cu asta.

— Cum adică?

— Vreau să plec cît mai curînd cu putinţă. Mîine sau poimîine.

Schellenberg îl privi cu o expresie gravă.

— Eşti sigur că-i bine?

— Nu mai am pentru ce să pierd timpul, acum cînd prietenul dumitale de la U.F.A. mi-a dat o faţă nouă. Avem aranjamentul de la Chernay, îl avem pe Asa şi Lysander-ul. Nu ne rămîn decît trei incertitudini: prietenul meu din I.R.A., Michael Ryan, cei doi Shaw şi St. Mary's Priory.

— Aşa este, fu de acord Schellenberg. Oricare-ar fi situaţia la Priory, dacă prietenul dumitale Ryan nu este disponibil te vei confrunta cu o reală dificultate. Acelaşi lucru în ceea ce-i priveşte pe fraţii Shaw.

— Fără aceştia, replică Devlin, treaba ar fi imposibil de realizat, aşa încît cu cît ajung acolo mai curînd, cu atît mai repede vom şti care-i situaţia.

— Ai dreptate, spuse cu vioiciune Schellenberg, apoi sună să vină Ilse.

— Documentele pentru domnul Devlin, de la Departamentul Falsuri, îi ceru

— Vor avea nevoie de fotografii ale noului „eu", îi explică Devlin.

— Dar, domnule Devlin, ceea ce vă trebuie este buletinul de identitate britanic, o cartelă cu bonuri de raţie

pentru unele alimente, cupoane de îmbrăcăminte şi un permis de conducere. Nici unul dintre aceste documente nu necesită o fotografie.

— Mare păcat, se văită Devlin. Dacă te verifică cineva, posibilitatea de a te compara cu o fotografie este atît de convingătoare încît nici nu-ţi dai seama şi te şi pomeneşti că-ţi poţi continua drumul.

— Te-ai decis deja asupra numelui şi antecedentelor dumitale? îl întrebă Schellenberg.

— Aşa cum am spus adeseori, repilcă Devlin, cea mai bună minciună este aceea care se apropie cel mai mult de adevăr. Nu are nici un rost să-ncerc să par cu totul englez, nici chiar marele Devlin n-ar reuşi aşa ceva. Prin urmare, sînt originar din Ulster. Îţi notezi asta? adăugă întorcîndu-se spre Ilse.

— Fiecare cuvînt.

— Conlon — ăsta-i un nume care mi-a plăcut întotdeauna. Pe prima mea prietenă o chema Conlon; şi bătrînul meu unchi, preotul din Belfast la care am locuit în adolescenţă, se numea Henry, deşi toţi îi spuneau Harry.

— Aşadar, părintele Harry Conlon? întrebă secretara.

— Da, dar mai e încă ceva. Maiorul Harry Conlon, preot militar, în permisie prelungită după ce a fost rănit.

— Unde? ceru Schellenberg precizarea.

— La cap, răspunse Devlin atingîndu-şi cicatricea de glonţ. Oh, înţeleg ce vrei să spui. Adică, în sens geografic?

— Ce-ai zice de invazia aliaţilor în Sicilia, anul acesta? sugeră Schellenberg.

— Excelent. Am fost atins într-o bătălie aeriană, în prima zi. În felul acesta, nu am nevoie de prea multe informaţii cu privire la locurile acelea, dacă mă întreabă cineva.

— Am văzut într-un dosar de documentare un permis de liberă trecere întocmit pentru un preot militar din

armata britanică, interveni Ilse. Îl țin minte pentru că m-a izbit ca fiind mai puțin obișnuit. Să mă duc să verific, Herr General? Nu-mi vor trebui decît cîteva minute.

Schellenberg încuviință printr-o înclinare a capului. După plecarea ei, spuse:

— Voi lua măsuri pentru zborul dumitale către Irlanda. Am cerut deja să se facă niște verificări la Luftwaffe. Ei propun să decolezi de pe baza din Laville, în apropiere de Brest.

— *Déjà vu*[1], spuse Devlin. De acolo am plecat și mai înainte. Nu cumva ceea ce sugerează este un bombardier Dornier, bunul și bătrînul „creion zburător"?

— Ba chiar așa.

— Ei, bine, data trecută a fost eficient, aș zice.

În clipa aceea reveni Ilse.

— Aveam dreptate. Uitați-vă ce-am găsit.

Permisul era pe numele unui maior, George Harvey, preot militar, și avea și o fotografie. Fusese eliberat de Ministerul de Război britanic și autoriza accesul fără restricții atît în bazele militare, cît și în spitale.

— Este uimitor cît de puternică este nevoia de sprijin spiritual, constată Schellenberg. De unde a fost obținut acesta?

— Sînt documente luate de la un prizonier de război, Herr General. Sînt convinsă că dacă-l copiem, nu vom avea dificultăți cu fabricarea unuia fals, iar domnul Devlin va căpăta fotografia pe care și-o dorea.

— Splendid! se bucură Devlin. Ești o minune de femeie.

— Va trebui să vezi și secția de îmbrăcăminte, îi spuse ea. Vei avea nevoie de o uniformă?

— E o idee. Vreau să spun, s-ar putea să fie utilă. Altminteri un costum de culoare închisă, un guler preoțesc,

---

[1] *Déjà vu* (lb. franceză în original) = deja văzut (n.t.)

o pălărie neagră, o manta de ploaie, şi-mi pot da şi o Cruce Militară. Dacă tot sînt preot, pot fi la fel de bine şi unul viteaz. Asta impresionează întotdeauna. Şi aş vrea un permis de călătorie de la Belfast la Londra. Din cele folosite de militari, doar pentru cazul în care aş vrea să joc rolul de maior.

— Voi avea grijă să se rezolve totul repede.

Ieşi din cameră şi Schellenberg întrebă:

— Mai doreşti ceva?

— Bani lichizi. Aş zice, cam cinci mii de lire. Atît pentru a-mi da posibilitatea să fac unele mituiri, pe ici pe colo, cît şi pentru întreţinerea mea. Dacă găsiţi vreun sac de voiaj din pînză groasă, din acelea pe care le poartă acum ofiţerii, banii ar putea fi puşi într-un soi de fund dublu.

— Sînt sigur că nu va fi nici o problemă.

— În bancnote de cinci, Walter, şi din cele bune. Nu falsuri, ca acelea din care se-ntîmplă să ştiu c-a tipărit SS-ul.

— Îţi dau cuvîntul meu că aşa va fi. Îţi trebuie şi un nume de cod.

— Vom rămîne la cel al fraţilor Shaw. „Şoimul" îmi convine perfect. Dă-mi detaliile exacte necesare pentru a-i contacta pe transmisioniştii voştri de aici şi voi lua legătura cu ei atît de repede de-o să te şi miri.

— Minunat! Conferinţa Führer-ului, la Belle Île, este fixată pentru ziua de douăzeci şi unu. Am putea să potrivim lucrurile perfect.

— Ne vom descurca, îl asigură Devlin, ridicîndu-se în picioare. Cred că voi da o raită pe la bufet.

La uşă, se întoarse din nou:

— Oh, încă un singur lucru.

— Ce anume?

— Cînd am fost lansat cu paraşuta în Irlanda, pentru Abwehr, în '41-'42, aveam într-o servietă zece mii de lire, fonduri pentru I.R.A. Cînd am deschis-o, am găsit teancuri ordonate de bancnote de cîte cinci lire, fiecare

înfăşurate în banderole ale băncii din Berlin. Crezi că de data asta vor fi mai pricepuţi?

— Şi se mai miră pentru ce pierd războiul, comentă Schellenberg.

Cînd Devlin intră în bufet, Asa era acolo, bînd bere şi citind un exemplar al *Signal*-ului, revista destinată armatei germane. Irlandezul îşi luă o cafea şi i se alătură.

— Nu-mi vine să cred, îi spuse Asa. Abia te-am recunoscut.

— Acesta-i noul meu „eu", părintele Harry Conlon, gata să te servească. De asemenea, maiorul Harry Conlon, preot militar, şi mîine noapte pornesc la drum.

— Oare nu te pripeşti?

— Isuse, fiule, vreau să-ncepem.

— De unde iei avionul?

— De la Laville, lîngă Brest.

— Şi cu ce aparat?

— Dornier 215.

— O.K., îl voi pilota eu însumi.

— Nu; nu dumneata, eşti prea valoros. Să zicem că m-ai duce în Irlanda şi m-ai paraşuta, iar apoi, pe drumul de întoarcere, ai fi doborît de un avion de vînătoare britanic, în largul coastei franceze. Ar fi un adevărat dezastru.

— O.K., se învoi Asa cu părere de rău, dar te pot duce măcar pînă la Laville. Nimeni nu poate obiecta la asta.

— Întotdeauna este mai plăcut ca la plecare să fii condus de un prieten, fu de acord Devlin.

În seara următoare, abia trecuse de ora nouă şi ploaia bătea vîrtos dinspre Atlantic, cînd Asa, stînd în turnul

de control din Laville, urmărea decolarea Dornier-ului. Deschise o fereastră şi ascultă zgomotul motorului pierzîndu-se în noapte. Apoi o închise şi-i spuse operatorului radio:

— Transmite mesajul acesta.

Devlin şedea în partea din spate a Dornier-ului, îmbrăcat într-o salopetă de paraşutist şi ţinîndu-şi lîngă el sacul cu provizii. Un operator radio se apropie de el, anunţîndu-l:

— Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule. O glumă proastă din partea cuiva.

— Citeşte-l.

— Spune doar atît: „Rupe-ţi un picior!"[1]

Devlin izbucni în rîs.

— Ei, bine, fiule, ca să-nţelegi chestia asta, ar trebui să fii actor.

Dornier-ul zbură fără probleme şi nu trecuse mult peste ora două dimineaţa cînd Devlin sări de la cinci mii de picioare altitudine. Ca şi cu precedentul prilej, alesese pentru paraşutare comitatul Monaghan, care era o zonă binecunoscută lui şi se afla în apropierea graniţei cu Ulster-ul.

Sacul de provizii îi este necesar paraşutistului deoarece, atîrnînd legat de o frînghie, la douăzeci de picioare sub el, este primul care se loveşte de pămînt, ceea ce constituie o precauţie folositoare cînd lansarea se face pe întuneric. Mai ajuta şi un corn de lună, care se ivea cînd şi cînd printre nori. Devlin reuşi o aterizare foarte bună şi, în cîteva minute, îşi scoase din sacul de provizii valiza şi o lopată, un fulgarin de culoare închisă şi o

---

[1] *Rupe-ţi un picior* (în lb. engl.: *Break a leg*): urare cu sensul de „noroc!", „baftă!", utilizată mai ales în lumea actorilor. (n.t.)

pălărie moale de fetru. Găsi un șanț, săpă o groapă, vîrî înăuntru sacul de provizii, parașuta și salopeta de zbor, iar apoi aruncă lopata într-un iaz din apropiere.

Își îmbrăcă haina de ploaie, își puse pe cap pălăria și scoase din geamantan ochelarii cu rame de oțel, pe care-i păstrase acolo din motive de siguranță. Sub uniforma împăturită cu grijă se afla o centură de chingă și un toc de armă conținînd un revolver Smith & Wesson de 38 mm, tipul utilizat frecvent de ofițerii britanici. Găsi acolo și o cutie cu cincizeci de cartușe pentru el. Totul părea în ordine. Își potrivi ochelarii și-și îndreptă trupul.

— Salut, Fecioară Marie, Maică Preacurată, iată-mă aici, un biet păcătos, spuse în șoaptă. Ajută-mă cum poți, adăugă făcîndu-și semnul crucii.

Apoi își luă valiza și porni la drum.

Pentru cine o cunoștea, granița Ulster-ului nu constituia o problemă. Merse de-a lungul unor drumuri de țară, părăsindu-le uneori în favoarea unor poteci, și la patru și un sfert ajunse cu bine în Ulster, călcînd pe pămînt britanic.

Și atunci avu o baftă nemaipomenită. Un camion de legumicultor trecu pe lîngă el, se opri, și șoferul — un bărbat la vreo șaizeci de ani — scoase capul pe fereastra cabinei.

— Isuse, părinte, încotro vrei să mergi pe jos, atît de devreme?

— La Armagh, răspunse Devlin. Să prind trenul cu transportul de lapte spre Belfast.

— Ia spuneți dacă nu-i de mirare că și eu mă duc tocmai la piața din Belfast!

— Dumnezeu să te binecuvînteze, fiule, zise Devlin și se sui lîngă el. Îți mulțumesc.

— N-aveți pentru ce, părinte, replică țăranul pornind mai departe. La urma urmei, dacă unui preot nu i se

întinde o mînă de ajutor în Irlanda, atunci unde ar mai putea-o găsi?

Mai tîrziu în aceeaşi dimineaţă, la zece fix, Schellenberg ciocăni la uşa Reichsführer-ului şi intră.

— Da? întrebă Himmler. Ce este?

— Am primit confirmarea de la Laville, Herr Reichsführer. Devlin a fost paraşutat în Irlanda de Sud, în jurul orei două noaptea.

— Adevărat? se bucură Himmler. Ai acţionat repede, Brigadeführer. Felicitări.

— Bineînţeles că asta nu garantează succesul, Herr Reichsführer. Chiar dacă Devlin a aterizat cu bine, întreaga afacere, după ce va ajunge la Londra, are un viitor foarte incert.

— În planurile noastre a intervenit o modificare, îl informă Himmler. Acum, conferinţa Führer-ului de la Belle Île va avea loc în ziua de cincisprezece.

— Dar, Herr Reichsführer, în felul acesta nu mai dispunem decît de o săptămînă.

— Da. Ce să-i faci, sîntem în mîinile Führer-ului. Nu-i treaba noastră să-i punem sub semnul întrebării deciziile. Ştiu totuşi că-ţi vei da toată silinţa. Mergi înainte, generale.

Schellenberg ieşi, închizînd uşa în urma lui şi simţindu-se complet uluit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i în mintea ticălosului? şopti, îndreptîndu-se spre propriul său birou.

Capitolul 8

Odată ajuns la Belfast, lui Devlin îi fu cu neputinţă să obţină un bilet pentru Heysham, în Lancashire. Exista o listă cu oameni ce-şi aşteptau rîndul, şi situaţia nu era mai bună nici în direcţia Glasgow-ului. Nu rămînea decît Larne, la nord de Belfast, către Stranraer — drumul peste apă pe care îl străbătuse în cadrul operaţiunii „Vulturul". Nu era departe, şi un tren asigura legătura, apoi cu vaporul pînă la Londra, însă de data aceasta nu voia să rişte nimic. Luă un tren local de la Belfast pînă la Larne, intră într-un closet public de pe chei şi se încuie înăuntru. Cînd ieşi, peste un sfert de oră, era îmbrăcat în uniformă.

Rezultatele se văzură imediat. Vaporul era plin, dar nu şi pentru militari. Prezentă permisul de călătorie pe care i-l dăduseră la Berlin. Casierul abia dacă-i aruncă o privire. Remarcă uniforma maiorului, panglica Crucii Militare şi gulerul de preot şi-i eliberă imediat un tichet pentru îmbarcare.

Acelaşi lucru s-a petrecut şi la Stranraer, unde, în ciuda incredibilului număr de persoane transportate de tren, i se oferi un loc într-un vagon de clasa I.

De la Stranraer ajunse la Glasgow, de la Glasgow în jos, la Birmingham, apoi la Londra, sosind în Gara King's

Cross la ora trei în dimineaţa următoare. Cînd coborî din tren — un chip anonim în mulţime — primul lucru pe care-l auzi fu o sirenă anunţînd alarmă aeriană.

Începutul anului 1944 le-a devenit cunoscut londonezilor sub denumirea de „micul Blitz", căci Luftwaffe-ul, îmbunătăţind mult performanţele avioanelor sale, îşi îndreptă din nou atenţia către raidurile de noapte asupra Londrei. Sirena auzită de Devlin anunţa apropierea unor avioane de recunoaştere JU 88 venind dinspre Franţa, din Chartres. Bombardierele grele au sosit mai tîrziu, dar atunci, asemeni altor mii de oameni, el se afla adînc sub pămînt, petrecînd o noapte grea în relativa siguranţă a unei staţii de metrou.

Mary Ryan era o fată care atrăgea atenţia oamenilor, nu pentru că era deosebit de frumoasă, ci fiindcă avea o înfăţişare ciudată, aproape diafană. Adevărul era că niciodată nu fusese prea sănătoasă, iar greutăţile războiului îşi spuneau şi ele cuvîntul. Avea faţa întotdeauna palidă, cu cearcăne vinete sub ochi, şi şchiopăta destul de tare — situaţie cu care se obişnuise încă de la naştere. Avea doar nouăsprezece ani şi părea mult mai în vîrstă.

Tatăl ei, un activist în cadrul I.R.A., decedase în închisoarea Mountjoy din Dublin — cu puţin înainte de război — în urma unui atac de cord, iar mama îi murise de cancer în 1940, lăsînd-o cu o singură rudă — unchiul Michael, fratele mai tînăr al tatălui ei, care trăia de ani de zile la Londra şi rămăsese singur după moartea soţiei sale în 1938. Fata se mutase de la Dublin la Londra şi acum

avea grijă de menajul lui, lucrînd totodată ca ajutor într-o mare băcănie de pe Wapping High Street.

Dar nu mai merită să vorbim despre asta, deoarece, cînd s-a dus la lucru la ora opt, în dimineaţa aceea, din prăvălie şi dintr-o bună bucată din stradă nu mai rămăsese decît un morman de pietre fumegînde. A stat acolo privind ambulanţele, pompierii care inundau totul cu apă şi oamenii din unitatea militară pentru operaţiuni dificile de salvare, ce scotoceau pivniţele în căutarea celor ce încă mai puteau fi în viaţă.

După ce se străduise şi ea să ajute cu slabele-i puteri, plecă — siluetă stranie, cu bereta ei neagră şi cu trenciul ei vechi — şchiopătînd repede pe pavaj. Se opri la un magazin de pe o stradă lăturalnică, de unde cumpără lapte şi o pîine, precum şi cîteva ţigări pentru unchiul Michael, apoi ieşi iar în stradă. Cînd dădu colţul în Cable Wharf începuse să plouă.

La început, pe malul rîului existaseră douăzeci de case. Cincisprezece fuseseră dărîmate de o bombă, în timpul Blitz-ului. Alte patru erau pline cu chiriaşi. Ea şi unchiul ei locuiau în cea de la capăt. Uşa bucătăriei se afla pe una din laturi şi se ajungea acolo trecînd peste o podişcă de fier, sub care curgeau apele Tamisei. Făcu o pauză, sprijinindu-se de balustradă, să privească spre Tower Bridge şi spre Turnul Londrei, ce se-nălţa nu prea departe. Îi plăcea rîul, niciodată nu se sătura de el, cu vapoarele mari din docurile Londrei trecînd încoace şi-ncolo. La capătul platformei metalice se afla o scară de lemn ce cobora abrupt pînă la un mic debarcader privat. Unchiul ei ţinea amarate acolo două bărci: un schif cu vîsle şi o ambarcaţiune mai mare — o barcă motorizată avînd şi cabină. În timp ce admira încă o dată priveliştea, văzu un om care fuma o ţigară, adăpostindu-se de ploaie. Purta

o pălărie neagră şi un impermeabil, iar lîngă el, pe debarcader, se afla o valiză.

— Cine sînteţi? îl întrebă strigînd cît putea de tare. Acolo este o proprietate privată.

— Bună ziua, *a colleen* [1], strigă el voios.

Îşi ridică geamantanul şi urcă scara.

— Ce doriţi? îl repezi fata.

Devlin zîmbi.

— Pe Michael Ryan îl caut. Nu cumva îl cunoşti? Am încercat uşa, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Sînt nepoata lui, Mary, îl lămuri. Pentru moment, unchiul Michael nu este acasă. A fost în schimbul de noapte.

— Schimb de noapte? se miră Devlin.

— Da, pe taxiuri. Pînă la zece. Douăsprezece ore.

— Înţeleg.

Îşi consultă ceasul şi adăugă:

— Prin urmare, încă o oră şi jumătate.

Fata ezită uşor, nevrînd să-l poftească în casă. Devlin simţea asta. În loc de a-l invita, ea spuse:

— Nu cred că v-am văzut pînă acum.

— Nimic surprinzător, de vreme ce abia adineauri am sosit din Irlanda.

— Aşadar îl cunoaşteţi pe unchiul Michael?

— Oh, da, sîntem prieteni vechi de nu ţin minte cîtă vreme. Pe mine mă cheamă Conlon. Părintele Harry Conlon, adăugă, întredeschizîndu-şi trenciul, astfel încît ea să poată vedea gulerul preoţesc.

Încordarea feţei pieri imediat.

— Vreţi să intraţi şi să-l aşteptaţi, părinte?

— Mai bine nu. Voi face o mică plimbare şi voi reveni ceva mai tîrziu. Îmi pot lăsa aici valiza?

---

[1] *A colleen* (dialect irlandez) = fată (n.t.)

— Desigur.

Mary descuie uşa bucătăriei. El o urmă înăuntru şi-şi puse geamantanul pe pardoseală.

— Cunoşti cumva St. Mary's Priory?

— Oh, da, îi răspunse. Mergeţi în lungul şoselei Wapping, pînă la Wapping Wall. Este lîngă St. James's Stairs, pe malul rîului. Cam la o milă depărtare.

Devlin ieşi pe platforma de afară.

— Grozavă privelişte aveţi de-aici. O carte de-a lui Dickens începe cu o fată plutind într-o barcă pe Tamisa, împreună cu tatăl ei, în căutarea trupurilor celor înecaţi şi a conţinutului buzunarelor lor.

— *„Our mutual friend"* [1], spuse ea. Pe fată o chema Lizzie.

— Dumnezeule, fată dragă, te pomeneşti că eşti una citită?

Cuvintele lui îi treziră simpatie.

— Cărţile înseamnă foarte mult.

— Nu-i oare adevărat? replică el şi o salută ducîndu-şi mîna la pălărie. Mă-ntorc eu.

Se îndepărtă străbătînd platforma. Paşii îi răsunau pe scîndurile cu care era poditä şi fata închise uşa.

Distrugerile cauzate de Blitz docurilor Londrei se puteau vedea bine de pe Wapping High Street şi totuşi era uimitor să constaţi cîtă forfotă domnea în ele şi cîte vapoare circulau încoace şi-ncolo.

— Mă întreb ce-ar zice bătrînul Adolf de chestia asta? spuse Devlin în şoaptă. Nu m-aş mira să fie o surpriză urîtă pentru el.

Găsi fără nici o greutate St. Mary's Priory. Se afla de cealaltă parte a şoselei, dincolo de rîu. Ziduri înalte din

---

[1] *Our mutual friend* (lb. engl.) = *Prietenul nostru comun*, roman al scriitorului englez Charles Dickens. (n.t.)

piatră cenușie, înnegrite și mai mult de murdăria orașului adunată în cursul anilor. Acoperișul capelei se vedea bine de pe malul celălalt, cu o clopotniță înălțîndu-se deasupra lui. Interesant era faptul că imensa ușă de stejar care constituia intrarea stătea deschisă.

Pe placa de informare de alături scria:

«*St. Mary's Priory, Maicile Îndurării.*
Maica superioară: călugărița Maria Palmer».

Devlin se rezemă de zid, își aprinse o țigară și așteptă. După cîtva timp, își făcu apariția un portar în uniformă albastră. Stătu pe treapta din susul scării privind în lungul străzii, într-o parte și-ntr-alta, apoi intră din nou înăuntru.

Mai jos, între rîu și zidul de susținere, se întindea o fîșie de prundiș și nămol. Ceva mai departe, niște trepte duceau spre rîu. Devlin le coborî într-o doară și merse pe fîșia de pietriș, reamintindu-și planurile de arhitectură și vechiul tunel pentru canalizare. Pietrișul aluneca, apa izbindu-l de perete, și deodată, Devlin văzu canalul: o intrare boltită, aproape total inundată, lăsînd un spațiu liber de numai două picioare.

Urcă iar la nivelul drumului și, la următorul colț după Priory, găsi o cîrciumă cu firma *The Bargee* [1]. Intră în bar. O femeie tînără, purtînd niște pantaloni largi și o basma pe cap, ștergea pardoseala. Își ridică privirile, fața exprimîndu-i mirarea.

— Da, ce doriți? Nu deschidem decît la unsprezece.

Devlin își descheiase trenciul și ea îi văzu gulerul preoțesc.

— Îmi pare rău că te deranjez. Sînt Conlon, părintele Conlon.

Femeia avea la gît un lănțișor, și Devlin zărise cruciulița. Atitudinea ei se schimbă imediat:

---

[1] *The Bargee* (lb. engl.) = Luntrașul (n.t.)

— Ce pot face pentru dumneavoastră, părinte?

— Ştiam că voi ajunge prin părţile acestea, şi un coleg îmi ceruse să-i caut pe un prieten de-al lui. Părintele duhovnic de la St. Mary's Priory. Este o prostie din partea mea, dar i-am uitat numele.

— Trebuie să fie vorba de părintele Frank, spuse ea şi zîmbi. Ei, aşa îi zicem noi. Părintele Frank Martin. Este preot paroh la St. Patrick's, mai în josul străzii, şi se ocupă şi de Priory. Numai Dumnezeu ştie cum reuşeşte să facă faţă la vîrsta lui. Nu are nici un ajutor, dar, în definitiv, este război şi asta e.

— St. Patrick's, zici? Domnul să te binecuvînteze, îi spuse Devlin şi ieşi.

Înfăţişarea bisericii nu avea nimic cu adevărat demn de remarcat. Arhitectura ei o situa în epoca victoriană, aşa cum era cazul cu majoritatea bisericilor catolice din Anglia, construite după ce modificările aduse Legislaţiei engleze legitimaseră această ramură a religiei creştine.

Avea obişnuitele mirosuri, lumînări şi iz de tămîie, aceleaşi icoane şi Răstigniri pe cruce — lucruri care, în ciuda educaţiei iezuite, nu însemnaseră niciodată prea mult pentru Devlin. Se aşeză într-o bancă şi, nu mult după aceea, părintele Martin ieşi din sacristie şi îngenunche în faţa altarului. Bătrînul rămase prosternat, rugîndu-se, şi Devlin se ridică şi părăsi în linişte biserica.

Michael Ryan era ceva mai înalt de şase picioare[1] şi se ţinea bine pentru cei şaizeci de ani ai lui. Stătea la masa din bucătărie, purtînd o scurtă din piele neagră şi un

---

[1] *Şase picioare*: echivalent cu aproximativ 1,83 m. (n.t.)

fular alb, iar lîngă el, pe masă, îşi pusese şapca de tweed. Bea ceai dintr-o cană mare pe care i-o dăduse Mary.

— Conlon, zici? (Clătină din cap.) Niciodată n-am avut un prieten pe care să-l cheme Conlon. Şi dacă stau să mă gîndesc, nici n-am avut vreodată un prieten preot.

În uşa bucătăriei se auzi o bătaie. Mary se duse să deschidă. Acolo, în ploaie, stătea Devlin.

— Domnul să vă binecuvînteze pe toţi cei de aici, spuse, şi păşi înăuntru.

Ryan se holbă la el, întorcîndu-se; apoi pe faţă i se întipări o expresie de uimire.

— Dumnezeule din ceruri! Nu poate fi... Liam Devlin. Tu eşti?

Se ridică în picioare şi Devlin îşi puse mîinile pe umerii lui.

— Anii au fost îndurători cu tine, Michael.

— Dar tu, Liam, cu tine cum s-au purtat?

— Oh, nu crede tot ce vezi. Aveam nevoie de o schimbare a înfăţişării. Cîţiva ani adăugaţi. (Îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele peste ţepii cărunţi.) Deocamdată, părul îşi datorează culoarea mai mult chimicalelor decît naturii.

— Intră, omule, vino, îi spuse Ryan, închizînd uşa după el. Eşti fugar, sau ce-i cu tine?

— Cam aşa ceva. E nevoie de explicaţii.

Ryan făcu prezentările:

— Ea este nepoata mea, Mary. Îl ţii minte pe fratele meu mai mare, Seamus? Acela care a murit în închisoarea Mountjoy.

— Un om bun chiar şi-n zilele lui cele mai rele, replică Devlin.

— Mary, acesta este vechiul meu prieten Liam Devlin.

Efectul asupra fetei fu extraordinar, ca şi cum în ea s-ar fi aprins o lumină. Pe chipul ei se aşternu o expresie aproape divină.

— Eşti Liam Devlin? Sfîntă Maică a lui Isus, am auzit vorbindu-se despre dumneata încă de pe cînd eram copil.

— Nimic rău, sper, zise Devlin.

— Ia loc, te rog. Doreşti puţin ceai? Ai luat micul-dejun?

— Dacă stau şi mă gîndesc, nu l-am luat.

— Am cîteva ouă şi a rămas ceva din slănina obţinută de unchiul Michael de pe piaţa neagră. Le puteţi mînca împreună.

În timp ce fata îşi vedea de treabă pe lîngă cuptor, Devlin îşi scoase haina şi se aşeză faţă-n faţă cu Ryan.

— Ai telefon aici? îl întrebă.

— Da. În sală.

— Bine. Trebuie să chem pe cineva, mai tîrziu.

— Ce este, Liam? A hotărît I.R.A. să reînceapă la Londra?

— De data asta n-am venit din partea lor, îi spuse Devlin. Nu direct. Pentru a fi sincer, sînt trimis de Berlin.

— Auzisem eu, zise Ryan, că organizaţia a avut nişte treburi cu nemţii, dar în ce scop, Liam? Vrei să-mi spui că chiar îi aprobi pe cei de-acolo?

— Nişte nazişti ticăloşi, cei mai mulţi dintre ei, replică Devlin. Bagă de seamă, nu toţi. Ţelul lor este să cîştige războiul; al meu este o Irlandă unită. Am făcut afaceri ocazionale cu ei, întotdeauna pentru bani — bani plătiţi într-un cont confidenţial din Elveţia, în folosul organizaţiei.

— Şi acum te afli aici pentru ei? De ce?

— Serviciile secrete britanice au sub pază un om, nu departe de aici, la St. Mary's Priory. Un anume colonel Steiner. Se-ntîmplă că este un om bun, şi nu-i nazist. Va trebui să mă crezi pe cuvînt în privinţa asta. Şi se mai întîmplă că germanii vor să-l recapete. De aceea sînt aici.

— Ca să-l faci scăpat? întrebă Ryan şi scuturâ din cap. Chiar că n-ai pereche-n lume. Un nebun afurisit, bun de legat.

— Voi încerca să nu te implic prea mult, dar am nevoie de un mic ajutor. Nimic ieşit din comun, îţi promit. Aş putea să-ţi cer să mă ajuţi în numele vremurilor de demult, dar n-o s-o fac.

Devlin îşi ridică valiza, o puse pe masă şi o deschise. Dădu la o parte îmbrăcămintea, îşi strecură un deget de jur-împrejurul fundului ei dublu şi scoase afară căptuşeala, lăsînd să se vadă banii pe care-i ascunsese acolo. Luă un teanc de bancnote de cîte cinci lire şi le puse pe masă.

— O mie de lire, Michael.

Ryan îşi petrecu degetele prin păr:

— Dumnezeule, Liam, ce pot eu să spun?

Fata aşeză în faţa fiecăruia din ei farfurii cu ouă şi slănină.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine să iei fie şi un penny, după tot ce mi-ai istorisit despre domnul Devlin. Ar trebui să fii fericit să-l ajuţi pe gratis.

— Oh, ce-nseamnă să fii tînăr! exclamă Devlin înconjurîndu-i mijlocul cu braţul. Măcar de-ar fi viaţa aşa, dar păstrează-ţi visurile, fată dragă.

Şi, întorcîndu-se către Ryan, îl întrebă:

— Ei, Michael?

— Isuse! Liam, omul nu trăieşte decît o dată, dar pentru a-ţi arăta că sînt o fire slabă, voi lua cele o mie de lire!

— Să-ncepem cu ceea ce este mai important. Se-ntîmplă cumva să ai pe-aici vreun revolver?

— Un pistol Luger de dinainte de război, sub scîndurile duşumelei din dormitorul meu. Trebuie să fie acolo de cinci ani, şi am şi muniţie pentru el.

— Îl voi verifica. Eu aş putea locui aici? Nu pentru mult timp.

— Perfect. Avem loc cît pofteşti.

— În ce priveşte transportul. Am văzut afară taxiul acela negru. Este al tău?

— Nu, dar am o furgonetă Ford în şopron. O utilizez numai cînd şi cînd. Din cauza situaţiei cu benzina, înţelegi.

— E grozav. Acum, dacă-mi dai voie, îţi voi folosi telefonul.

— Poftim.

Devlin închise uşa şi rămase singur, în picioare, lîngă telefon. Chemă informaţiile şi ceru numărul de la Shaw Place. După o scurtă aşteptare, telefonista i-l dădu şi el şi-l notă. Se aşeză pe un scaun, alături de telefon, reflectînd o vreme, apoi ridică receptorul, formă numărul centralei şi-i spuse operatoarei să-i facă legătura cu numărul dat de el.

După cîteva clipe, cineva ridică receptorul de la celălalt capăt şi o voce de femeie spuse:

— Charbury trei-zero-patru.

— Sir Maxwell Shaw este cumva acasă?

— Nu, nu este. Cine întreabă?

Devlin se hotărî să rişte. Aducîndu-şi aminte, din cele citite în dosar, că Lavinia revenise cu ani în urmă la numele ei de fată, spuse:

— Sînteţi oare domnişoara Lavinia Shaw?

— Da, eu sînt. Dumneavoastră cine sînteţi?

Răspunsul lui Devlin fu:

— „Şoimul încă mai aşteaptă? Acum e timpul să atace."

Efectul fu imediat şi spectaculos.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Lavinia, după care se aşternu tăcerea.

Devlin aşteptă un moment, apoi întrebă:

— Sînteţi acolo, domnişoară Shaw?

— Da, sînt aici.

— Trebuie să vă văd cît mai curînd posibil, pe dumneavoastră şi pe fratele dumneavoastră. Este urgent.

Ea spuse:

— Fratele meu e la Londra. Trebuia să discute cu un avocat. Îl găsiţi la clubul *Army and Navy*[1]. Mi-a spus că va prînzi acolo şi va lua trenul spre casă în după-amiaza aceasta.

— Foarte bine. Luaţi legătura cu el şi spuneţi-i să mă aştepte. Să zicem, la ora două. Mă numesc Conlon, maiorul Harry Conlon.

Urmă o pauză, după care ea întrebă:

— Începe?

— Ce să-nceapă, domnişoară Shaw?

— Ştiţi dumneavoastră... invazia.

Devlin îşi înăbuşi o puternică poftă de-a izbucni în rîs.

— Vă promit că vom discuta din nou după ce mă voi întîlni cu fratele dumneavoastră.

Se întoarse în bucătărie, unde Ryan încă mai stătea la masă. Fata, care spăla vasele la chiuvetă, se interesă:

— E totul în ordine?

— Perfect, răspunse. Orice drum începe cu un prim pas. Te-aş ruga să-mi arăţi camera mea, adăugă ridicîndu-şi valiza. Trebuie să mă schimb.

Îl conduse la etaj şi-l pofti într-un dormitor din spatele casei, cu privire spre rîu. Devlin îşi desfăcu geamantanul, scoţîndu-şi uniforma pe pat. Revolverul Smith & Wesson îl strecură sub saltea, împreună cu cureaua de cînepă şi cu tocul, precum şi cu un alt toc de armă, din piele, făcut special pentru gleznă, pe care-l scoase tot din valiză. Găsi camera de baie la capătul coridorului, se bărbieri rapid şi-şi perie părul, apoi se-ntoarse în dormitor şi-şi schimbă hainele.

Un sfert de oră mai tîrziu coborî la parter, strălucitor în uniforma sa.

— Isuse, Liam, niciodată n-am crezut că o s-ajung să trăiesc ziua asta! exclamă Ryan.

---

[1] *Army and Navy* (lb. engl.) = Armata şi Marina (n.t.)

— Cunoşti vechea zicală, Michael, replică Devlin: „Cînd eşti o vulpe urmărită de o haită de lupi, ai mai multe şanse dacă semeni cu un cîine".

Se întoarse apoi către Mary şi-i zîmbi:

— Şi acum, fată dragă, încă o ceaşcă de ceai ar aluneca tocmai bine pe gît.

Acela a fost momentul în care sărmana fată se îndrăgosti nebuneşte de el — ceea ce francezii numesc *coup de foudre*, lovitură de trăsnet. Simţi că se înroşeşte ca focul şi se întoarse cu faţa spre cuptor.

— Desigur, domnule Devlin. Îţi fac unul proaspăt.

Printre membrii săi, clubul *Army and Navy* era cunoscut sub denumirea mai simplă de „Rag"[1]. Un fel de palazzo[2] mare şi mohorît, în stil veneţian, situat pe Pall Mall. Încă din vremurile victoriene, consiliul său administrativ fusese indulgent faţă de membrii căzuţi în dizgraţie sau care aveau necazuri, şi sir Maxwell Shaw era unul dintre aceştia. Nimeni nu crezuse c-ar fi necesar să fie blamat în legătură cu faptul că se sustrăsese legii 18 B. În definitiv, era un ofiţer şi un gentleman care fusese rănit şi decorat pentru vitejia cu care îşi slujise patria.

Stătea într-un colţ al salonului de dimineaţă, bînd scotch-ul pe care i-l adusese chelnerul, şi gîndindu-se la uimitorul apel telefonic primit de la Lavinia. Era absolut incredibil ca acum, după atîta vreme, să fi sosit convocarea. Doamne, ce emoţionat era. De ani de zile nu mai simţise o asemenea răspundere.

Ceru să i se aducă încă un scotch şi chiar în clipa aceea un portar se apropie de el.

---

1 *Rag* (lb. engl.) = zdreanţa (n.t.)

2 *Palazzo* (lb. italiană) = palat (n.t.)

— Oaspetele dumneavoastră se află aici, sir Maxwell.

— Oaspetele meu?

— Maiorul Conlon. Să-l poftesc înăuntru?

— Da, desigur. Chiar imediat, omule.

Shaw se ridică în picioare şi-şi îndreptă cravata, în timp ce portarul revenea conducîndu-l pe Devlin, care-i întinse mîna adresîndu-i-se cu voioşie:

— Sînt Harry Conlon. Mă bucur că te văd, sir Maxwell.

Shaw rămase mut de uimire, nu atîta din cauza uniformei, cît datorită gulerului preoţesc. Îşi strîngeau mîinile cînd chelnerul îi aduse paharul cu scotch.

— Vrei şi dumneata unul, domnule maior?

— Nu, mulţumesc.

Chelnerul plecă şi Devlin luă loc pe un scaun, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Pari cam zguduit, sir Maxwell.

— Păi, Sfinte Doamne, omule, bineînţeles că sînt. Vreau să spun, ce-nseamnă toate astea? Cine eşti?

— „Şoimul" încă mai aşteaptă? întrebă Devlin. Fiindcă acum a sosit vremea să atace.

— Da, dar...

— Fără nici un „dar", sir Maxwell. În urmă cu multă vreme aţi făcut un legămînt, atunci cînd Werner Keitel v-a recrutat, pe dumneata şi pe sora dumitale, pentru... să-i zicem „cauză"? Sînteţi sau nu alături de noi? Care vă este poziţia?

— Vrei să spui că aveţi de lucru pentru mine?

— Ar fi o treabă de făcut.

— Invazia va avea, în fine, loc?

— Nu încă, spuse Devlin calm, dar în curînd. Sînteţi de partea noastră?

Fusese pregătit să facă presiuni, dar aşa cum stăteau lucrurile, nu era necesar. Shaw dădu pe gît whiskey-ul.

— Sigur că sînt. Ce-mi cereţi să fac?

— Să stăm puţin de vorbă, spuse Devlin. Parcul de peste drum este foarte potrivit pentru asta.

Începuse să plouă, stropii izbindu-se în ferestre. Timp de cîteva clipe, la vestiar nu apăru nici un portar. Shaw îşi găsi pălăria cu boruri tari, trenciul şi umbrela. În talmeş-balmeş-ul de haine se afla o manta militară de ploaie. Devlin o luă şi şi-o puse pe umeri în timp ce-l urma pe Shaw spre ieşire.

Traversară spre St. James's Park şi merseră pe malul lacului către Buckingham Palace, Shaw ţinîndu-şi umbrela deschisă deasupra capului. După un timp, intrară sub adăpostul unor copaci şi Devlin îşi aprinse o ţigară.

— Doreşti şi dumneata una?

— Deocamdată nu. Ce anume vreţi să fac?

— Înainte de război, sora dumitale obişnuia să zboare cu un Tiger Moth. Încă-l mai are?

— R.A.F.-ul i l-a luat pentru scopuri de antrenament în iarna lui 'treizeci şi nouă.

— În chip de hangar se slujea de o şură. Aceea mai există?

— Da.

— Şi locul pe care-l folosea ca să aterizeze şi să decoleze? Mi se pare că-i ziceaţi South Meadow? N-a fost cumva arat sau altceva de soiul ăsta?

— Nu, tot terenul din jurul conacului Shaw Place, pămîntul care fusese al nostru, este utilizat pentru păscutul oilor.

— Şi South Meadows încă vă mai aparţine?

— Desigur. Este atît de important?

— În principiu, da. Un avion din Franţa va veni acolo şi asta într-un viitor nu prea îndepărtat.

Faţa lui Shaw deveni extrem de însufleţită:

— Adevărat? În ce scop?

— Pentru a mă lua pe mine şi pe încă un bărbat. Cu cît ştii mai puţine, cu atît mai bine, dar el este foarte important. Ceva din toate astea constituie pentru dumneata vreo problemă?

— Doamne Sfinte! nu. Sînt bucuros să pot da o mînă de ajutor, prietene. (Shaw se încruntă uşor.) Înţeleg că nu eşti german?

— Irlandez, îl lămuri Devlin. Dar sîntem de aceeaşi parte a baricadei. Werner Keitel vă dăduse un radioemiţător. Îl mai aveţi?

— Ei, bine, cu asta m-ai înfundat, amice. Mă tem că nu-l mai avem. Vezi dumneata, atunci, în 'patruzeci şi unu, guvernul a venit cu reglementarea aceea stupidă. Cîteva luni am stat la închisoare.

— Ştiu asta.

— Sora mea, Lavinia — ştii cum sînt femeile — a intrat în panică. Se gîndea că s-ar putea să vină poliţia, să răstoarne casa cu susu-n jos. În jurul conacului nostru sînt o mulţime de mlaştini, unele din ele fără fund. A aruncat radioul acolo, pricepi. E vreo problemă, bătrîne? întrebă îngrijorat.

— Doar una temporară. Te înapoiezi acasă astăzi?

— Întocmai.

— Bine. Voi lua legătura cu dumneata. Mîine sau poimîine.

Aruncă pe jos chiştocul şi-l strivi cu călcîiul.

— Isuse, ce ploaie! Asta-i Londra voastră. Niciodată nu se schimbă, spuse şi se îndepărtă.

Cînd coti pe terasă, pe lîngă casa de pe Cable Wharf[1], ploaia biciuia apele rîului. De la cablul bărcii cu motor pînă

---

1 *Cable Wharf* (lb. engl.) = Debarcaderul cu Cablu (n.t.)

la mica ei cabină se întindea o copertină. Mary Ryan stătea sub ea, apărată de ploaie, şi citea o carte.

— Îţi este bine acolo? îi strigă Devlin.

— Da. Unchiul Michael e-n bucătărie. Să-ţi aduc ceva?

— Nu, deocamdată nu.

Cînd Devlin intră în bucătărie, Ryan stătea la masă. O acoperise cu un ziar şi curăţa pistolul Luger. Degetele îi erau pline de ulei.

— Să mă ierte Dumnezeu, Liam, dar am uitat cum se face cheştia asta.

— Lasă-mă un minut să mă schimb şi mă ocup eu, îi spuse Devlin.

Se întoarse peste cinci minute, purtînd nişte pantaloni largi de culoare închisă şi o bluză neagră închisă pe gît. Luă piesele Luger-ului şi se puse pe treabă ungîndu-le, apoi reasamblînd cu pricepere de expert întreaga armă.

— A mers bine? îl întrebă Ryan.

— Dacă a întîlni un nebun ar putea însemna vreodată că-ţi merge bine, atunci răspunsul este *da*, replică Devlin. Michael, am de a face cu un aristocrat englez atît de sărit de pe ţanc, încît încă mai aşteaptă o invazie germană, şi asta cînd nici măcar nu-i beat.

Îi relată lui Ryan totul în legătură cu Shaw Place, Shaw şi sora lui. Cînd încheie, Ryan declară:

— Par să fie amîndoi nebuni.

— Da, dar necazul este că am nevoie de o aparatură radio şi ei n-au aşa ceva.

— Şi atunci, ce-ai de gînd să faci?

— Mă gîndeam la vremurile de demult, cînd m-am dus să mă ocup de unitatea aceea de serviciu militar activ. Aveau arme şi chiar şi explozive, provenite din surse aparţinînd lumii interlope. Am dreptate?

Ryan dădu din cap afirmativ:

— Aşa este.

— Iar tu, Michael, erai, după cîte-mi amintesc, omul care stabilea legăturile.

— Asta a fost cu multă vreme-n urmă.

— Mai las-o baltă, Michael. Trăim zile de război, iar pe piaţa neagră se găseşte orice, de la benzină pînă la ţigări. Exact la fel ca la Berlin. Să nu-mi spui mie că nu eşti vîrît în asta pînă-n gît, mai ales că eşti un taximetrist londonez!

— E-n regulă, rîse Ryan ridicînd o mînă într-un gest de apărare. Vrei un radioemiţător, dar cel pe care-l vrei trebuie să fie de tipul echipamentului armatei.

— Exact.

— Nu are nici un rost să te adresezi vreunui comerciant de pe străzile dosnice.

Un timp, între ei se aşternu tăcerea. Brusc, Devlin întrebă:

— Atunci, la cine m-aş putea duce?

Ryan răspunse:

— Există un individ pe care-l cheamă Carver, Jack Carver. Are un frate, pe Eric.

— Şi ce sînt ei, traficanţi pe piaţa neagră?

— Mai mult decît atît. Jack Carver este, probabil, cel mai puternic gangster londonez din zilele noastre. Din tot, absolut din tot ce se comercializează, Carver capătă o parte. Nu numai piaţa neagră. Fete, jocuri de noroc, protecţie — efectiv orice.

— Pe vremuri cunoşteai un tip, în Dublin, care se ocupa cam cu aceleaşi lucruri, spuse Devlin. Nu era chiar atît de rău.

— Jack Carver este cel mai mare ticălos, iar tînărul Eric este o scîrnăvie. Toate fetele care fac trotuarul sînt îngrozite de el.

— Aşa, care va să zică? bombăni Devlin. Mă mir că pînă acum nimeni n-a venit cu treburi dintr-astea.

— Nu gangsterii din New-York sînt cei care-au inventat cimentarea cadavrelor în pavajul şoselelor noi, replică

Ryan. Ideea a brevetat-o Jack Carver. El este cel care a furnizat acelei unităţi militare active revolvere şi explozive, atunci, în 'treizeci şi şase. Dacă ar avea o bunică, ar vinde-o nemţilor, dac-ar crede că poate scoate bani din asta.

— Mă sperii de moarte, spuse Devlin. Ei, bine! Înţeleg că acest Carver este soiul de om care poate face rost de orice, aşa că, dacă vreau un radio-emiţător...

— Întocmai.

— Perfect. Unde-l pot găsi?

— La vreo două mile de aici, la Limehouse, există o sală de dans. Îi zice *Astoria Ballroom.* Proprietar este Carver. Are la etaj un apartament mare. Îi place aşa ceva. E convenabil pentru fratele lui, îi înlesneşte să agaţe fetele.

— Şi-i convine şi lui, presupun?

— Presupui greşit, Liam. Fetele nu-l interesează absolut deloc.

Devlin dădu din cap:

— Îţi voi urma sugestia.

Mîinile începură deodată să i se mişte cu o îndemînare de neînchipuit, asamblînd Luger-ul. Termină în cîteva secunde, încărcîndu-l şi cu muniţie.

— Isuse! exclamă Ryan. Cînd faci treaba asta, parcă eşti moartea în persoană.

— Este doar o chestiune de obişnuinţă, Michael.

Devlin ghemotoci ziarele unsuroase şi le puse în găleata de sub chiuvetă, adăugînd:

— Şi acum, cred că vom face o mică plimbare pe malul rîului. Aş vrea să-ţi aud părerea într-o problemă.

Coborî scara pînă la barcă şi o găsi pe Mary încă citind.

Stropii de ploaie se scurgeau de pe marginea copertinei şi rîul era învăluit într-o ceaţă uşoară. Devlin purta

mantaua militară pe care o furase de la *Army and Navy Club*. Se sprijini de balustradă, cu mîinile înfundate în buzunare.

— Ce citeşti?

Fata ridică volulmul:

— *Our mutual friend.*

— Am pornit o treabă.

— În următoarele cîteva zile vom avea ceaţă, spuse ea ridicîndu-se în picioare. Groasă de s-o tai cu cuţitul.

— De unde ştii?

— Nu sînt sigură, dar întotdeauna am dreptate. Mirosul este cel pe care-l recunosc mai întîi.

— Şi ceaţa îţi place?

— Oh, da. Eşti singur, închis într-o lume care-ţi aparţine numai ţie.

— Şi oare nu asta este ceea ce căutăm cu toţii? întrebă el luîndu-i braţul. Unchiul dumitale Michael şi cu mine vom face o mică plimbare prin ploaie, în lungul rîului. De ce să nu vii cu noi? Adică, dacă n-ai altceva mai bun de făcut.

Merseră pînă la St. Mary's Priory cu taxiul lui Ryan. Acesta îl parcă pe marginea şoselei şi rămaseră în drum, uitîndu-se la intrare. Alături era parcată o limuzină Morris vopsită într-un verde măsliniu. Pe una din portiere scria „Poliţia militară". În timp ce priveau, locotenentul Benson şi un caporal ieşiră pe uşă, urcară în limuzină şi plecară.

— Prin uşa din faţă nu ai şanse să ajungi departe, aprecie Ryan.

— O treabă o poţi face în mai multe feluri, replică Devlin. Hai să ne plimbăm puţin.

Fîşia de prundiş în lungul căreia umblase ceva mai devreme părea mai lată şi, cînd s-a oprit să le arate arcada, observă că spaţiul liber deasupra nivelului apei se mărise.

— Azi-dimineaţă era aproape înecat sub apă, constată.

— Tamisa este un fluviu cu flux şi reflux. Sînt momente cînd gura asta de canal e complet sub apă. Este important?

— Merge chiar pe lîngă fundaţiile mănăstirii. Potrivit planurilor, există un grilaj care duce în cripta de sub capelă. Ar putea constitui o cale de pătrundere.

— În cazul acesta, ar trebui să arunci o privire.

— Firește, dar nu acum. Mai tîrziu, cînd va fi vreme bună şi întuneric.

Ploaia se intensifică, atingînd proporţiile unui muson, şi Ryan strigă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, să plecăm de-aici!

Şi porni înapoi, spre trepte.

Devlin o luă pe Mary de braţ.

— Nu cumva ai pusă bine pe undeva o rochie drăguţă? Fiindcă dacă ai, deseară te duc la dans.

Ea se opri în loc, privindu-l cu ochi mari, şi cînd îşi reluă mersul şchiopătatul părea mai pronunţat.

— Nu dansez, domnule Devlin. Nu pot.

— Oh, ba poţi, iubito. Poţi face orice pe lume, dacă-ţi pui ceva în minte.

Capitolul 9

„Astoria" era o sală de dans londoneză tipică pentru acele vremuri, şi era plină de lume. În fiecare capăt al încăperii se afla cîte o orchestră, una în smochinguri albastre, cealaltă într-unele roşii. Devlin purta costumul său preoţesc de culoare închisă, dar îşi pusese o cămaşă albă şi o cravată neagră, pe care o împrumutase de la Ryan. O aşteptă pe Mary lîngă uşa vestiarului, unde intrase pentru a-şi lăsa haina. Cînd ieşi, văzu că purta o rochie de bumbac drăguţă şi ciorapi maron. Se împodobise cu nişte cercei albi de plastic, moderni la vremea aceea, şi-şi înviorase cu puţin ruj buzele palide.

— Complimentele mele pentru rochie, îi spuse. Arăţi tare drăguţă.

— Nu am prea dese ocazii s-o port, răspunse ea.

— Ei, bine! să profităm cît mai mult de cea de-acum.

O luă de mînă şi, fără a-i lăsa timp să protesteze, o trase pe ringul de dans. Una dintre orchestre cînta un foxtrot lent. Devlin începu să fredoneze melodia.

— Te descurci bine, remarcă ea.

— Ah, da, am puţin talent la muzică. Cînt prost la pian. În schimb, dumneata dansezi destul de bine.

— Este mai uşor aici, în mijlocul atîtor oameni. Nimeni nu observă.

Se referea în mod evident la şchiopătatul ei. Devlin îi spuse:

— Fată dragă, oricum nu observă nimeni.

Ea îi strînse mai cu putere mîna, lipindu-şi obrazul de umărul lui şi, împreună, se legănară în ritmul muzicii, în mijlocul mulţimii. Globul sclipitor se rotea, agăţat de plafon, razele sale scăldînd totul într-o lumină albastră. Melodia se sfîrşi şi cealaltă orchestră izbucni într-un vesel foxtrot accelerat.

— Oh, nu! protestă ea. Cu ăsta nu mă descurc.

— E-n regulă, spuse Devlin. Atunci, o cafea.

Urcară scările, la balcon.

— Mă duc puţin la vestiar, se scuză fata.

— Aduc cafeaua şi te regăsesc aici.

Mary ocoli pe cealaltă parte a balconului, şchiopătînd vizibil. Trecu pe lîngă doi tineri care se rezemau de balustradă. Unul dintre ei purta un costum la patru rînduri dintr-o stofă cu dunguliţe subţiri şi o cravată pictată de mînă. Celălalt era cu cîţiva ani mai în vîrstă şi era îmbrăcat într-o scurtă de piele. Avea nasul turtit al unui boxer şi cicatrice în jurul ochilor

— Îţi vine să crezi una ca asta, domnule Carver? întrebă acesta din urmă, urmărind-o din ochi pe Mary, care se îndrepta spre vestiar.

— Ai dreptate, George, răspunse Carver. Pînă acum n-am avut nici o infirmă.

La cei douăzeci şi doi de ani ai săi, Eric Carver avea nişte trăsături ascuţite, ce aminteau de un lup, şi părul blond îi atîrna sore spate în şuvite lungi. O tendinţă spre crize astmatice îl ţinuse departe de armată. Cel puţin, asta era cea ce scria pe certificatul medical dat de doctorul fratelui său. Faţă lui fusese un bătăuş beţiv,

care murise sub roţile unui furgon, pe Mile End Road. Jack, ajuns deja un criminal cu oarecare renume şi avînd cu cincisprezece ani mai mult decît el, avusese grijă de Eric şi de mama lui pînă ce un cancer o răpusese, cu puţin înainte de război: Moartea ei îi apropiase şi mai mult. Nu exista nimic ce Eric să nu poată face, nici o fată pe care să n-o poată avea, căci el era fratele lui Jack Carver şi nu îngăduia nimănui să uite acest lucru.

Mary ieşi din vestiar şi trecu pe lîngă ei şchiopătînd. Eric spuse:

— Ne vedem mai tîrziu, George.

George zîmbi, se întoarse şi se îndepărtă, iar Eric ocoli balconul, către locul în care Mary se sprijinea de balustradă privind dansatorii. Îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei şi apoi întinse mîna să-i cuprindă sînul stîng.

— Ia spune, dragă, cum te cheamă?

— Vă rog, nu! protestă ea şi începu să se zbată.

— Oh, îmi place, replică el, intensificîndu-şi strînsoarea.

În clipa aceea sosi Devlin, cu cîte o ceaşcă de cafea în fiecare mînă. Le puse pe o masă din apropiere.

— Scuză-mă, spuse.

Cînd Eric se întoarse, slăbind puterea cu care o strîngea pe Mary, Devlin îl călcă pe laba piciorului stîng, apăsînd cu toată greutatea lui. Tînărul gemu, încercînd să se tragă înapoi, dar Devlin luă una din ceştile cu cafea şi i-o turnă pe pieptul cămăşii.

— Isuse, fiule, îmi pare rău, îi spuse.

Eric îşi privi cămaşa, pe faţă citindu-i-se o uimire totală.

— Nu zău, tîrîtură mică ce eşti! strigă şi-şi zvîrli pumnul înainte.

Devlin i-l blocă uşor şi-l izbi în fluierul piciorului.

— Ia spune, de ce nu te duci să te joci în altă parte de-a băieţii răi?

Fața lui Eric exprima furie.

— Ticălosule! O să te fac să-mi plăteşti asta. Vei vedea tu!

Se depărtă împleticindu-se, iar Devlin o ajută pe Mary să se aşeze pe un scaun şi-i oferi cealaltă ceaşcă de cafea. Ea sorbi o înghiţitură şi-şi ridică ochii spre el.

— A fost îngrozitor.

— Un vierme, fată dragă, n-ai de ce te-ngrijora. Te pot lăsa singură, cît mă duc să discut cu individul acela, Carver? Nu va dura mult.

Fata îi zîmbi.

— Totul va fi bine, domnule Devlin.

Şi el plecă.

Pe uşa de la celălalt capăt al balconului scria: „Biroul Directorului", şi cînd o deschise se pomeni într-un coridor. Merse pînă-n fund şi deschise o altă uşă ce dădea pe un palier pe a cărui pardoseală era aşternut un covor. O scară cobora spre ceea ce era, în mod evident, intrarea de serviciu, dar de sus se auzea muzică, aşa că el urcă la palierul de deasupra, unde găsi o uşă deschisă. Încăperea era mică, doar cu un birou şi un scaun, pe care cel ce răspundea la numele de George stătea citind un ziar, în timp ce dintr-un aparat de radio se revărsa muzică.

— E drăguță melodia asta, spuse Devlin rezemîndu-se de canatul uşii. Caroll Gibbson, de la *Savoy*. E mare meşter la pian, omul acesta.

George îi aruncă o privire rece.

— Şi dumneata ce doreşti?

— Cîteva clipe din preţiosul timp al lui Jack Carver.

— Despre ce-i vorba? Domnul Carver nu discută cu orişicine.

Devlin scoase o bancnotă de cinci lire şi o puse pe masă.

— Despre asta-i vorba, fiule, despre asta şi încă o sută nouăzeci şi nouă la fel cu ea.

George lăsă jos ziarul şi luă bancnota.

— Foarte bine. Aşteaptă aici.

Trecu pe lîngă Devlin şi bătu în cealaltă uşă, apoi intră în încăperea alăturată. După un timp o deschise din nou şi scoase capul:

— E-n regulă, te primeşte.

Jack Carver stătea la un birou din lemn de nuc în stil *Regenţă*, care părea a fi original. Era un bărbat dur, cu înfăţişare primejdioasă, iar pe faţa lui buhăită se vedeau semnele unei decăderi fizice timpurii. Purta un costum foarte frumos, dintr-o stofă fină de lînă, făcut la comandă pe Saville Row[1], şi o cravată discretă. Judecînd după aparenţe, ar fi putut fi un om de afaceri prosper, dar cicatricea şerpuită ce i se întindea de la colţul ochiului stîng pînă la rădăcina părului negru, precum şi expresia ochilor reci ca gheaţa dezminţeau această impresie.

George stătea în picioare lîngă uşă, şi Devlin privi în jurul camerei, care era mobilată cu un bun-gust surprinzător.

— E drăguţ aici.

— E-n ordine: prin urmare, despre ce-i vorba? întrebă Carver, ridicînd între degete bancnota de cinci lire.

---

1 *Saville Row*: stradă, în Londra, pe care se află mai multe case de modă de lux (n.t.)

— Nu-i aşa că sînt frumoase, chestiile-astea? replică Devlin. O realizare de adevărată artă, bancnota de cinci lire a Băncii Angliei.

Carver i-o reteză:

— Din cîte înţeleg de la George, ai spus ceva în legătură cu alte o sută nouă zeci şi nouă dintr-astea. Pe vremea cînd mergeam la şcoală însemna o mie de lire.

— Ah, ai ţinut minte, George? zise Devlin.

În clipa aceea se deschise o uşă şi îşi făcu intrarea Eric, purtînd o cămaşă curată şi legîndu-şi cravata. Se opri brusc în loc, uimirea de pe chip preschimbîndu-i-se rapid în mînie.

— Uite, el este, Jack, ăsta-i înfumuratul ăla mic care şi-a turnat cafeaua pe mine.

— Oh, un accident, desigur, îi spuse Devlin.

Eric se îndreptă spre el, dar Jack îl repezi:

— Termină, Eric, acum tratăm afaceri.

Tînărul rămase lîngă birou, ochii scăpărîndu-i de furie, şi Carver continuă:

— Ei, şi-acum, ce-ar trebui să fac pentru o mie de lire? Să omor pe cineva?

— Las-o baltă, domnule Carver, amîndoi ştim că aşa ceva ai face de plăcere, replică Devlin. Nu, ceea ce-mi trebuie este o piesă de echipament militar. Am auzit că eşti un om pentru care totul este posibil. Cel puţin, aşa par să creadă cei din I.R.A. Mă-ntreb ce-ar zice Secţia Specială a Scotland Yard-ului despre această mică informaţie?

Carver netezi între degete bancnota şi-şi ridică privirile. Faţa îi era lipsită de orice expresie.

— Cele ce spui încep să sune cum nu trebuie.

— Ăsta-s eu, cu gura mea slobodă. Niciodată n-o să mă-nvăţ minte, spuse Devlin. Şi tot ce vreau este să cumpăr un aparat de radio.

— Un radio?

Pentru prima dată, Carver părea nedumerit.

— Din soiul cu emisie şi recepţie. Există unul destul de drăguţ, pe care-l foloseşte armata în ultima vreme. Îi zice „aparatul douăzeci şi opt, marca patru". Dumnezeu ştie de ce. Începe într-o lădiţă de lemn cu mîner. Întocmai ca o valiză. Foarte uşor de purtat. Am notat amănuntele aici, încheie Devlin scoţînd din buzunar o hîrtie şi punînd-o pe masă.

Carver o privi.

— Mi se pare o treabă cam ciudată. Pentru ce-ar avea cineva nevoie de un asemenea aparat?

— Ei, problema asta, domnule Carver, este ceva între mine şi Dumnezeul meu. O poţi rezolva?

— Jack Carver poate rezolva totul. O mie, ai zis?

— Dar trebuie să-l am mîine.

Carver aprobă din cap.

— Foarte bine, dar vreau jumătate înainte.

— Destul de corect.

Devlin se aşteptase la asta, avea banii pregătiţi în buzunar. Îi scoase şi-i lăsă să cadă pe masă.

— Dă-i drumul!

Carver se ridică brusc în picioare.

— Şi te va mai costa încă o mie de lire. Mîine-seară, la zece. Chiar pe partea cealaltă a străzii, la *Black Lion Dock*. Este un depozit de mărfuri mare, cu numele meu deasupra intrării. Să fii punctual.

— Desigur, şi dumneata eşti un om dur în afaceri. Dar ce să-i faci, în viaţa asta trebuie să plătim pentru ceea ce dorim să obţinem.

— Ai mare dreptate cînd spui asta, fu de acord Carver. Acum, pleacă de-aici.

Devlin auzi în urma lui zgomotul uşii închise de George.

Eric spuse:

— Al meu este, Jack, îl vreau.

— Renunţă, Eric. Am căpătat asta, îi răspunse Carver arătîndu-i cele cinci sute de lire. Şi vreau şi restul. Pe urmă ne răfuim cu el. Nu mi-a plăcut deloc aluzia la I.R.A. pe care-a făcut-o. Tare urît. Acum ieşi afară. Am de dat un telefon.

Cînd Devlin se întoarse la Mary, ea stătea pe un scaun, urmărind în linişte cu privirea dansatorii.

— Te-ai înţeles bine cu Carver? îl întrebă.

— Mai curînd aş bate palma cu diavolul. Şobolanul ăla mic pe care l-am pedepsit s-a dovedit a fi fratele lui, Eric. Ai vrea să plecăm acum?

— Perfect. Mă duc să-mi iau haina şi ne întîlnim în foaier.

Cînd ieşiră în stradă ploua. Ea îl luă de braţ şi porniră pe pavajul umed, către strada principală. Pe dreapta era o alee şi, cînd se apropiară, Eric Carver şi George le apărură în faţă, blocîndu-le calea.

— Te-am văzut cînd ai plecat. Credeam c-o să spui bună-seara, mîrîi Eric.

— Maică Precistă! exclamă Devlin, şi o trase pe fată la o parte.

— Dă-i drumu', George, strigă Eric. Arată-i!

— Cu plăcere! răspunse George apropiindu-se, bucurîndu-se dinainte de ce avea să se întîmple.

Devlin nu trebui decît să facă un pas la stînga şi să-l izbească lateral cu piciorul în rotulă. George scoase un geamăt de agonie, se repezi din nou, şi Devlin îl pocni cu genunchiul în faţă.

— Pe-asta n-ai învăţat-o de la nimeni, George?

Înspăimîntat, Eric se retrase. Devlin luă braţul lui Mary şi trecu pe lîngă el.

— Aşa, şi unde rămăsesem?

— Ţi-am spus să laşi asta în grija mea, Eric. Niciodată nu te-nveţi minte, spuse Jack Carver.

— Ticălosul aproape că l-a schilodit pe George. I-a dislocat rotula. A trebuit să-l duc după colţ, la doctorul Aziz.

— Lasă-l în pace pe George. I-am telefonat lui Morrie Green. Ăsta cunoaşte mai multe decît oricine altcineva din Londra în legătură cu echipamentul militar.

— Are radioul pe care-l dorea micul ticălos?

— Nu, dar poate face rost de unul. Nici o problemă. Îl va aduce mîine-dimineaţă. Partea interesantă este ceea ce a spus referitor la el. Nu-i un aparat de radio obişnuit. E ceva ce foloseşte armata în cursul operaţiunilor din spatele liniilor inamice.

Eric păru uluit.

— Şi ce să-nsemne asta, Jack?

— Înseamnă că-n javra aia mică zace ceva mai mult decît se vede la suprafaţă. Mîine-seară o să mă distrez niţelu cu el. Şi acum, încheie Carver cu un hohot de rîs aspr toarnă-mi un scotch.

Devlin şi Mary dădură colţul în Harrow Street.

— Să-ncerc să găsesc un taxi? o întrebă el.

— On, nu, nu-i mai mult de o milă şi jumătate şi mie-mi ; lace să merg prin ploaie.

Îl sprijinea uşor mîna pe braţul lui şi adăugă:

— Eşti foarte prompt, domnule Devlin, nu şovăi deloc. Vreau să spun, acolo, cu cei doi.

— Da. Ei, bine, niciodată n-am priceput ce rost ar avea să eziţi.

Un timp, merseră în tăcere de-a lungul rîului, către Wapping. Deasupra Tamisei se ridicase o ceaţă groasă şi un vapor de marfă aluneca pe lîngă ei, cu luminile de navigaţie, verzi şi roşii, vizibile în ciuda camuflajului.

— Mi-ar plăcea să fiu ca vaporul acesta, spuse Mary. Să mă duc spre ocean, la mari distanţe, în locuri îndepărtate, văzînd în fiecare zi altceva.

— Isuse, fată dragă, abia ai împlinit nouăsprezece ani. Lumea întreagă este a ta, te aşteaptă, şi războiul ăsta afurisit n-o să dureze o veşnicie.

Se opriră la adăpostul unui zid, cît să-şi aprindă el o ţigară. Ea spuse:

— Aş fi vrut să avem timp să mergem pînă la dig.

— Dar nu-i prea departe?

— Am văzut odată un film. Cred că era cu Fred Astaire. Se plimba pe dig cu o fată, şi şoferul lui venea în urma lor într-un Rolls-Royce.

— Şi ti-a plăcut?

— Era foarte romantic.

— Ah, ce-nseamnă să fii femeie!

Se întoarseră pe Cable Wharf şi, înainte de a intra în casă, făcură o pauză pe micuţa terasă.

— Am petrecut o seară foarte frumoasă.

El izbucni în rîs.

— Glumeşti, desigur, fată dragă.

— Nu, vorbeam serios. Îmi place să fiu cu dumneata.

Încă îi mai ţinea braţul şi se sprijini de el. Devlin îi înconjură umerii cu celălalt braţ şi rămaseră cîteva clipe acolo. Stropii de ploaie, căzînd prin dreptul lămpii cu abajur de deasupra uşii, străluceau în lumina ei. Deodată,

Devlin fu cuprins de o adîncă tristeţe faţă de toate de cîte fusese lipsită viaţa lui, amintindu-şi de o fată din Norfolk, foarte asemănătoare cu Mary Ryan, o fată căreia îi făcuse un rău cu adevărat mare. Oftă, şi Mary îşi ridică ochii spre el.

— Ce este?

— Oh, nimic, doar că mă-ntrebam unde-a dispărut totul. Este un sentiment specific orei trei noaptea, cînd te simţi de parcă totul s-ar fi terminat de mult.

— Dumneata nu simţi aşa ceva, cu siguranţă. Ai încă o viaţă lungă înainte.

— Mary, iubita mea. Ai nouăsprezece ani, iar eu sînt un bătrîn de treizeci şi cinci care-a văzut de toate şi nu mai crede în prea multe. Peste cîteva zile voi fi plecat şi bună-ziua. O strînse uşor, adăugînd:

— Aşa că hai să intrăm în casă, înainte să pierd şi ultimele rămăşiţe de înţelepciune.

Stînd de cealaltă parte a mesei, Ryan spuse:

— Jack Carver nu miroase-a bine, Liam, niciodată n-a mirosit. Cum poţi fi sigur că va juca cinstit?

— S-ar putea să nu joace, dacă aşa va dori, replică Devlin, dar este vorba de ceva mai mult în toată treaba asta. De mult mai mult. Radioul de care am nevoie, echipamentul „douăzeci şi opt". Nu-i unul obişnuit, şi cu cît Carver îşi va da mai bine seama de asta, cu atît mai dornic va fi să ştie ce se pune la cale.

— Şi atunci, ce-ai de gînd să faci?

— Mă voi gîndi eu la ceva, dar asta mai poate aştepta. Ceea ce nu pot lăsa pe mai tîrziu este inspectarea tunelului acela de canalizare de sub Priory.

— Voi veni cu tine, hotărî Ryan. Mergem cu barca mea cu motor. Ne ia doar un sfert de oră pîn-acolo.

— Dar asta n-ar putea atrage atenţia?

— Nici o problemă, îl linişti Ryan scuturînd din cap. În vremurile de azi, Tamisa este cea mai aglomerată „şosea" din Londra. Noaptea circulă pe rîu o mulţime de ambarcaţiuni — barje, transportoare de mărfuri...

Mary, trebăluind la chiuvetă, se întoarse spre ei.

— Pot veni şi eu?

Mai înainte ca Devlin să poată protesta, Ryan răspunse:

— O idee bună. Poţi păzi barca.

— Dar rămîi la bord, interveni Devlin. Fără prostii.

— Bine, mă duc să mă schimb, spuse şi ieşi grăbită.

— Oh, ce-nseamnă să fii tînăr! oftă Devlin.

Ryan clătină din cap.

— Te place, Liam.

— Şi eu o plac pe ea, Michael, bătrînul meu prieten, şi cu asta se va încheia. Ei, şi acum ce ne mai trebuie?

— Apele sînt în reflux, dar tot va mai fi umezeală. O să caut nişte salopete şi cizme, răspunse Ryan, plecînd să facă pregătirile.

Mica ambarcaţiune cu motor se îndrepta către ţărm, cu zgomotul redus la un zumzet. Prora se înfipse în nămolul nisipos şi Ryan opri motorul.

— Bine, Mary. Fii cu ochii-n patru. Nu vom întîrzia mult.

Îmbrăcaţi amîndoi în salopete de culoare închisă, el şi Devlin trecură peste bord şi se topiră în noapte. Ryan purta o trusă cu scule, iar Devlin o lanternă mare de tipul celor utilizate de muncitori. În tunel, adîncimea apei era de trei picioare.

— Aşadar, trebuie să luăm taurul de coarne, spuse Ryan.

În timp ce înaintau prin apă, duhoarea era tot mai pătrunzătoare. Devlin exclamă:

— Cristoase! ăsta chiar că-i un canal de scurgere!

— Aşa că ai grijă să nu cazi, şi dacă totuşi se întîmplă, ţine-ţi gura închisă, îl sfătui Ryan. Cel mai cumplit loc în care te poţi îmbolnăvi sînt canalele.

În faţă mergea Devlin. Tunelul se întindea înaintea lor, în lumina fascicolului lanternei. Zidăria era în mod evident foarte veche, mîncată şi mucedă. Se auzi un plescăit brusc, şi doi şobolani săriră de pe o proeminenţă în perete şi se depărtară înot.

— Greţoase creaturi, zise Ryan cu scîrbă.

— Nu mai poate fi departe, îl încurajă Devlin. Vreo sută de iarzi. Cu siguranţă nu mult mai mult.

Deodată, îl văzură — un grilaj de fier, cam de patru pe trei picioare, înălţîndu-se chiar deasupra nivelului apei.

Priviră dincolo de el în criptă, şi Devlin plimbă lumina lanternei prin interiorul acesteia. Văzură două morminte, aproape complet acoperite cu apă şi, în colţul cel mai îndepărtat, nişte trepte ce urcau spre o uşă.

— Un lucru-i sigur, declară Ryan. Grilajul nu a fost de nici un folos pentru sistemul lor de canalizare.

— L-au montat cam în urmă cu patruzeci de ani, spuse Devlin. Poate pe atunci funcţiona.

Ryan scoase din trusa lui o rangă. Devlin îi ţinu trusa, în timp ce el izbea în mortarul zidăriei de lîngă grilaj. Zidul se încovoie şi cinci-şase cărămizi se prăvăliră în apă, făcîndu-l să sară înapoi speriat.

— Întreaga construcţie este gata să se prăbuşească. Putem scoate grilajul ăsta în mai puţin de zece minute, Liam.

— Nu, nu acum. Mai întîi trebuie să ştiu care-i situaţia deasupra. Deocamdată, am aflat tot ce ne trebuie, şi anume că grilajul acesta poate fi dat la o parte oricînd dorim. Acum hai să ieşim de-aici.

În acelaşi timp, la Romney Marsh, vîntul dinspre mare izbea cu putere uşile cu geamuri ale salonului, şi Shaw trase perdelele peste ele. Mobilierul nu mai era ce fusese cîndva, covoarele îşi pierduseră culorile, iar în vatra şemineului ardea un foc de buşteni de brad; Nell stătea tolănită în faţa lui. Uşa se deschise şi Lavinia intră în cameră. Purta nişte pantaloni lungi şi aducea o tavă.

— Am făcut cafea, dragă.

— Cafea? răcni el. La naiba cu cafeaua. Am găsit în pivniţă o sticlă de şampanie. Bollinger. Asta-i ceea ce ne trebuie în împrejurarea de azi.

O scoase dintr-o găleată de pe masă, o deschise agitînd-o şi turnă cîte puţină în două cupe.

— Omul ăsta, Conlon, începu ea. Cum ziceai că arată?

— Ţi-am spus deja de vreo cinci ori, fetiţo.

— Oh, Max, nu-i aşa că eşti emoţionat? În sănătatea ta, dragul meu.

— Şi într-a ta, fată dragă, îi întoarse el toastul.

La Berlin, în biroul lui Schellenberg domnea o linişte adîncă. El şedea la masă, lucrînd la nişte hîrtii sub lumina unei lămpi de birou. Se deschise usa şi Ilse îşi vîrî capul în deschizătură:

— Cafea, Herr General?

— Tot mai eşti aici? Credeam c-ai plecat acasă.

— Îmi voi petrece noaptea în apartamentele din adăpost. A rămas şi Asa. Este la bufet.

— Am putea să ne ducem şi noi acolo, spuse Schellenberg ridicîndu-se în picioare şi îndreptîndu-şi tunica.

— Sînteţi îngrijorat, Herr General, în legătură cu Devlin?

— Draga mea Ilse, Liam Devlin este un om cu resurse nelimitate şi foarte şiret. Ţinînd seama de aceste însuşiri, ai putea spune că nu trebuie să-mi fac nici o grijă. Şi tocmai de aceea, adăugă deschizînd uşa şi zîmbind, tocmai de aceea sînt totuşi înspăimîntat de moarte.

De la fereastra sa, Steiner putea vedea dincolo de rîu. Îşi strecură privirile printr-o deschizătură a perdelei sale de camuflaj şi o închise la loc.

— Un vapor mare care coboară în josul rîului. Este uimitor cîtă activitate se desfăşoară aici pînă şi noaptea.

Părintele Martin, stînd lîngă măsuţă, înclină din cap aprobativ.

— După cum spune cîntecul, „Old Father Thames"[1] îşi vede de drum, rostogolindu-şi apele.

— În timpul zilei, stau uneori şi cîte două ore la fereastră, tot privind.

— Te înţeleg, fiule. Sînt sigur că ţi-e greu. Trebuie să plec, adăugă preotul ridicîndu-se în picioare. Am de oficiat slujba de la miezul nopţii.

---

1 *Old Father Thames* (lb. engl.) = Bătrînul Tată Tamisa: cîntec popular englezesc, la modă în timpul celui de al II-lea război mondial; denumirea în lb. engleză a fluviului Tamisa (*the Thames*) este de genul masculin. (n.t.)

— Doamne Sfinte, părinte, te odihnești vreodată?

— Sîntem în vreme de război, fiule, spuse părintele și bătu în ușă.

Polițistul militar de serviciu o deschise și bătrînul preot merse de-a lungul coridorului, spre ușa exterioară. Locotenentul Benson stătea la birou, în camera sa, și-și ridică privirile.

— Totul e-n ordine, părinte?

— Și așa va fi mereu, răspunse Martin, trecînd pe lîngă el.

Cînd coborî scara spre foaier, maica Maria Palmer tocmai ieșea din biroul său.

— Încă mai sînteți pe-aici, părinte? Niciodată nu vă duceți acasă!

— Sînt atîtea de făcut, maică.

— Păreți obosit.

— A fost un război lung, replică zîmbind. Noapte bună și fiți binecuvîntată.

Portarul de noapte ieși din cămăruța lui, îl ajută să-și îmbrace mantaua de ploaie, îi dădu umbrela și desfăcu zăvorul ușii. Bătrînul se opri, privi afară în ploaie, apoi își deschise umbrela și se îndepărtă cu pași obosiți.

Cînd Carter intră șchiopătînd, Munro se afla încă în biroul său, stînd în picioare lîngă masa hărților, avînd desfășurate în față pe cea a Canalului Mînecii și pe cea a zonelor de abordare ale Normandiei.

— Invazia, sir?

— Da, Jack. Normandia. S-au decis. Să sperăm că Führer-ul încă mai crede că va fi prin Pas de Calais.

— Înțeleg că astrologul său personal l-a convins în legătură cu asta, spuse Carter.

Munro izbucni în rîs.

— Vechii egipteni numeau generali numai oameni născuţi sub semnul leului.

— N-am ştiut asta niciodată, sir.

— Da. Ei, bine, în fiecare zi înveţi ceva nou. În noaptea asta nu se merge acasă, Jack. Eisenhower vrea un raport cuprinzător asupra forţei unităţilor Rezistenţei franceze din zona aceasta, şi-l vrea dis-de-dimineaţă. Trebuie să tragem din greu aici, cîteva ore.

— Foarte bine, sir.

— A mai fost ceva?

— M-a chemat Vargas.

— Ce voia?

— A primit un alt mesaj de la vărul lui din Berlin. Dac-ar putea transmite şi mai multe informaţii despre St. Mary's Priory.

— Perfect, Jack, încropeşte ceva în următoarele două zile, rămînînd cît mai aproape posibil de adevăr, şi pasează-i datele lui Vargas. Deocamdată, trebuie să ne ocupăm de lucruri mai importante.

— Bine, sir. Voi pregăti nişte ceai şi sandvişuri.

— De acord, Jack, va fi o noapte lungă.

Carter ieşi, iar Munro se întoarse la hărţile sale.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, părintele Martin stătea îngenuncheat la balustrada altarului şi se ruga, cu ochii închişi. Era obosit, ăsta era necazul, de multă vreme se simţea foarte obosit, şi se ruga — cerîndu-i lui Dumnezeu, pe care întreaga sa viaţă-l iubise cu nestrămutată credinţă — să-i dea puterea şi tăria de a nu-şi încovoia spinarea.

— *Îl voi binecuvînta pe Domnul care mă sfătuieşte, care chiar şi noaptea îmi îndrumă inima. Îl voi urma întotdeauna pe Domnul...*

Rostise cuvintele cu glas tare şi se poticnise, incapabil să-şi amintească restul. Un glas puternic spuse:

— *Deoarece El se află la dreapta mea, eu îmi voi păstra tăria.*

Părintele Martin se întoarse pe jumătate şi-l zări pe Devlin stînd acolo, în uniformă şi cu mantaua pe mînă.

— Domnule maior?

Bătrînul încercă să se ridice din genunchi şi Devlin îl ajută, punîndu-i o mînă subsuoară.

— Sau „părinte". Uniforma este doar temporară. Conlon. Mă numesc Harry Conlon.

— Iar eu sînt Frank Martin, preot paroh. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Nimic anume. Mă aflu într-o permisie prelungită. Am fost rănit în Sicilia, îi spuse Devlin. Îmi petrec cîteva zile cu niște prieteni, nu prea departe de aici. Am văzut biserica St. Pat's[1] și m-am gîndit să arunc o privire.

— Păi atunci, îngăduiți-mi să vă ofer o ceașcă de ceai, spuse bătrînul.

Devlin stătea în mica și înghesuita sacristie, în timp ce Martin fierbea apă într-un ibric electric și pregătea ceaiul.

—Așadar, ați fost pe front încă de la început?

Devlin dădu din cap afirmativ.

— Da, am primit ordinul de mobilizare în noiembrie 'treizeci și nouă.

— Văd că v-au dat o Cruce Militară.

— Aterizările din Sicilia, îi explică laconic Devlin.

— A fost rău? întrebă părintele Martin turnînd ceaiul și oferindu-i o cutie de lapte condensat deschisă.

— Destul de rău.

Bătrînul sorbi din ceai și Devlin își aprinse o țigară, adăugînd:

— La fel de rău ca și pentru dumneavoastră, totuși. Cu Blitz-ul, vreau să spun. Sînteți cam aproape de docurile Londrei.

— Da, a fost greu, confirmă Martin clătinînd din cap. Și nici acum nu-i mai ușor. În ultima vreme sînt singur aici.

Dintr-o dată păru foarte fragil, și Devlin simți o împunsătură a conștiinței. Cu toate acestea, trebuia să-și îndeplinească misiunea pînă la capăt, știa asta. Spuse:

---

1 *St. Pat's* (lb. engl.): prescurtare de la St. Patrick's = (biserica) Sfîntul Patrick (n.t.)

— Am intrat în cîrciuma din vecini — *The Bargee*, aşa cred că-i zice — să cumpăr ţigări. Am schimbat cîteva cuvinte cu o fată de-acolo, care vorbea cu multă căldură despre dumneavoastră.

— Ah, trebuie să fi fost Maggie Brown.

— Mi-a spus că sînteţi preot duhovnic la spitalul din apropiere? La St. Mary's Priory?

— Aşa este.

— Trebuie să vă dea mult de lucru în plus, părinte.

— Îmi dă, într-adevăr, dar trebuie s-o fac. Toţi sîntem datori să contribuim cu cîte puţin. De fapt, adăugă bătrînul după ce-şi consultase ceasul, chiar voi pleca într-acolo peste vreo cinci minute. Am de făcut cîteva vizite.

— Aveţi mulţi bolnavi la Priory?

— Numărul lor variază. Cincisprezece, uneori douăzeci. Mulţi sînt incurabili. Unii constituie probleme speciale. Militari care au suferit depresiuni nervoase. Cîteodată, piloţi. Ştiţi cum este.

— Ştiu, într-adevăr, încuviinţă Devlin. Cînd am trecut pe-aici mai devreme mi-au atras atenţia doi poliţişti militari care intrau acolo. Mi s-a părut ciudat. Vreau să spun, poliţişti militari într-un spital.

— Ah, păi există un motiv pentru prezenţa lor. Din cînd în cînd îl păzesc pe cîte un prizonier de război german de la etajul de sus. Nu cunosc dedesubturile, dar, de obicei, sînt cazuri speciale.

— Oh, atunci înţeleg rostul poliţiştilor militari. Şi e cineva acolo chiar acum?

— Da, un colonel din Luftwaffe. Un om cumsecade. Am reuşit — şi-i pentru prima oară de ani de zile cînd am un asemenea succes cu un pilot german — să-l conving să vină la liturghie.

— Interesant.

— Ei, şi-acum, trebuie să plec.

Bătrînul întinse mîna să-şi ia haina de ploaie şi Devlin îl ajută să şi-o îmbrace. În timp ce ieşeau în naos, irlandezul îi spuse:

— M-am tot gîndit, părinte. Iată-mă aici, dispunînd de o mulţime de timp liber, în vreme ce dumneavoastră duceţi singur toată povara asta. Poate că-mi îngăduiţi să vă dau o mînă de ajutor? Măcar să ascult spovedaniile în locul dumneavoastră.

— Vai, asta-i nemaipomenit de amabil din partea dumneavoastră, se bucură părintele Martin.

Rareori în viaţa lui se simţise Liam Devlin atît de josnic, dar continuă:

— Şi mi-ar plăcea să văd cîte ceva din activitatea dumneavoastră la Priory.

— În cazul acesta vei vedea, spuse bătrînul, şi porni să coboare treptele.

În capela din St. Mary's Priory era cumplit de frig. Se îndreptară spre altar şi Devlin întrebă:

— Pare să fie umed aici. E vreo problemă?

— Da, timp de mai mulţi ani cripta a fost inundată. Uneori chiar foarte rău. N-au fost bani pentru reparaţii.

În semiîntunericul din colţul cel mai îndepărtat, Devlin vedea o uşă solidă de stejar, întărită cu bare de fier.

— Şi intrarea în criptă este aceea?

— Da, dar nimeni nu mai coboară acolo.

— Odată, în Franţa, am văzut o biserică suferind de acelaşi necaz. Pot să arunc o privire?

— Dacă vreţi.

Uşa era zăvorîtă. O deschise şi se aventură să coboare pînă la jumătatea treptelor. Cînd aprinse flacăra scurtă a brichetei sale, văzu apa neagră în jurul mormintelor şi clipocind lîngă grilaj. Făcu drumul înapoi şi închise uşa.

— Doamne! într-adevăr, nu se poate face mare lucru, îi spuse preotului.

— Da. Ei, bine, aveţi grijă să trageţi zăvorul la loc, îi răspunse bătrînul. Nu vrem să coboare nimeni acolo. Ar putea să se rănească.

Devlin trase zăvorul, scrîşnetul puternic trimiţîndu-şi ecoul în capelă, apoi îl deschise din nou, fără zgomot. Învăluită în umbre, uşa se afla într-un colţ. Ar fi fost de mirare să observe cineva. Se duse la părintele Martin şi, împreună, străbătură culoarul dintre bănci pînă la uşa exterioară. Cînd o deschiseră, maica Maria Palmer tocmai ieşea din biroul său.

— Ah, iată-vă, spuse părintele Martin. V-am căutat cînd am sosit, dar nu eraţi aici. Îi arătam părintelui Conlon...

Izbucni în rîs şi se corectă:

— O iau de la-nceput: îi arătam maiorului Conlon capela. Urmează să mă însoţească în vizitele mele.

— Titulatura de părinte îmi convine foarte bine, spuse Devlin strîngînd mîna călugăriţei. Încîntat să vă cunosc, maică.

— Maiorul Conlon a fost rănit în Sicilia.

— Înţeleg. V-au dat un post în Londra? întrebă ea.

— Nu. Sînt încă în permisie. Mă aflu pentru cîteva zile prin vecini. Doar în trecere. L-am întîlnit pe părintele Martin la biserica sa.

— A fost atît de amabil încît s-a oferit să mă ajute în treburile bisericii. Să asculte cîteva spovedanii şi aşa mai departe, adăugă Martin.

— Asta-i bine, aveţi nevoie de puţină odihnă. Vom face vizitele împreună.

Cînd începură să urce scara, maica Maria Palmer spuse:

— Á-propos, locotenentul Benson a plecat într-o permisie de trei zile. A rămas de serviciu sergentul acela tînăr. Cum îl cheamă? Morgan, nu-i aşa?'

— Băiatul velş? întrebă Martin. Noaptea trecută l-am vizitat pe Steiner. Aţi trecut şi dumneavoastră pe la el?

— Nu; după ce-aţi plecat dumneavoastră am făcut o internare de urgenţă. N-am avut timp. Îl voi vedea totuşi acum. Sper că penicilina a reuşit să vindece ultimele urme ale infecţiei sale pulmonare.

Urcă scara mergînd cu paşi vioi, poalele veşmîntului călugăresc fluturîndu-i în jurul gleznelor. Devlin şi Martin mergeau în urma ei.

Trecură dintr-o cameră într-alta, oprindu-se ici şi colo să stea de vorbă cu diferiţi bolnavi, şi abia peste o jumătate de oră ajunseră la etajul superior. Poliţistul militar de serviciu la măsuţa de lîngă uşă sări în picioare şi salută în mod automat cînd îl văzu pe Devlin. Uşa le fu deschisă de un alt poliţist militar şi trecură dincolo.

Tînărul sergent care făcea de pază în camera lui Benson se ridică în picioare şi ieşi, salutîndu-i:

— Maică, părinte Martin.

— Bună-dimineaţa, sergent Morgan, răspunse maica superioară. Am dori să-l vedem pe colonelul Steiner.

Morgan remarcă uniforma lui Devlin şi gulerul preoţesc.

— Înţeleg, spuse oarecum nesigur.

— Maiorul Conlon ne însoţeşte într-o scurtă vizită, îl informă.

Devlin îşi scoase portofelul şi prezentă falsul permis de liberă trecere al Ministerului Britanic de Război pe care i-l dăduseră oamenii lui Schellenberg, cel care garanta acces nelimitat. I-l întinse poliţistului.

— Cred că asta rezolvă problema, sergent.

Studiind o clipă permisul, Morgan spuse:

— Doar cît să-mi notez detaliile pentru foaia de intrare, sir.

După ce-şi făcu însemnările necesare, i-l dădu înapoi spunîndu-le:

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi...

Îi conduse pînă la capătul coridorului, unde, la un semn al lui, poliţistul militar de serviciu descuie uşa. Maica Maria Palmer intră cea dintîi, apoi părintele Martin, Devlin încheind grupul. Uşa se închise în urma lor.

Steiner, care stătea lîngă fereastră, se ridică în picioare, şi maica Maria Palmer îl întrebă:

— Cum vă simţiţi astăzi, domnule colonel?

— Perfect, maică.

— Îmi pare rău că nu v-am putut vizita aseară. Am avut o urgenţă, dar părintele Martin mi-a spus că dînsul a trecut pe aici.

— Ca de obicei, confirmă Steiner.

Bătrînul făcu prezentările:

— Dumnealui este maiorul Conlon. După cum vedeţi, un preot militar. Se află în permisie de convalescenţă. Rănit de curînd, ca şi dumneavoastră.

Devlin zîmbi prietenos şi-i întinse mîna.

— Este o mare plăcere pentru mine, colonele.

Făcînd unul dintre cele mai mari eforturi din viaţa lui, Kurt Steiner reuşi să-şi menţină neschimbată expresia feţei, răspunzînd la salut:

— Domnule maior Conlon...

Devlin strînse cu putere mîna germanului şi acesta îl întrebă:

— Într-un loc interesant? Vreau să spun, unde v-aţi căpătat rana?

— Sicilia, răspunse Devlin.

— O campanie dură.

— Ei, ce să zic, de fapt nu prea ştiu. Mi-am luat porţia în prima zi.

Se duse către fereastră şi privi în jos, spre drumul de pe malul Tamisei.

— Aveţi o priveliştе frumoasă, de aici. Puteţi vedea treptele acelea, mica plajă şi vapoarele care trec. Ai la ce te uita.

— Mă ajută să-mi treacă timpul mai uşor.

— Ei, acum trebuie să plecăm, decise maica Maria Palmer, şi bătu în uşă.

Părintele Martin puse o mînă pe umărul lui Steiner:

— Nu uita că deseară, la opt, voi fi în capelă, să ascult spovedaniile. Toţi păcătoşii sînt bineveniţi.

Devlin interveni:

— Păi, părinte, n-aţi spus că aş putea prelua eu o parte din sarcinile de pe umerii dumneavoastră? Eu voi fi cel care va sta deseară în boxa confesionalului. Şi, întorcîndu-se spre Steiner, adăugă:

— Dar, totuşi, sînteţi binevenit, colonele.

— Sînteţi sigur că nu vă supără? îl întrebă părintele Martin.

Uşa fu deschisă şi maica Maria Palmer tranşă problema:

— Ideea este excelentă.

Merseră în lungul coridorului şi Morgan le deschise uşa exterioară.

Părintele Martin mai avu ceva de spus:

— Încă un singur lucru. De obicei, eu încep la şapte. Poliţiştii militari îl aduc jos pe Steiner la ora opt deoarece, la ora aceea, toţi ceilalţi au plecat. Preferă să procedeze în felul acesta.

— Prin urmare, pe el îl vedeţi ultimul?

— Exact.

— Nici o problemă, fu de acord Devlin.

Ajunseră în foaier şi portarul le dădu hainele de ploaie. Maica Maria Palmer spuse:

— Aşadar, te vom reîntîlni diseară, domnule maior.

— Aştept să ne vedem, replică Devlin, şi coborî treptele împreună cu bătrînul preot.

— Doamne apără-ne! exclamă Ryan. Să te vîri singur în bîrlogul lupului! Ai tupeul lui Scaraoţchi în persoană.

— Da, a avut efect, replică Devlin. Dar n-aş vrea să zăbovesc prea mult pe-acolo. Ar însemna să-mi atrag necazuri.

— Dar te vei întoarce la Priory deseară?

— Trebuie. E singura şansă să discut limpede cu Steiner.

Mary, care stătea la un capăt al mesei, cu mîinile strînse-n poală, spuse:

— Dar, domnule Devlin, a sta acolo, în confesional, şi a asculta spovedaniile oamenilor, printre care sînt şi călugăriţe — asta-i un păcat de moarte.

— Nu am de ales, Mary. Trebuie s-o fac. Nu-i frumos din partea mea să-mi bat joc de bătrînul acela cumsecade, dar n-am încotro.

— Ei bine, cred totuşi că-i o faptă cumplită.

Ieşi din cameră, se întoarse o clipă mai tîrziu îmbrăcată în fulgarinul ei şi plecă afară.

— Uneori are toane, mormăi Ryan.

— Să lăsăm asta acum, avem alte probleme de discutat. Întîlnirea mea de deseară cu Carver, la *Black Lion Dock*. Ne-am putea duce acolo cu barca ta?

— Cunosc bine locul. Ne ia cam treizeci de minute. La zece, ai spus?

— Aş prefera să fiu acolo mai devreme. Ca să revizuiesc situaţia, dacă mă-nţelegi.

— Atunci, să zicem la nouă. Cu siguranţă te vei înapoia pînă la ora aceea de la Priory.

— Aşa cred, spuse Devlin aprinzîndu-şi o ţigară. La Shaw Place nu mă pot duce cu taxiul tău, Michael. Un taxiu din Londra ar bătea la ochi în Romney Marsh. Însă furgoneta ta, Fordul acela... este-n stare de funcţiune?

— Da. Aşa cum ţi-am explicat, o folosesc cînd şi cînd.

— Încă un lucru foarte important: cînd îl voi scoate pe Steiner, trebuie să ne mişcăm rapid. Două ore pînă la Shaw Place, avionul să ne aştepte, şi la drum cu noi, mai înainte ca autorităţile să-şi dea seama ce se-ntîmplă. În noaptea aceea am nevoie de furgonetă, şi va trebui să fie un drum numai de dus, fără întoarcere. N-ar fi o idee bună pentru tine să-ncerci să ţi-o recuperezi.

Ryan zîmbi:

— Am luat-o ca plată a unei datorii restante, de la un afacerist din Brixton, în urmă cu doi ani. Actele sînt atît de falsificate, încît te-apucă rîsul, şi tot aşa e şi cu plăcuţa cu numărul de înmatriculare. Nu există nici o posibilitate să se facă legătura între ea şi mine. Cît despre funcţionare, e-n ordine. Mă cunoşti doar, ştii că motoarele sînt hobby-ul meu.

— Ei bine, pentru asta vei primi un supliment de un şiling sau doi, spuse Devlin ridicîndu-se în picioare. Acum, mă duc să mă împac cu nepoata ta.

Cînd coborî treptele, Mary stătea pe bancă, sub copertină, adîncită iarăşi în lectură.

— De data asta ce e? o-ntrebă.

— *The midnight court*, răspunse fără tragere de inimă.

— În engleză sau în irlandeză?

— Nu am versiunea irlandeză.

— Mare păcat. Pe vremuri eram în stare să-l recit în întregime în irlandeză. Pentru isprava asta, unchiul meu mi-a dăruit o Biblie. Era preot.

— Mă întreb ce-ar spune despre ceea ce vei face deseară.

— Oh, ştiu prea bine — m-ar ierta, replică Devlin, şi urcă înapoi treptele.

Devlin stătea în confesional îmbrăcat în uniformă, doar cu un patrafir violet pe după gît, şi asculta cu răbdare mărturisirea păcatelor a patru călugăriţe şi a doi bărbaţi dintre pacienţii spitalului. Nimic din cele auzite nu era prea înspăimîntător. În cea mai mare parte, păcate prin omisiune, sau probleme atît de mărunte încît aproape că nu meritau să le acorzi atenţie, şi totuşi erau grave pentru oamenii aceia anonimi care-i vorbeau de dincolo de grilaj. Se străduí în mod cinstit să procedeze cum e mai bine, încercă să spună exact ceea ce trebuia, dar asta îi cerea ceva efort. Plecă şi ultimul dintre credincioşi. Stătea acolo înconjurat de linişte, şi apoi uşa capelei scîrţîi şi auzi zgomotul unor bocanci militari răsunînd pe pardoseala de piatră.

Uşa confesionalului se deschise şi se închise la loc. Din întuneric, ajunse la el glasul lui Steiner:

— Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit.

— Nu atît de mult cît mine, colonele, replică Devlin aprinzînd lumina şi zîmbindu-i prin grilaj.

— Domnule Devlin, îl întrebă Steiner, ce-ai păţit?

— Cîteva modificări, doar cît să-i faci pe copoi să-ţi piardă urma, răspunse Devlin trecîndu-şi degetele prin păr. Dumneata cum ai dus-o?

— N-are importanţă. Englezii sperau că vei apărea. Am fost interogat de un general de brigadă, pe nume Munro, de la Comandamentul pentru Operaţiuni Speciale. Mi-a spus că s-au asigurat că prezenţa mea în Londra este cunoscută la Berlin, transmiţînd informaţia printr-un om de la ambasada spaniolă, pe care-l cheamă Vargas. Lucrează pentru ei.

— Ştiam. Ticălosul! exclamă Devlin.

— Mi-a mai spus două lucruri. Că cel însărcinat cu organizarea evadării mele este generalul Walter Schellenberg, şi că se aşteptau ca ei să te folosească pe dumneata. Te aşteptă, speră să-ţi faci apariţia.

— Da, dar eu contam ca Serviciile Secrete britanice să trateze problema în felul în care au făcut-o. Vargas continuă să primească mesaje prin care i se cere să mai trimită informaţii. Îşi vor închipui că eu mă aflu tot la Berlin.

— Doamne Sfinte! exclamă Steiner.

— Cîţi poliţişti militari te escortează pînă aici, jos?

— Doi. De obicei Benson, locotenentul, dar acum este plecat într-o permisie.

— Aşa este. Te voi scoate de aici în următoarele două sau trei zile. Vom ieşi prin criptă. Toată treaba este organizată binişor. O barcă ne va aştepta pe rîu. Pe urmă, două ore de mers cu maşina pînă-ntr-un loc de unde vom fi luaţi de un avion venit din Franţa.

— Înţeleg. Totul e organizat pînă la cel mai mic amănunt, exact ca pentru „Operaţiunea Vulturul", şi-mi amintesc cum s-a încheiat.

— Ah, da, însă de data asta *eu* răspund, replică Devlin zîmbind. În seara în care vom pleca, vei coborî pentru spovedanie întocmai ca-n seara asta. La ora opişnuită.

— Cum voi şti?

— De la fereastra dumitale se deschide o privelişte frumoasă asupra treptelor ce coboară pe mal spre mica plajă de lîngă Tamisa. Îţi mai aduci aminte?

— Aha, da.

— În ziua-n care vom decide să plecăm, lîngă parapetul din capătul de sus al treptelor va sta o fată tînără. Va purta o beretă neagră şi un fulgarin vechi. Se va afla acolo fix la amiază, aşa că fii atent în fiecare zi la prînz. Şi bagă de seamă, colonele, fata şchioapătă tare. Nu poţi să n-o recunoşti.

— Bun, aşadar o văd, şi-n seara aceea plecăm? Dar — ezită Steiner — ce facem cu poliţiştii militari?

— E doar un detaliu, replică Devlin zîmbind. Ai încredere în mine. Acum, să-i zicem de trei ori *Ave Maria* şi de două ori *Tatăl nostru* şi şterge-o de-aici.

Stinse lumina. Se auzi zgomotul uşii, apoi un murmur de glasuri; din nou păcănitul bocancilor şi scîrţîitul uşii exterioare deschizîndu-se şi închizîndu-se.

Devlin ieşi din confesional şi se duse spre altar.

— Iartă-mă, Doamne, şopti.

Verifică dacă zăvorul de la uşa criptei era încă desfăcut, apoi intră în sacristie, îşi luă mantaua şi plecă.

În timp ce Devlin îşi schimba rapid uniforma, înlocuind-o cu pantalonii cei largi şi puloverul negru, Ryan stătea de pază lîngă uşă. Liam îşi ridică cracul stîng al pantalonului şi-şi legă la gleznă tocul de armă, răsucind ciorapul peste capătul lui. Vîrî în el Smith & Wesson-ul de 38 mm şi trase din nou pantalonul în jos.

— Pentru orice eventualitate, zise.

Luă vechea scurtă de piele pe care i-o împrumutase Ryan şi o îmbrăcă. Apoi îşi deschise valiza, scoase un teanc de bancnote de cinci lire şi le puse în buzunarul interior.

Coborîră la parter şi o găsiră pe Mary stînd lîngă masă şi citind, ca de obicei.

— Mai este ceai în oală? întrebă Devlin.

— O gură, cred. Plecăm acum? întrebă turnînd ceaiul într-o ceaşcă.

El deschise sertarul mesei de bucătărie, scoase Luger-ul, îl verifică şi şi-l vîrî în scurtă.

— Tu nu pleci nicăieri, fată dragă, nu de data asta, îi spuse şi-şi înghiţi ceaiul.

Mary începu să protesteze, dar unchiul ei scutură din cap:

— Are dreptate, fetiţo, s-ar putea să fie urît. Mai bine stai deoparte.

Dezamăgită, îi urmări cu privirea în timp ce coborau treptele către barcă şi desfăceau parîma. Ryan porni motorul, iar Devlin intră în cabina micuţă de lîngă el şi îşi aprinse o ţigară între mîinile făcute căuş.

— Şi acelaşi sfat ţi se potriveşte şi ţie, Michael, îi spuse. Stai deoparte. Este treaba mea, nu a voastră.

Jack şi Eric Carver sosiră la *Black Lion Dock* la nouă şi patruzeci şi cinci, într-o limuzină Humber, la volan fiind George. Docul era cufundat într-un întuneric aproape total, cu excepţia lămpii de deasupra uşilor principale ale depozitului, acoperită cu un abajur, în conformitate cu regulamentul de camuflaj. Pe firmă scria *Fraţii Carver — Export şi Import* şi, cînd ieşi din maşină, Jack Carver se uită în sus spre ea cu satisfacţie.

---- Foarte drăguţ, într-adevăr. Cel care-a scris-o a făcut o treabă bună.

Domnea o linişte adîncă, singurele zgomote provenind de la traficul naval de pe fluviu. Eric coborî şi el, iar George se duse şchiopătînd către spatele maşinii, deschise portbagajul şi scoase aparatul radio, în lădiţa lui de lemn vopsită în măsliniu.

Carver i se adresă fratelui său:

— E-n ordine, Eric, hai să rezolvăm asta.

Eric descuie grilajul de protecţie de la uşa principală, intră şi acţionă comutatorul luminii. Fratele său şi George îl urmară. Depozitul era plin cu stive de lăzi de toate tipurile. În mijloc se aflau o masă şi două scaune, destinate în mod evident funcţionarului ce se ocupa cu transportul naval al mărfurilor.

— Bun, pune-l pe masă.

George se conformă, şi Carver adăugă:

— Ai adus pistolul?

George scoase dintr-un buzunar un Walther PPK şi dintr-altul un amortizor, pe care i-l montă.

Carver aprinse o ţigară.

— Ia uită-te numai, Eric, a dracului minune! Nu face zgomot nici cît un dop care sare.

— Abia aştept să ajungă aici ticălosul ăla pipernicit, spuse Eric.

Însă, de fapt, Devlin era deja acolo de cîtva timp, ascuns în bezna din fundul clădirii. Se strecurase înăuntru printr-o fereastră de la etaj. Îl văzu pe George postîndu-se în spatele unei stive de lăzi de ambalaj, fraţii Carver rămînînd pe scaunele de lîngă masă. Apoi se întoarse şi ieşi pe acelaşi drum pe care venise.

Peste două minute, se apropie de uşa principală fluierînd voios, deschise grilajul şi intră.

— Domnul să vă aibă în pază, pe toţi cei de aici! strigă, şi veni spre masă. Aşadar, l-ai obţinut, domnule Carver?

— Ţi-am spus doar. Pot obţine orice. Á-propos, data trecută nu mi-ai zis cum te cheamă.

— Churchill, declară Devlin. Winston Churchill.

— Foarte nostim.

Devlin deschise lădiţa. Radioul se afla înăuntru, cu căşti, dispozitiv Morse, antene, absolut tot. Părea nounouţ. Închise la loc capacul.

— Mulţumit? întrebă Carver.

— Oh, desigur.

— Atunci — banii pe masă.

Devlin scoase din buzunar cele o mie de lire şi i-i înmînă.

— Omul dur, aşa-i, domnule Carver?

— Destul de dur, întări Carver lăsînd bancnotele să cadă pe masă. Bineînţeles, acum ajungem la cea-laltă problemă.

— Şi cam ce problemă ar fi aceea?

— Modul insultător în care l-ai tratat pe fratele meu şi ameninţarea către mine. I.R.A. şi Secţia Specială. Nu pot înghiţi aşa ceva. Trebuie să mă gîndesc la reputaţia mea. Meriţi o pedeapsă, băiete.

Suflă fumul de ţigară în faţa lui Devlin şi adăugă:

— George!

Ţinînd seama de genunchiul său rănit, George se mişcă rapid — într-o secundă înfipse Walther-ul în ceafa lui Devlin. Eric vîrî mîna în scurta irlandezului şi-l uşură de Luger.

— Ia uită-te la asta, Jack. Ticălosul viclean!

Devlin îşi desfăcu braţele.

— E-n ordine, domnule Carver, aşadar eşti mai tare decît mine. Şi acum, ce se-ntîmplă?

Se duse către o ladă de ambalaj, se aşeză pe ea şi-şi scoase o ţigară.

— Eşti un nemernic cu sînge rece, asta trebuie să recunosc.

— Îţi spun eu ce-o să se întîmple acum, interveni Eric, scoţînd din buzunar un brici şi deschizîndu-l. O să-ţi tai urechile, asta am să-ţi fac.

— În timp ce George ţine revolverul aţintit spre mine? întrebă Devlin.

— Cam asta-i ideea, răspunse Eric.

— Un singur lucru aş avea de obiectat, replică Devlin. Revolverul acela este un Walther PPK şi, ca să-l foloseşti, trebuie să tragi piedica, şi nu cred că George a tras-o.

George smuci cu disperare piedica, Devlin îşi suflecă pantalonul, smulse Smith & Wesson-ul din tocul prins de gleznă şi trase — totul într-o singură mişcare, înfigîndu-i un glonţ în partea de sus a braţului, ceea ce-l făcu să scoată un ţipăt şi să dea drumul Walther-ului.

Devlin îl ridică.

— Drăguţ. Mulţumesc frumos, zise, vîrîndu-şi-l în centură.

Carver rămăsese nemişcat, cu o expresie de totală nedumerire întipărită pe faţă, iar Eric părea înspăimîntat de moarte, în timp ce Devlin punea mai întîi banii şi apoi Luger-ul în buzunarele jachetei sale de piele. Irlandezul ridică lădiţa conţinînd radioul şi porni spre ieşire.

Cînd ajunse la uşă, se întoarse.

— Isuse, Eric, uitam ceva. Pomeneai ceva despre a-mi tăia urechile?

Ridicînd fulgerător braţul, trase, şi Eric scoase un ţipăt cînd jumătatea inferioară a urechii sale drepte se dezintegră. Sîngele şiroia şi el încercă să-l stăvilească apăsînd rana cu mîna.

— E bine că nu porţi cercei, constată Devlin.

Ieşi în stradă şi grilajul de protecţie zăngăni în urma lui.

Cînd se deschise uşa şi apăru Ilse, Schellenberg era aşezat la biroul său. Alături de Ilse era Asa Vaughan, şi pe chipul acestuia se citea emoţia.

— Ce naiba se-ntîmplă? întrebă Schellenberg.

— Trebuie să veniţi chiar acum în camera de radio-transmisie. Este Devlin, Herr General, cheamă din Londra.

Radioemiţătorul era instalat pe masa din bucătărie, cu antenele întinse de jur-împrejur pe pereţi. Ryan şi Mary stăteau pe scaune, privindu-l fascinaţi pe Devlin cum îşi transmite mesajul prin Morse.

— Isuse! exclamă încruntîndu-se. A funcţionat puţin, şi pe urmă s-a oprit. Ei, asta este. Daţi antenele jos.

Mary dădu ocol bucătăriei încolăcind sîrmele.

Ryan întrebă:

— E totul în ordine, Liam?

— Totul e de-a-ndoaselea, bătrîne. Stabilisem să-ncercăm să ne întoarcem în Franţa pe douăzeci şi unu. Acum spun că „marea ocazie" va avea loc pe cincisprezece şi, deoarece astăzi sîntem în doisprezece, rezultă că nu prea ne rămîne mult timp.

— Dar e posibil, Liam?

— Primul lucru pe care-l vom face mîine-dimineaţă, răspunse Devlin, este să dăm o fugă la Romney Marsh. Să vedem care-i situaţia la Shaw Place. Ţi-ar plăcea să petreci o zi la ţară? o întrebă apoi pe Mary.

— Îmi pare o propunere foarte atrăgătoare.

— Bun, atunci le dau un telefon fraţilor Shaw şi-i anunţ să mă aştepte.

Reîntors în biroul său, Schellenberg studia mesajul din faţa lui. Asa Vaughan şi Ilse îl urmăreau cu privirea.

— Aşadar, ce ştim? zise Schellenberg. Este acolo, în casa prietenului său din I.R.A., a luat legătura cu Shaw, şi acum, cu Steiner.

— Totul merge bine, spuse Asa.

— Posibil, dar nu poate rezolva pînă pe cincisprezece. Ar fi cu neputinţă, chiar şi pentru Devlin.

— Încep să mă întreb dacă pentru omul acesta există ceva cu neputinţă de făcut, comentă Asa.

— Să aşteptăm mesajul de mîine, continuă Schellenberg. Acestea au fost ultimele lui instrucţiuni. Ei, bine, vom vedea.

Se ridică în picioare şi adăugă:

— Mă îndoiesc că cei de la bufet pot servi şampanie, dar cu orice-ar avea disponibil vă fac cinste.

Capitolul 11

Porniră pe drumul către Maidstone, la sud de Tamisa. Ryan conducea, cu Devlin înghesuit alături. Acesta nu purta uniformă, ci fulgarinul său peste costumul şi gulerul preoţesc, şi o pălărie neagră, pusă pe-o ureche. Ryan îi spusese adevărul. Motorul Ford-ului mergea uns, în ciuda înfăţişării răblagite a maşinii.

— Ai avut dreptate, Michael, zise Devlin. Furgoneta asta bătrînă a ta este-o adevărată maşină de curse.

— Sigur că da, şi dacă se mai fac curse la Brooklands, o să participăm cu ea, replică Ryan rînjind.

Mary şedea în partea din spate a furgonetei şi, ca de obicei, citea o carte.

— Stai bine acolo? o întrebă Devlin.

— Perfect.

— Peste puţin, ne vom opri pentru o ceaşcă de ceai.

În Maidstone, Ryan se învîrti în jurul centrului oraşului pînă găsi un magazin de biciclete. Devlin intră şi cumpără şase faruri standard de bicicletă, precum şi baterii noi.

— L-am curăţat, le spuse cînd se înapoie. I-am spus că-mi trebuie pentru grupa mea de cercetaşi ai bisericii. În mod neîndoios, gulerul ăsta-i tare folositor uneori.

— Şi pentru ce ai nevoie de ele? îl întrebă Mary.

— Un avion care soseşte noaptea, pe întuneric, este ca o pasăre pierdută, fată dragă. Îi trebuie un semn de bun-venit. O mică lumină care să-i arate locurile, ai putea spune.

După ce ieşiră din Ashford, traseră pe marginea drumului şi Mary deschise un termos din care le dădu să bea ceai.

Lîngă ei, un drumeag ducea spre o dumbravă. Ploaia încetase, dar umezeala încă se făcea simţită. Cerul era întunecat şi ameninţător, ca pe întreg parcursul drumului pînă la Romney Marsh. În depărtare se zărea marea. Mary şi Devlin porniră pe jos, în lungul drumeagului, şi se opriră sub un copac, impregnîndu-se de frumuseţea priveliştii.

Liam făcu un semn cu bărbia către cartea ei.

— De data asta ce este?

— Poezii, îi răspunse. Robert Browning[1]. Îţi plac poeziile?

— Cîndva am publicat cîteva. Ceea ce, în meseria respectivă, se cheamă o broşurică. Eram în stare să le născocesc cît ai zice peşte, şi pe urmă, într-o bună zi, mi-am dat seama cît de proaste erau.

— Nu te cred. Fă una despre mine.

Devlin îşi vîrî între buze o ţigară.

— Foarte bine.

Se gîndi cîteva clipe, apoi declamă:

— „Cine eşti, fată misterioasă? Grăbindu-te către niciunde, în fusta ta strîmtă şi cu părul cîrlionţat, cu picioare încărcate de promisiuni".

Pe chipul ei se ivi o expresie de supărare şi-l lovi uşor cu mîna strînsă pumn.

---

[1] *Robert Browning* (1812—1889): poet romantic englez (n.t.)

— Este groaznic.

— Te-am prevenit, replică aprinzîndu-şi ţigara. O poezie bună îţi spune totul în cîteva versuri.

— Perfect. Şi ce m-ar rezuma pe mine?

— Simplu: „Acum, navigatorule, ridică pînzele şi porneşte-n depărtări, să cauţi şi să afli".

— Astea-s minunate, spuse fata. Dumneata le-ai scris?

— Nu tocmai. Un individ yankeu, pe nume Walt Whitman[1], a fost primul care s-a gîndit la ele.

Începuse să plouă şi el îi înconjură umerii cu braţul.

— Dar aş vrea să le fi scris eu pentru tine. Hai să mergem.

Şi se întoarseră în grabă către furgonetă.

În apartamentul de deasupra localului *Astoria*, Jack Carver stătea la o masă de lîngă fereastră, luîndu-şi un mic-dejun tardiv, în momentul în care în cameră intră Eric. Pe ureche avea un pansament voluminos, bandajul trecînd în diagonală peste frunte pentru a-l ţine fixat. Arăta îngrozitor.

— Cum te simţi? îl întrebă Carver.

— Oribil, Jack, durerea este a dracului de cumplită. Aziz mi-a dat cîteva pastile, dar nu par să aibă cine ştie ce efect.

— Mi-a spus că George e-ntr-o stare proastă. Glonţul a sfărîmat osul. Ar putea rămîne pentru totdeauna cu braţul ţeapăn, şi tot aşa şi cu piciorul.

Eric turnă cafea cu o mînă tremurîndă.

---

1 *Walt Whitman* (1819—1892): scriitor nord-american. A avut o bogată experienţă de viaţă, practicînd felurite meserii, străbătînd mai multe state ale Americii şi participînd la războiul de secesiune. Înclinat spre religie, a scris poezii lirice optimiste. (n.t.)

— Javra aia mică, Jack. Trebuie să punem mîna pe el. Trebuie neapărat.

— O să punem, băiete, încercă să-l liniştească Jack. Şi atunci va fi rîndul nostru. I-am răspîndit descrierea în toată Londra. O să apară el... Acum, bea-ţi cafeaua şi gustă ceva.

Folosindu-se de harta rutieră, Ryan găsi destul de uşor localitatea Charbury, şi nişte întrebări puse la micul magazin sătesc îi conduseră la Shaw Place. Porţile mari de fier ruginit de la capătul aleii stăteau deschise. Drumul ce ducea spre vechea casă era năpădit de ierburi crescute printre pietre.

— Locurile astea au cunoscut şi zile mai bune, comentă Ryan.

Devlin coborî din vehicul, deschise uşile furgonetei şi scoase radioul şi punga cu farurile de bicicletă.

— Pe mine mă poţi lăsa aici, spuse. Merg pe jos pînă la casă.

— La ce oră să ne întoarcem? îl întrebă Ryan.

— Lasă-mi patru ore, şi dacă nu sînt aici, aşteaptă-mă. Duceţi-vă şi aruncaţi o privire prin Rye[1] sau prin altă parte.

— Perfect, spuse Ryan. Şi, îndepărtîndu-se cu maşina, adăugă:

— Ai grijă, Liam.

Devlin ridică lădiţa şi porni pe alee. Casa prezenta toate dovezile posibile ale lipsei de bani. Obloanele lungi ale ferestrelor aveau mare nevoie de un strat de vopsea, şi tot aşa şi uşa de intrare. Lîngă aceasta se afla un mîner de clopoţel. Îl trase şi aşteptă, dar semnalul îi rămase

---

1 *Rye*: localitate la malul mării, în Irlanda.(n.t.)

fără răspuns. După un timp, îşi luă din nou lădiţa şi ocoli pînă în spatele casei, unde se afla o curte pietruită. Una dintre uşile grajdului stătea deschisă, şi de acolo se auzeau zgomote trădînd o oarecare activitate. Puse jos lădiţa şi aruncă o privire înăuntru.

Lavinia Shaw purta nişte pantaloni şi cizme de călărie, iar părul îi era legat într-o eşarfă. Ţesăla un armăsar. Devlin îşi vîrî o ţigară în gură şi-şi aprinse bricheta. Pocnetul acesteia îi atrase atenţia, făcînd-o să se uite în jur.

— Domnişoara Lavinia Shaw? întrebă el.

— Da.

— Sînt Harry Conlon. I-am telefonat fratelui dumneavoastră aseară. Mă aşteaptă.

— Domnul maior Conlon!

Dintr-o dată păru să se înviioreze. Lăsă jos peria şi ţesala pe care le folosise şi-şi şterse mîinile pe pantaloni, adăugînd:

— Bineînţeles. Ce bine că vă avem aici!

Vocea educată şi aristocratică, întreaga ei atitudine îi păreau lui Devlin absolut incredibile, dar luă mîna pe care i-o oferea şi zîmbi:

— Este o plăcere pentru mine, domnişoară Shaw.

— Maxwell e pe undeva prin mlaştină, cu puşca lui. Se duce în fiecare zi. Ştiţi cum este! Lipsă de alimente. Absolut orice e bun de pus în oală.

Continuă să vorbească, părînd incapabilă să se oprească:

— Să mergem în bucătărie, sînteţi de acord?

Încăperea era foarte mare, cu o pardoseală din plăci de ceramică roşie şi în mijloc cu o masă enormă din lemn de brad, înconjurată de scaune. În chiuvetă zăceau vase nespălate şi întregul loc era plin de obiecte îngrămădite, dezordinea făcînd evidentă lipsa servitorilor.

— Ceai? îl întrebă. Sau preferaţi ceva mai tare?

— Nu, ceaiul va fi perfect.

Devlin aşează cu grijă pe masă lădiţa şi punga cu farurile de bicicletă, iar ea puse apă la fiert şi pregăti repede ceaiul, atît de emoţionată şi nervoasă, încît îl turnă în ceşti înainte de a fi clocotit cum trebuie.

— Oh, Doamne, l-am stricat.

— Ba deloc. Este ud — nu-i aşa — şi fierbinte? o împăcă Devlin.

Turnă în ceai puţin lapte, iar ea se aşează de cealaltă parte a mesei, cu braţele încrucişate peste sînii plini. Ochii îi sclipeau, nedezlipindu-se de el.

— Nici nu vă pot spune cît de palpitant este tot ce se întîmplă. Sînt ani de cînd n-am mai fost atît de emoţionată.

Era ca un personaj dintr-o piesă proastă — fiica ducelui, intrînd prin uşile cu geam, îmbrăcată cu pantalonii ei de călărie şi revărsîndu-şi zgomotos sentimentele asupra tuturor celor din preajmă.

— Aţi fost de curînd în Germania? îl întrebă.

— Oh, da, îi răspunse Devlin. Doar cu cîteva zile în urmă mă aflam la Berlin.

— Ce minunat este să fii o părticică din toate astea! Oamenii de aici sînt atît de indiferenţi. Nu înţeleg ce a făcut Führer-ul pentru Germania.

— Pentru întreaga Europă, aţi putea spune, o corectă Devlin.

— Întocmai. Putere, un simţ al rostului propriu, disciplină. În vreme ce aici... (Rîse dispreţuitor.) Prostul acela beţiv de Churchill habar nu are ce face. Doar se-mpleticeşte dintr-o greşeală într-alta.

— Ah, da, chiar asta face, nu-i aşa? replică Devlin pe un ton sec. Credeţi că am putea arunca o privire primprejur? La şura aceea veche pe care o foloseaţi pentru Tiger-Moth-ul dumneavoastră şi South Meadow?

— Desigur.

Sări în picioare cu atîta vioiciune încît răsturnă scaunul. În timp ce-l ridica, spuse:

— Doar cît să-mi iau haina.

Pajiştea era mai mare decît se aşteptase el, şi se întindea pînă la un şir de copaci din depărtare.

— Ce lungime are? întrebă Devlin. Două sute cincizeci, sau trei sute de iarzi?

— Oh, nu, spuse ea. Se apropie de trei sute cincizeci. Iarba este atît de mică pentru că am arendat terenul unui ţăran din localitate să-şi pască oile, dar acum le-a dus la tîrg.

— Pe vremuri, obişnuiaţi să faceţi o mulţime de decolări şi aterizări, nu-i aşa?

— Întruna. Pe atunci o aveam pe micuţa mea Puss Moth[1]. Tare mă mai distram.

— Şi în chip de hangar foloseaţi şura de-acolo?

— Exact. Să vă arăt.

Construcţia era într-adevăr imensă, dar, ca şi tot restul, uşile masive văzuseră zile mai bune. Putreziciunea era evidentă, şi cîteva scînduri lipseau.

Devlin o ajută să deschidă puţin uşile, atît cît să poată intra. Într-un colţ se afla un tractor ruginit, iar mai în spate, nişte fîn mucegăit. Altminteri era gol, şi prin găurile acoperişului curgeau picături de ploaie.

— Aţi vrea să puneţi aici un avion? îl întreba.

— Doar pentru scurt timp, ca să nu fie la vedere. Un Lysander. Nu prea mare. Ar încăpea aici şi n-ar face probleme.

— Cînd anume?

---

[1] *Puss Moth* (lb. engl.): alintare prin care Lavinia se referă la avionul *Tiger Moth*, *tiger* însemnînd tigru, iar *puss* — pisicuţă. Cuvîntul englezesc *moth* înseamnă, în context, fluture. (n.t.).

— Mîine-noapte.

— Dumnezeule, presaţi cam tare.

— Da, ce să-i faci, timpul este important.

Ieşiră şi el închise uşa. De undeva, de departe, se auzi un foc de puşcă.

— Fratele meu, spuse ea. Haideţi să mergem să-l găsim, vreţi?

În timp ce străbăteau pajiştea, fata reluă vorba.

— Aveam un prieten german care obişnuia, pe vremuri, să vină aici. Werner Keitel. Zburam împreună peste tot. Îl cunoaşteţi cumva?

— A fost ucis în Bătălia Angliei[1].

Lavinia se opri doar o clipă, apoi continuă:

— Da, îmi închipuiam că aşa ceva trebuie să fie.

— Îmi pare rău, spuse Devlin.

Ea strînse din umeri.

— A trecut mult de-atunci, domnule maior.

Şi începu să păşească mai repede.

Merseră pe un dig, printre trestii mici, şi prima care apăru fu Nell, scuturîndu-se şi împroşcînd apă, sărind în jurul lor înainte de a o lua la fugă înapoi. Se auzi o altă împuşcătură şi, pe urmă, dintre trestiile mai depărtate, se ivi Shaw, şi veni spre ei.

— Ia uită-te colea, fetiţo, zise ridicînd doi iepuri.

— Priveşte cine-i aici! îi strigă ea.

---

1 *Bătălia Angliei* s-a desfăşurat între iulie şi septembrie 1940, în trei etape. Cea dintîi s-a caracterizat prin atacuri germane asupra convoaielor navale britanice şi prin lupte aviatice; în cea de a doua, germanii au încercat să dobîndească supremaţia aeriană distrugînd aerodromurile şi centrele aeronautice engleze; iar în ultima fază a bătăliei Angliei, aviaţia germană a atacat potenţialul economic şi militar al Marii Britanii, urmărind totodată subminarea moralului populaţiei prin bombardamente masive asupra Londrei şi a altor oraşe engleze. (n t.)

El se opri în loc, apoi se apropie mai repede.

— Conlon, dragul meu prieten! Îmi pare bine că te văd. N-o să-ţi strîng mîna. A mea e plină de sînge. (Părea că-i urează lui Devlin bun-venit pentru un week-end la ţară.) Mai bine să intrăm în casă şi să-ţi dau ceva de băut.

Porniră înapoi, în lungul digului. Devlin îmbrăţişă cu privirea întinderea de trestii, întretăiată de pîrîiaşe.

— E un ţinut trist, acesta.

— Mort, prietene. Totul în afurisitul ăsta de loc este mort. Ploaie, ceaţă şi fantomele lucrurilor trecute. Fără îndoială că altfel era pe vremea bunicului meu. Douăzeci şi cinci de slujitori numai în casă. Dumnezeu ştie cîţi alţii pe moşie. (Cît merseră, nu se opri din vorbă.) În zilele noastre, oamenii nu vor să muncească, ăsta-i necazul. Bolşevici afurisiţi pretutindeni. Şi de-aia-l admir pe Führer. Face puţină ordine în viaţa oamenilor.

— Vreţi să spuneţi că-i face să execute ceea ce li se ordonă? preciză Devlin.

Shaw dădu din cap cu entuziasm.

— Exact, amice, exact.

Devlin instală echipamentul radio într-o mică încăpere de lucru, dincolo de vechea bibliotecă. Shaw se dusese să facă o baie şi Lavinia era cea care-l ajuta să-ntindă antenele în jurul camerei şi-l urmărea cu atenţie, în timp ce irlandezul îi explica funcţionarea aparatului.

— Este mult diferit de cel pe care l-aţi avut înainte? o întrebă.

— Ceva mai sofisticat, atîta tot.

— Dar codul Morse? Încă vi-l mai reamintiţi?

— Dumnezeule, domnule maior Conlon, aşa ceva nu se uită niciodată. Făceam parte din Organizaţia britanică a cercetaşilor cînd l-am învăţat prima oară.

— Bine, spuse Devlin. Atunci, să vedem cum vă descurcaţi.

În camera de radiotransmisie din Prinz Albrecht-strasse, Schellenberg studie primul mesaj al lui Devlin, apoi se întoarse către Ilse şi Asa Vaughan.

— De necrezut. Intenţionează să-l scoată pe Steiner mîine-seară. Vrea să fii la Shaw Place la timp, astfel încît să nu plecaţi de-acolo mai tîrziu de miezul nopţii.

— Atunci, trebuie să-ncepem să ne pregătim, replică Asa.

— Da. Ei, bine, Lysander-ul a fost dus ieri la Chernay, spuse Schellenberg. Rămîne doar problema de a ne duce acolo noi înşine. Transmite mesajul acesta Şoimului — i se adresă el operatorului radio: „Îţi vom satisface cererea. Ora plecării îţi va fi confirmată mîine-seară."

Se pregătea să părăsească încăperea, cînd radio-telegrafistul îl chemă.

— Am un răspuns, Herr General.

Schellenberg se întoarse spre el nerăbdător.

— Ce zice?

— „Este o plăcere să faci afaceri cu dumneata."

Schellenberg zîmbi şi-şi continuă drumul, Asa şi Ilse plecînd în urma lui.

În camera de lucru, Lavinia se ridică de la aparatul de radiotransmisie.

— Am lucrat bine?

Fratele ei stătea lîngă şemineul fără foc, cu un pahar cu whiskey în mînă.

— Mie mi s-a părut excelent.

— V-aţi descurcat de minune, spuse Devlin. Acum, trebuie să ştiţi că aparatul acesta diferă într-o privinţă faţă de cel pe care l-aţi aruncat. Are o capacitate de transmitere directă a vocii, dar numai pe distanţă scurtă. Să zicem douăzeci şi cinci de mile. Acesta a fost motivul pentru care le-am dat cifrele frecvenţei. L-am reglat, şi tot ce aveţi de făcut este să-i acţionaţi comutatorul de alimentare, şi puteţi începe să comunicaţi. Asta înseamnă că, atunci cînd este aproape, puteţi vorbi direct cu pilotul.

— Minunat. Şi altceva?

— La o oră oarecare, după şapte, vă vor contacta de la baza franceză pentru a confirma ora plecării, aşa că staţi în aşteptare. După aceea, puneţi farurile de bicicletă pe pajişte, aşa cum v-am explicat.

— Voi proceda întocmai. Vă puteţi bizui pe mine, spuse Lavinia, adresîndu-i-se apoi lui Shaw: Nu-i minunat tot ce se petrece, dragă?

— Extraordinar, fetiţo, confirmă el, cu ochii deja tulburi de băutură, şi-şi umplu din nou paharul.

Dar lui Devlin îi era de ajuns şi se ridică în picioare.

— Acum plec. Ne vedem mîine-seară.

Shaw mormăi ceva şi Lavinia îl conduse pe Devlin înapoi, în bucătărie, de unde-şi luă mantaua şi pălăria.

— O să fie în formă? întrebă Devlin, în timp ce se îndreptau spre uşa de intrare.

— Cine, Max? Oh, da. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta, domnule maior.

— Atunci, la revedere.

Pe cînd cobora aleea începu să plouă, şi nu se vedea nici urmă de furgonetă. Stătu acolo, cu mîinile în buzunare, şi abia după treizeci de minute o văzu apărînd.

— A mers bine? îl întrebă Ryan.

Mary îl întrerupse:

— Am petrecut minunat. Rye este un loc splendid.

— Ei, bine, mă bucur pentru voi, replică Devlin pe un ton acru. Ăia doi nici măcar nu mi-au oferit ceva de mîncare.

Asa tocmai încheia un prînz tardiv, la bufet, cînd Schellenberg intră grăbit.

— O mică modificare a planului. Am primit un mesaj, în care se spune că Reichsführer-ul doreşte să mă vadă. Partea interesantă este că trebuie să te aduc şi pe dumneata.

— Pentru ce naiba?

— Se pare că ţi s-a decernat Crucea de Fier clasa I, şi Reichsführer-ului îi place s-o prindă el însuşi pe pieptul ofiţerilor SS.

— Mă-ntreb ce-ar spune bătrînul meu, replică Asa. Am urmat cursurile la West Point, pentru numele lui Dumnezeu!

— O altă complicaţie este că el se află la Wewelsburg. Ai auzit de locul acesta, cu siguranţă?

— Imaginea despre paradis a oricărui bun SS-ist. Şi în ce fel schimbă asta programul nostru?

— Nici o problemă. Wewelsburg-ul are o bază de alimentare a Luftwaffe-lui doar la zece mile depărtare. Vom zbura acolo cu Stork-ul şi vom continua spre Chernay după aceea. Ai grijă, adăugă consultîndu-şi ceasul. Întîlnirea este programată pentru ora şapte, şi el pune mare preţ pe punctualitate.

La şase şi jumătate, cînd Ryan împinse barca vîrînd-o cu botul în prundişul malului, deasupra Tamisei se lăsase un întuneric adînc.

— Stai pe loc, îi spuse lui Mary. N-o să dureze mult

Devlin ridică sacul cu scule şi lanterna.

— Bun, să mergem, zise, şi trecu peste marginea bărcii.

Apa din tunel era mai adîncă decît fusese cu prilejul precedent. Li se ridica pînă la coşul pieptului, dar ei se grăbiră şi ajunseră la grilaj în cîteva minute.

— Eşti sigur că trebuie să facem asta? îl întrebă Ryan.

— Michael, ai zis că tu crezi că s-ar deschide uşor. Şi, ia spune, n-aş arăta eu ca un nebun din naştere, dacă m-aş duce mîine să-l iau pe Steiner şi aş descoperi că afurisitul de grilaj nu vrea să se clintească?

— E-n regulă, hai să-i dăm bătaie, spuse Ryan.

— Şi fără nici un zgomot. N-am chef ca cineva, stînd în genunchi acolo sus, în capelă, să se-ntrebe ce se petrece aici, jos.

Tocmai necesitatea de a lucra silenţios fu cea care făcu toată treaba mult mai dificilă decît păruse la început. Sondajul lent şi atent prin zidărie le luă timp. Unele cărămizi se dislocau imediat, dar altele se dovediră mai greu de scos. Le trebui o jumătate de oră pentru a desprinde o latură.

După cincisprezece minute de lucru la cealaltă, Ryan spuse:

— Aveai dreptate, fir-ar să fie, grilajul ăsta-i o porcărie.

Trase de el cu mînie, şi împletitura de fier căzu. Devlin îl apucă de braţ, trăgîndu-l la o parte şi, în acelaşi timp, întinse cealaltă mînă spre grilaj, lăsîndu-l jos binişor.

Luă apoi lanterna şi aruncă o privire dincolo, după care i-o dădu lui Ryan.

— Ţine tu lanterna, cît intru eu acolo să mă uit mai bine.

— Ai grijă unde calci.

Devlin trecu prin deschizătură şi înaintă pleoscăind. Înăuntru, apa îi ajungea acum pînă la subsuori, şi acoperea suprafaţa mormintelor. Se îndreptă către trepte şi începu să le urce. Un şobolan se strecură pe lîngă el şi sări în apă. Irlandezul se opri pe treapta de sus apoi, uşor de tot, trase mînerul.

Se auzi un scîrţîit foarte slab şi uşa se deschise. Putea vedea altarul şi, în cealaltă parte, Fecioara parcă plutind în lumina lumînărilor. Aruncă o privire prudentă după uşă. Capela era cu totul pustie, dar, deodată, uşa exterioară se deschise lăsînd să intre o călugăriţă. Fără nici cel mai mic zgomot, Devlin închise uşa şi coborî treptele.

— Perfect, îi spuse lui Ryan, în timp ce trecea înapoi prin deschizătura grilajului. Hai să ieşim de-aici.

La baza Luftwaffe-lui, Schellenberg dădu ordin să fie alimentat cu carburant Stork-ul, rechiziţionă Mercedes-ul comandantului bazei cu şofer cu tot, şi porni împreună cu Asa spre Wewelburg. Începuse să ningă şi, cînd se apropiară, Wewelburg-ul se vedea clar, cu lumini la ferestre şi deasupra porţii de intrare, într-o totală desconsiderare a ordinelor de camuflaj.

Asa îşi ridică privirile spre castel, cu turnurile sale ce se înălţau către cerul din care se scutura ninsoarea.

— Dumnezeule! exclamă uluit. Este incredibil.

— Ştiu, spuse Schellenberg aplecîndu-se în faţă să închidă geamul despărţitor, pentru ca şoferul Luftwaffe-lui să nu poată auzi ce vorbeau. Seamănă cu un decor de cinema. De fapt, este singurul refugiu personal al Reichsführer-ului, existând totodată un centru destinat cercetărilor rasiale şi un „cămin al căminelor" pentru elita SS-ului.

— Dar ce fac acolo?

— Reichsführer-ul este obsedat de regele Arthur şi de cavalerii Mesei Rotunde. Ca atare, îi aşează în jurul unei mese rotunde pe cei doisprezece locotenenţi care se bucură cel mai mult de încrederea sa. Cavalerii săi, pricepi.

— Şi înţeleg că dumneata nu eşti unul dintre ei.

— În mod categoric, nu. Nu, trebuie să fii nebun ca să te pretezi la astfel de jocuri. Au o sală pentru comemorări, cu o zvastică pe tavan, şi o groapă în care, după moarte, urmează să fie arse rămăşiţele acestor oameni speciali. Se află acolo douăsprezece piedestaluri cu urne, care-şi aşteaptă cenuşa.

— Glumeşti, probabil! zise Asa.

— Nu, totul este cît se poate de adevărat. Îţi voi arăta, dacă voi avea prilejul. Şi oameni ca aceştia, adăugă Schellenberg rîzînd şi luîndu-l de braţ, oameni ca aceştia orînduiesc destinele a milioane de fiinţe umane.

Se legitimară în holul de la intrare şi-şi lăsară mantalele şi chipiele la sergentul de gardă, care-i verifică în registre.

— Da, Herr General Schellenberg, Reichsführer-ul vă aşteaptă la ora şapte fix în camera sa de zi din aripa de sud. Vă conduc, Herr General.

— Nu-i nevoie, cunosc drumul.

În timp ce străbătea holul în urma lui Schellenberg, cînd cotiră pe coridor, Asa spuse:

— Ai dreptate, domnule general. Locul acesta îl face de ruşine pe un scenarist de filme de groază.

Schellenberg îşi controlă ceasul.

— Mai avem un sfert de oră. Vino, îţi voi arăta holul comemorativ de care-ţi vorbeam. Este chiar pe-aici. După cîte-mi amintesc, are un mic balcon. Da, am ajuns.

Erau în faţa a aproximativ douăsprezece trepte ce urcau spre o uşă de stejar. Se deschise lesne şi, imediat, auziră nişte glasuri. Schellenberg se opri, încruntîndu-se, apoi se întoarse spre Asa şi-şi atinse buzele cu degetul. Pe urmă deschise cu precauţie uşa şi intrară.

Încăperea era plină de umbre, abia luminată. Asa vedea piedestalurile şi urnele pe care i le descrisese Schellenberg, precum şi groapa de sub zvastica de pe plafon, dar cel mai mare interes îl prezentau oamenii prezenţi acolo. Rossman, aghiotantul lui Himmler, stătea într-o parte, aşteptînd. Reichsführer-ul stătea în picioare, chiar în groapă, faţă-n faţă cu Sturmbannführer-ul Horst Berger. Toţi purtau uniforma neagră de gală.

— Te-am adus aici, Berger, în acest loc sacru, înainte de plecarea în ceea ce nu pot numi decît „misiunea ta sfîntă".

— O cinste, Herr Reichsführer.

— Acum, să trecem în revistă amănuntele. Vei întîmpina avionul Führer-ului, care va ateriza la baza Luftwaffe-lui din Cherbourg la ora şase, mîine seară. Eu voi fi împreună cu el. Ne vei escorta la acel Château de Belle Île, unde ne vom petrece noaptea. La ora şapte a doua zi dimineaţa, Führer-ul va servi micul-dejun cu Rommel şi cu amiralul Canaris. Ei vor sosi acolo pe cale rutieră.

— Şi cînd începe acţiunea, Herr Reichsführer?

Himmler ridică din umeri.

— Nu are prea mare importanţă. Presupun că momentul sfîrşitului mesei va fi nimerit. Cîţi oameni vei avea în grupul de pază?

— Treizeci.

— Bine. Cred că-i de ajuns.

— Aleşi pe sprînceană, Herr Reichsführer.

— Bun. Cu cît mai puţini, cu atît mai bine. Noi alcătuim o frăţietate specială, noi, cei implicaţi în asta, căci există cîţiva care n-ar fi de acord cu ceea ce intenţionăm să facem.

— Precum spuneţi, Herr Reichsführer.

— De exemplu, generalul Schellenberg, dar ăsta-i mai şiret decît proverbiala vulpe. De aceea am vrut ca-n ultimele cîteva săptămîni să fie în altă parte. Aşa că i-am încredinţat acea misiune ridicolă, pentru a-l ţine ocupat. Să-l aducă pe Steiner din Anglia. O imposibilitate. Din întîmplare, eu ştiu de la oamenii noştri din serviciile secrete că agentul care lucrează pentru noi la Londra, acel Vargas, lucrează şi pentru englezi. Asta nu i-am spus-o lui Schellenberg, nu-i aşa, Rossman?

— Nu, Herr Reichsführer.

— Aşa că putem deduce că irlandezul acela, Devlin, nu va avea zile prea multe pe-acolo.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, Herr Reichsführer, răspunse Berger.

— Am fi putut cîştiga războiul acesta la Dunkerque, Berger, dacă Führer-ul ar fi lăsat blindatele Panzer să meargă pe plajă. În loc de asta, le-a ordonat să se oprească. Rusia — un dezastru după altul. Stalingrad — cea mai catastrofală înfrîngere suferită vreodată de armata germană.

Himmler plecă tîrşindu-şi picioarele, apoi se întoarse, adăugînd:

— Gafă după gafă, şi tot nu vrea să asculte.

— Înţeleg, Herr Reichsführer, spuse Berger. Toţi oamenii raţionali ar înţelege.

— Şi astfel, în mod inexorabil, Germania, mult iubita noastră patrie, se scufundă tot mai adînc în groapa înfrîngerii, şi de aceea Führer-ul trebuie să moară, Berger, iar misiunea ta sacră este de a duce la îndeplinire acest lucru.

Rommel, Canaris, Führer-ul. Un atac mişelesc din partea primilor doi, avînd ca rezultat nefericita moarte a Führer-ului, urmat de propria lor moarte, ucişi de mîinile credincioşilor SS-işti.

— Şi după aceea? întrebă Berger.

— Noi, cei din SS, vom prelua, fireşte, toate frîiele guvernării. Pe urmă, războiul poate fi continuat aşa cum trebuie. Nici o slăbiciune, nici o cedare din partea nimănui.

Îşi puse o mînă pe umărul lui Berger şi continuă:

— Aparţinem aceleiaşi sfinte frăţietăţi, Herr Major, te invidiez pentru prilejul ce ţi se oferă.

Schellenberg îi făcu un semn cu capul lui Asa, îl împinse uşurel afară şi închise uşa.

— Dumnezeule! exclamă Asa. Şi acum, ce se întîmplă?

— Ne respectăm întîlnirea fixată. Dacă descoperă că am auzit toate astea, niciodată nu vom mai ieşi vii de aici.

În timp ce se grăbeau să străbată coridorul, Schellenberg spuse:

— Indiferent ce va voi, ţine-mi isonul şi nu pomeni deloc de faptul că Devlin a ajuns cu lucrurile în stadiul în care se află.

Urmat de Asa, urcă o scară de serviciu, merse în lungul unui culoar şi ajunseră foarte repede la uşa camerei de zi a lui Himmler, în aripa de sud.

Schellenberg se aşeză pe scaunul din spatele biroului lui Rossman.

— Acum aşteptăm. Ei vor veni, probabil, prin intrarea din spate a acestei încăperi.

Cîteva clipe mai tîrziu, uşa se deschise şi Rossman aruncă o privire în camera de aşteptare.

— Ah, aici sînteţi.

— Exact la timp, spuse Schellenberg, şi intră primul.

Stînd la biroul său, Himmler îşi ridică privirile.

— Aşa, Herr General, acesta trebuie să fie Hauptsturmführer Vaughan, pilotul pe care l-ai recrutat pentru afacerea Steiner?

— Da, Herr Reichsführer.

— Vreo ştire de la acel domn Devlin al dumitale?

— Mi-e teamă că nu, Herr Reichsführer, răspunse Schellenberg.

— Ah! Ei, bine, întotdeauna misiunea aceasta a fost problematică, pentru a nu spune mai mult. Führer-ul zboară la Cherbourg şi soseşte la Belle Île mîine seară. Canaris şi Rommel urmează să ia micul-dejun cu el a doua zi dimineaţa, la şapte. Eu voi fi acolo, bineînţeles. Actualmente, idioţii se plimbă pe banii statului prin Normandia. Au ideea nebună că invazia va avea loc acolo şi speră să-l convingă pe Führer să fie de acord cu ei.

— Înţeleg, Herr Reichsführer.

— Totuşi, să ajungem la motivul vizitei dumitale şi al sugestiei de a-l aduce cu dumneata pe ofiţer.

Se întoarse şi chemă:

— Rossman!

În timp ce Himmler se ridica în picioare, Rossman deschise o cutie pentru medalii. Himmler luă Crucea de Fier pe care o conţinea, ocoli masa, şi o prinse pe tunica lui Asa Vaughan.

— Ţie, Hauptsturmführer Asa Vaughan din Legiunea George Washington, în semn de recunoaştere a înaltei valori a luptei aeriene purtate deasupra Poloniei.

— Herr Reichsführer, salută Asa, făcînd un suprem efort să-şi păstreze neclintite trăsăturile feţei.

— Acum puteţi pleca. Am de lucru.

Schellenberg şi Asa se grăbiră să coboare scara, îşi reluară mantalele şi chipiele şi ieşiră afară, să aştepte Mercedes-ul.

— Înapoi la bază, îi spuse Schellenberg şoferului, urcînd împreună cu Asa în maşină.

În cursul drumului, Asa închise geamul despărţitor şi întrebă:

— Ce înţelegeţi din toate astea?

— Sînt sigur doar de ceva, răspunse Schellenberg. Uciderea lui Hitler este cel mai rău lucru care s-ar putea întîmpla. Cu Führer-ul făcînd o prostie după alta, măcar există perspectiva ca războiul să se sfîrşească într-un viitor destul de apropiat, dar cu Himmler ar fi o altă poveste. Ţi-l poţi imagina pe animalul acesta avînd control absolut, şi SS-ul conducînd guvernul şi armata? Războiul ar dura ani şi ani de zile.

— Prin urmare, ce veţi face? Îi veţi avertiza pe Rommel şi pe Canaris?

— Mai întîi şi-ntîi, nu ştiu cu precizie unde se află ei, şi asta-i o problemă de încredere, Asa. M-ar putea crede cineva? Cuvîntul meu faţă de al Reichsführer-ului SS-ului?

— Lăsaţi-o baltă, domnule general. După cîte spune Liam Devlin, dumneavoastră sînteţi un tip inteligent. Sigur puteţi găsi o soluţie.

— Mă voi strădui cu trup şi suflet, îi făgădui Schellenberg. Dar, deocamdată, să ne concentrăm atenţia asupra întoarcerii la aerodrom şi la Stork. Vom zbura imediat. Cu cît vom fi mai repede la Chernay, cu atît va fi mai bine.

Capitolul 12

De obicei, în fiecare dimineaţă la ora unsprezece, poliţistul de serviciu îi aducea lui Steiner o ceaşcă de ceai. De data asta întîrziase cu cinci minute; cînd apăru, îl găsi pe neamţ citind lîngă fereastră.

— V-am adus-o, domnule colonel.

— Îţi mulţumesc, caporale.

— Presupun că aţi prefera o cafea, sir? întrebă caporalul, trăgînd de timp, căci avea o oarecare simpatie pentru Steiner.

— Dar am fost crescut cu ceai, caporale, replică Steiner. Am urmat şcoala chiar aici, în Londra, la St. Paul.

— Într-adevăr, sir?

Se întoarse să plece, dar Steiner îl întrebă:

— Cumva locotenentul Benson s-a înapoiat?

— Permisia îi încetează la miezul nopţii, sir, dar, după cum îl cunosc eu, îşi va face apariţia în seara asta. Ştiţi şi dumneavoastră cum sînt ofiţerii aceştia tineri. Al naibii de ambiţioşi. Aşteaptă o a doua tresă pe umeri.

Plecă, zăvorul fu tras la loc, şi Steiner se întoarse la scaunul său de lîngă fereastră, bîndu-şi ceaiul şi încercînd să se împace cu aşteptarea.

Ploua din nou şi oraşul era învăluit în ceaţă, o ceaţă atît de deasă, încît Steiner abia putea zări malul celălalt al apei. Un vapor de mărfuri de mari dimensiuni se desprinse de docuri, urmat de un şir de barje. Le urmări o vreme cu privirea, întrebîndu-se încotro se duceau, şi deodată văzu fata, exact aşa cum i-o descrisese Devlin: beretă neagră şi trenci ponosit.

Mary şchiopăta în lungul trotuarului, cu gulerul ridicat şi mîinile înfundate în buzunare. Se opri la intrarea ce cobora spre mal şi se sprijini de parapet, uitîndu-se la ambarcaţiunile de pe fluviu. Nu-şi ridica deloc privirile către Priory. Devlin fusese clar în privinţa asta. Stătu pur şi simplu acolo, urmărind timp de zece minute spectacolul vapoarelor, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Steiner era conştient de intensa emoţie ce-l cuprinsese şi strînse cu putere barele ferestrei, spre a-şi recăpăta stăpînirea de sine. În spatele lui, uşa se deschise şi caporalul apăru din nou:

— Dacă aţi terminat, domnule colonel, voi lua tava.

— Da, am terminat, îţi mulţumesc.

Poliţistul militar ridică tava şi porni spre uşă.

— Oh, îl reţinu Steiner, nu ştiu cine-i de serviciu în seara asta, dar mă voi duce jos, la spovedanie.

— În ordine, sir. Voi nota acest lucru. La ora opt, ca de obicei.

Ieşi, zăvorînd uşa în urma lui. Steiner ascultă zgomotul bocancilor lui atenuîndu-se în lungul coridorului, apoi se întoarse din nou către fereastră, încleştîndu-şi mîinile pe bare.

— Acum ne rugăm, domnule Devlin, şopti încet. Acum ne rugăm.

Cînd Devlin intră în biserica St. Patrick era îmbrăcat în uniformă şi cu trenciul său milităresc. Nu era foarte

sigur pentru ce anume venise. Tot conştiinţa, presupunea, sau poate doar dorinţa de a pune în ordine problemele mărunte de ultimă oră. Ştia doar că nu putea pleca fără a-i spune un cuvînt bătrînului preot. Se folosise de el, era conştient de asta, şi-l rodea. Şi cel mai rău era faptul că, în seara aceasta, aveau să se întîlnească din nou în capela de la St. Mary's Priory. Nici întîlnirea şi nici durerea ce avea să rezulte nu puteau fi evitate.

Biserica era tăcută şi pustie, în afară de Frank Martin care, la altar, aranja cîteva flori. Auzind paşii lui Devlin, se întoarse şi chipul îi exprimă o plăcere sinceră.

— Bună, părinte.

Devlin reuşi să zîmbească.

— Am trecut pe-aici, doar ca să vă spun că mă pregătesc de drum. Mi-am primit ordinul de chemare azi-dimineaţă.

— Este cam pe neaşteptate, nu-i aşa?

— Da, ce să-i faci, mă vor înapoi, minţi Devlin cu greu. Trebuie să mă prezint la un spital militar din Portsmouth.

— Ah, asta e, şi — cum se spune — sîntem în război.

Devlin dădu din cap.

— Războiul, războiul, afurisitul de război, părinte. A durat prea mult şi noi, toţi, am săvîrşit lucruri pe care, în mod normal, niciodată nu le am fi făcut. Fiecare soldat, indiferent de care parte s-ar afla, face lucruri de care ne este ruşine.

Bătrînul răspunse cu blîndeţe:

— Eşti tulburat, fiule. Te pot ajuta în vreun fel?

— Nu, părinte, de data aceasta nu. Există unele poveri pe care trebuie să le purtăm singuri.

Devlin întinse o mînă şi bătrînul preot o strînse.

— Mi-a făcut sincer plăcere să te cunosc, părinte.

— Şi mie, spuse Frank Martin.

Devlin se întoarse şi plecă. Uşa se închise cu zgomot în urma lui. Bătrînul preot rămase acolo cîteva clipe, cu o expresie de nedumerire pe faţă, apoi reveni la florile sale.

La ora patru, cînd Schellenberg porni în căutarea lui Asa, şi Chernay-ul era învăluit într-o uşoară ceaţă. Îl găsi în hangar, alături de Lysander şi de sergentul de aviaţie Leber.

— Cum este? întrebă Schellenberg.

— Perfect, Herr General, răspunse Leber. Nici n-ar putea fi mai bun. Desigur, continuă zîmbind, Haupsturmführer-ul tocmai a verificat totul pentru a cincea oară, dar asta e de înţeles.

Lysander-ului i se adaptaseră însemnele rotunde ale R.A.F.-ului pe nişte fîşii de pînză groasă, aşa cum ceruse Asa, iar zvastica de pe aripa cozii fusese acoperită cu o ţesătură neagră.

— Bineînţeles că nu există nici o garanţie că nu se vor desprinde în timpul zborului, spuse Asa. Tot ce putem face este să batem în lemn.

— Şi buletinul meteo? se interesă Schellenberg.

— Este incert, răspunse Leber. S-ar putea ca vizibilitatea să fie limitată. Se apropie două fronturi contrare. Am verificat la baza noastră din Cherbourg, şi adevărul este că-i una dintre situaţiile acelea în care nici ei nu ştiu bine cum va fi.

— Dar avionul este gata de zbor?

— Oh, da, confirmă Asa. O caracteristică bună a frumuseţii ăsteia este că-i dotată cu un rezervor de combustibil pentru cazuri de necesitate. Bănuiesc că R.A.F.-ul a luat această măsură din cauza soiului de operaţiuni pentru care era utilizat. Pun în calcul o oră şi jumătate pentru zbor şi, mulţumită serviciilor secrete ale

Luftwaffe-lui din Cherbourg, cînd mă voi apropia de coasta britanică îmi voi putea acorda radioul pe frecvenţa R.A.F.-ului.

— Bun. Hai să facem cîţiva paşi. Vreau să respirăm puţin aer.

Cădea o ploaie uşoară în timp ce mergeau în lungul aerodromului; Schellenberg fumă o ţigară, păstrînd o vreme tăcerea. Ajunseră la capătul pistei şi se sprijiniră de un gard, privind spre mare.

— E vreo problemă cu chestiile astea?

— Cu zborul? întrebă Asa şi ridică din umeri. Zborul în sine nu mă îngrijorează. Problematică este situaţia de la celălalt capăt al drumului.

— Da, acolo vom fi cu toţii în mîinile domnului Devlin.

— Presupunînd că totul decurge bine, continuă Asa, şi că mîine dis-de-dimineaţă aterizez aici împreună cu prietenii noştri, ce se va întîmpla pe urmă? Care-i situaţia la Belle Île? Aveţi vreo idee?

— Una singură, şi ar fi o încercare deznădăjduită. Pe de altă parte, este simplă, iar mie îmi place simplitatea. Mă atrage.

— Sînt numai urechi.

— Ei, bine, Führer-ul urmează să ia micul-dejun împreună cu Rommel, cu amiralul şi cu Reichsführer-ul. Berger va lovi la sfîrşitul mesei.

— Da, ştiu asta, eram acolo, nu vă amintiţi?

— Ce-ar fi ca dumneata, eu şi domnul Devlin să sosim spre a ne alătura lor la micul-dejun şi să dăm la iveală complotul?

— Dar în felul acesta ne-am duce dracului şi noi, astă-i evident, protestă Asa. Chiar dacă i-aţi spune Führer-ului povestea dumneavoastră, Berger şi tovarăşii lui nu se vor mulţumi s-o accepte.

— Oh, da, şi Reichsführer-ului i-ar conveni să mă scoată din luptă, replică Schellenberg zîmbind. Dar există în joc o carte tare de care n-am pomenit. Ţii minte, cînd

mergeam cu maşina spre Belle Île? Detaşamentul 12 de paraşutişti de lîngă Saint Aubin? Hauptmann-ul Erick Kramer şi cei treizeci şi cinci de paraşutişti militari?

— Sigur că da.

— Ce crezi că s-ar întîmpla dacă ar apărea colonelul Kurt Steiner, legenda vie a Regimentului de paraşutişti, şi le-ar spune că are nevoie de serviciile lor, la zece mile în susul şoselei, deoarece există un complot al SS-ului urmărind uciderea Führer-ului?

— Isuse! exclamă Asa. Băieţii aceia l-ar urma pe Steiner oriunde.

— Exact. Şi Fallschirmjäger-ii au fost întotdeauna renumiţi pentru antipatia lor faţă de SS.

— Ar putea merge, aprobă Asa.

— Dacă merge bine şi restul.

— Ajutaţi-mă să înţeleg corect. Ne ducem noi primii? Steiner va veni după aceea?

— Da, să zicem, după vreun sfert de oră.

— O să fie un mic-dejun dat dracului, spuse Asa.

— Da. Ei, bine, prefer să nu mă gîndesc la asta chiar acum, încheie Schellenberg discuţia. Am alte probleme în cap. Hai să bem o ceaşcă de cafea.

În bucătăria lui Ryan, Devlin înşirase pe masă tot felul de obiecte.

— Ia să vedem ce avem aici, spuse. Poliţiştii aceia militari au la ei cătuşe, dar noi vom lua în plus cîteva, duble, pentru cazuri de necesitate. Aşa, ca să fie.

— Am pregătit trei căluşe, interveni Ryan. Bandaje şi leucoplast. Mai e şi preotul, nu uita.

— Aş prefera să-l uit, dar ai dreptate, replică Devlin.

— Şi vreo armă?

— Voi lua Smith & Wesson-ul cu amortizor cu care m-am ales de la Carver.

— Prevezi vreo ucidere? îl întrebă Ryan, cu o expresie de îngrijorare.

— Este ultimul lucru pe care-l doresc. Ai pregătit săculeţul ăla al tău?

— Dumnezeule! Uitasem.

Ryan deschise sertarul mesei de bucătărie şi scoase la iveală un săculeţ din piele. Fusese umplut cu plumb şi avea un laţ pentru a putea fi agăţat la încheietura mîinii. Era un obiect pe care mulţi şoferi londonezi îl purtau în scop de autoapărare. Devlin îl cîntări în mînă şi-l puse jos alături de Walther.

— Atunci, asta-i tot? întrebă Ryan.

Devlin zîmbi uşor.

— Tot ce ne mai trebuie acum este Steiner.

Uşa se deschise şi intră Mary. Unchiul ei zise:

— Doamne, mor de foame, fetiţo. Slănină şi şuncă pentru toată lumea, dacă poţi face rost.

— Nu-i nici o problemă, replică ea, dar nu mai avem pîine şi ceai. Dau o fugă pînă-n High Street, cît nu se-nchide prăvălia. Nu lipsesc mult.

Îşi luă bereta şi fulgarinul din cuierul de după uşă şi ieşi grăbită.

Bătrîna doamnă de la magazin avu posibilitatea să-i vîndă somon şi cîteva ţigări procurate de pe piaţa neagră, precum şi pîinea şi ceaiul necesare, şi Mary plecă ducîndu-le în sacoşa ei. Vălătucii de ceaţă deveneau tot mai groşi şi, la următorul colţ, înainte de a trece strada, precauţia o făcu să se oprească.

Eric Carver, la volanul limuzinei Humber a fratelui său, frînase la semafor. Cînd fata trecu strada, îi despărţea o distanţă de doar un iard sau doi, şi el o văzu limpede. Mary traversă şi coti pe o arteră laterală. Cînd se schimbară luminile semaforului, Eric o urmări, trase Humber-ul lîngă trotuar, coborî şi porni tiptil pe urmele ei.

Mary intră pe Cable Wharf, mergînd cît de repede putea, şi traversă carosabilul îndreptîndu-se către casă. Cînd ea dispăru după colţ, Eric, grăbindu-se să n-o piardă din vedere, strecură o privire precaută. O văzu tocmai în clipa în care deschidea uşa bucătăriei.

În momentul cînd se deschise, îl auzi pe Devlin spunînd:

— Ah, iată-te, fetiţo. Hai, intră mai repede în casă!

Uşa se închise, şi Eric şopti ca pentru sine:

— Aşa, ticălosule, te-am prins!

Şi porni grăbit înapoi.

Jack Carver se afla în dormitorul său, îmbrăcîndu-se, cînd Eric dădu buzna.

— De cîte ori ţi-am mai spus, Eric? îl dojeni Carver. Cînd mă îmbrac, nu-mi place să vină nimeni peste mine, şi asta te include şi pe tine.

— Dar l-am găsit, Jack. Am găsit unde s-a aciuit ticălosul ăla mic. Am văzut-o pe fată. Am urmărit-o pînă acasă, şi el era acolo.

— Eşti sigur?

— Al dracului de sigur.

— Unde anume?

— Un loc căruia-i zice Cable Wharf. În Wapping.

— Bine.

Carver dădu din cap mulţumit, îşi îmbrăcă haina şi trecu în sufragerie, cu Eric în urma lui.

— Aşadar, ce facem? întrebă Eric, în timp ce fratele său se aşeza la birou.

— Ce facem? Ne ducem să-l aranjăm, răspunse Carver.

— Cînd?

Carver se uită la ceas:

— În seara asta am o partidă de cărţi dură, ştii asta. Probabil o să termin pe la zece. După aia îi facem o vizită, tocmai cînd el va crede că s-a cuibărit bine pentru noapte.

Carver zîmbi, deschise un sertar din care scoase un Browning, apoi adăugă:

— Doar tu şi cu mine, şi prietenul ăsta al nostru.

Pe chipul lui Eric apăruse o expresie diabolică.

— Cristoase, Jack, zău dacă mai am răbdare pînă diseară, spuse.

Locotenentul Benson sosi la Priory cu cîteva minute înainte de şapte. Îl salută pe portarul care-l lăsă să intre şi urcă drept la etaj. Strict vorbind, aşa cum îi spusese poliţistul militar lui Steiner în aceeaşi dimineaţă, permisia îi fusese acordată pînă la miezul nopţii, dar singurul tren care făcea legătura între locuinţa din Norfolk a părinţilor săi şi Londra fusese ceva mai devreme. Cînd deschise uşa de intrare în coridorul de la etaj, găsi stînd în biroul său un caporal, care sări imediat în picioare.

— V-aţi întors, sir?

— Aş fi crezut că asta era evident, Smith. Unde-i sergentul Morgan?

— A plecat acum un ceas, sir.

— Totul a fost calm în absenţa mea?

— Aşa cred, sir.

— Hai să aruncăm o privire la registru.

Smith i-l înmînă şi Benson îl răsfoi.

— Ce este însemnarea asta, pe foaia de intrări? Maiorul Conlon?

— Oh, da, sir. Pastorul. A făcut un tur prin spital, împreună cu maica superioară şi cu părintele Martin.

— I-ai dat permisiunea?

— Avea o legitimaţie de liberă trecere din partea Ministerului de Război, sir. Ştiţi, din acelea cu acces fără restricţii. Cred că veţi vedea că sergentul Morgan a notat amănuntele.

— Da, văd. Problema este ce făcea Conlon aici?

— Habar n-am, sir. E un om cu înfăţişare plăcută. Păr cărunt, ochelari. Arăta de parc-ar fi trecut prin clipe grele. Oh! şi avea o Cruce Militară, sir.

— Da. Ei bine, asta ar putea însemna orice, replică Benson pe un ton acru. Mă duc jos, s-o salut pe maica superioară.

Cînd bătu în uşă şi intră, o găsi scriind la biroul ei. Îşi ridică spre el privirile şi zîmbi:

— V-aţi înapoiat? V-a priit permisia?

— Da, n-a fost rău. Părintele Martin este pe-aici?

— Tocmai a intrat în capelă să primească spovedaniile. Vă pot fi de folos cu ceva?

— În timpul cît am fost plecat, a fost aici un maior Conlon.

— Ah, da, preotul militar. Un om drăguţ. În permisie de boală. Am înţeles c-a fost rănit anul trecut, în Sicilia.

— Da, dar ce căuta aici?

— Nimic. Era doar în trecere prin zonă şi, într-o seară, l-a înlocuit pe părintele Martin. Ştiţi, nu se simte prea bine.

— A mai revenit?

— Nu. Părintele Martin mi-a spus că a fost rechemat la post. Într-un spital militar din Portsmouth, cred. E ceva în neregulă? adăugă uşor mirată.

— Oh, nu, doar că atunci cînd apar oaspeţi neaşteptaţi, purtători de permise de liberă trecere emise de Ministerul de Război, îţi place să ştii cine sînt.

— Vă faceţi prea multe griji.

— Probabil. Noapte bună, maică.

Dar îndoiala sîcîitoare nu voia să dispară, şi cînd urcă în biroul său de la etaj, îi telefonă lui Dougal Munro.

Jack Carter plecase pentru o zi în comitatul York. Trenul lui nu era aşteptat să sosească la Londra pînă la ora 10, aşa.că Munro lucra singur în biroul său cînd primi apelul. Ascultă cu răbdare cele ce avea de raportat Benson.

— Ai avut dreptate să-mi telefonezi, îi spuse. Nu-mi place prea mult ideea unor ofiţeri înarmaţi cu permise de la Ministerul de Război, care-şi vîră nasurile în afacerile noastre, dar asta e, Benson. Este una dintre problemele rezultate din utilizarea unui loc ca Priory. Indivizii aceştia religioşi nu se comportă ca toţi ceilalţi oameni.

— Am aici amănuntele referitoare la Conlon, aşa cum au fost înscrise în registrul de intrări, sir. Le vreţi?

— Ştii ceva? Îmi strîng aici repede lucrurile şi plec spre casă, decise Munro. Trec pe-acolo şi discutăm. Cam peste o oră şi jumătate.

— Vă aştept, sir.

Benson puse în furcă receptorul şi caporalul Smith, stînd în picioare lîngă uşă, zise:

— Domnul colonel Steiner s-a înscris pentru a merge la capelă, sir.

— Ce naiba are de mărturisit, aşa cum stă închis, în celula aia de sus? întrebă Benson.

— E programat la ora opt, ca de obicei, sir. Să-l conduc eu împreună cu caporalul Ross?

— Nu, replică Benson. Vom merge împreună. Îl aştept pe generalul de brigadă Munro, dar nu va sosi aici mai înainte de opt şi jumătate. Acum, adu-mi o cană cu ceai.

La Chernay era clar că forţele naturii le erau potrivnice, căci ceaţa năvălea dinspre mare, însoţită de ploaie. Schellenberg şi Asa Vaughan stăteau în camera radiotelegrafiştilor, în vreme ce sergentul de aviaţie Leber verifica situaţia luînd legătura cu cei de la Cherbourg.

După un timp, se întoarse spre ei:

— Avionul Führer-ului a ajuns cu bine, Herr General. A aterizat la şapte, chiar înainte să fi început toată nenorocirea asta.

— Aşadar, care-i verdictul? întrebă Asa.

— Pe unele porţiuni ale Canalului veţi găsi rafale de vînt cu intensităţi de pînă la gradul opt.

— Drace, cu vîntul mă pot descurca! spuse Asa. Ce altceva mai comunică?

— Ceaţă deasupra sudului Angliei, de la Londra pînă pe coasta Canalului. Şi încă ceva. Spun că aici situaţia se va înrăutăţi în cursul nopţii. Ca să fiu sincer, domnule, nu prea miroase-a bine, adăugă îngrijorat.

— Nu te frămînta, sergent, o scot eu la capăt.

Asa şi Schellenberg ieşiră afară, în bătaia vîntului şi a ploii, şi se îndreptară în fugă spre baraca pe care-o foloseau. Schellenberg se aşeză pe unul din paturi şi-şi turnă un schnapps într-o cană emailată.

— Vrei şi dumneata?

— Mai bine nu, răspunse Asa, aprinzîndu-şi o ţigară.

Tăcură cîteva clipe, apoi Schellenberg spuse:

— Ascultă, dacă crezi că nu-i recomandabil, dacă nu vrei să mergi...

— Nu vorbiţi prosti, replică Asa. Bineînţeles că mă duc. Devlin depinde de mine. Nu-l pot lăsa baltă. Vîntul nu mă sperie. Am zburat pentru finlandezi în Campania lor de larnă, amintiţi-vă, şi aveam zilnic furtuni de zăpadă. Dar cu ceaţa e altă poveste. Să decolezi este o nimica toată, dar aterizarea este cu totul altceva, şi mă tem că nu voi fi în stare să-mi pun aparatul pe sol cînd voi fi acolo.

— Atunci ar trebui să te înapoiezi.

— Splendid, cu excepţia faptului că, aşa cum ne-a informat adineauri Leber, nici aici nu va fi mai bine.

— Şi în cazul acesta, ce vrei să faci?

— Să plec cît mai tîrziu posibil. Devlin voia să fiu acolo astfel încît să pornim încoace pe la miezul nopţii. Hai să socotim timpul foarte strîns. Nu decolez de-aici pînă la zece fix. În felul acesta îi dau cerului o şansă să se limpezească.

— Şi dacă speranţa nu ţi se împlineşte?

— Plec oricum.

— Perfect, fu de acord Schellenberg, şi se ridică în picioare. Voi trimite chiar acum la Shaw Place un mesaj în sensul acesta.

Lavinia Shaw, stînd în faţa aparatului radio instalat în birou, primi în căşti mesajul. Bătu pe dispozitivul Morse un răspuns lapidar: „Mesaj recepţionat şi înţeles". Îşi scoase căştile şi se întoarse spre fratele ei. Acesta stătea lîngă şemineu, cu Neil la picioarele sale, curăţindu-şi puşca şi avînd alături un pahar cu scotch.

— Nu vor pleca pînă la ora zece, dragă, din cauza afurisitei ăsteia de vremi.

Se duse la uşa de sticlă, trase la o parte perdelele şi deschise geamurile, privind afară, în ceaţă. Shaw se apropie de ea.

— Aş fi crezut că ticăloasa asta de pîclă era bună pentru o asemenea aterizare secretă.

— Nu fi prost, Max, replică Lavinia. Pentru orice pilot, ceaţa este cel mai rău lucru din lume. Nu ţii minte, cum nu puteam ateriza la Helmsey, în 'treizeci şi şase? Cum m-am tot învîrtit în loc, pîn-am rămas fără carburant şi m-am prăbuşit în gardul acela? Am fost cît pe-aci să mor.

— Îmi pare rău, fetiţo, uitasem.

Stropi grei de ploaie începură să presare pe terasa din faţa lor pete vizibile în lumina venită dinspre fereastră.

— Poftim, spuse Shaw. Poate că asta va ajuta să se împrăştie ceaţa. Acum hai să-nchidem fereastra şi să bem un păhăruţ.

— Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie? întrebă Michael Ryan cînd barca lui cu motor acostă la micul debarcader.

Devlin purta o salopetă albastră largă şi cizme. Îşi pipăi buzunarele, inventariindu-le conţinutul.

— Totul este-n perfectă stare de funcţionare, îi răspunse.

— Aş vrea să mă laşi să vin cu tine, mai spuse Ryan.

— Asta e treaba mea, Michael, şi dacă se iveşte cel mai mic necaz, tu şi Mary mai bine staţi dracului în afara ei. Într-un fel, afurisita asta de ceaţă este o binecuvîntare. Aveai dreptate în privinţa vremii, adăugă adresîndu-i-se lui Mary.

Fata se întinse către el şi-l sărută pe obraz.

— Dumnezeu să te aibă-n pază, domnule Devlin. M-am rugat pentru dumneata.

— Atunci totul va fi bine, conchise el, şi trecu peste marginea bărcii.

Apa nu era chiar atît de adîncă, şi asta era ceva, iar Devlin înaintă, măturînd tunelul cu lanterna sa, pînă ce ajunse la deschizătura din perete. Se uită la ceas. Era opt şi două minute. Intră în tunel, pleoscăind prin apă, apoi începu să urce treptele.

Dougal Munro îşi terminase lucrul ceva mai devreme decît se aşteptase, aşa încît chemă o maşină de serviciu şi-i spuse şoferului să-l ducă la St. Mary's Priory. Călătoria se dovedi dificilă, căci fură nevoiţi să se tîrască prin ceaţă cu cincisprezece mile pe oră, şi se făcuse opt şi cîteva minute cînd ajunseră.

— Nu voi întîrzia mult, spuse generalul de brigadă coborînd din vehicul.

— Ies din şosea, sir, cît timp vă aştept, replică şoferul, altminteri s-ar putea să mă pocnească vreunul din spate. O să urc puţin pe margine. E o curte acolo.

— Te voi găsi, îl asigură Munro.

Urcă treptele şi sună la uşă.

Portarul de noapte veni să-i deschidă.

— Bună-seara, domnule general de brigadă.

— Maica Maria este pe-aici? întrebă Munro.

— Nu, a fost chemată la Cromwell Road Hospital.

— Foarte bine. Voi urca la etaj. Vreau să discut ceva cu locotenentul Benson.

— L-am văzut acum cîteva minute ducîndu-se spre capelă, cu unul dintre caporali şi cu ofiţerul acela neamţ.

— Chiar aşa?

Munro şovăi puţin, apoi se îndreptă către uşa capelei.

Devlin deschise uşurel uşa din capătul de sus al scării şi trăi cel mai mare şoc al vieţii sale. Caporalul Smith se afla acolo, în picioare, cu spatele spre el, la o depărtare nu mai mare de şase picioare. Privea cu atenţie o statuie de sfînt. Benson stătea lîngă uşă.

Devlin nu ezită. Îşi scoase din buzunar săculeţul cu plumb şi-l izbi pe Smith în ceafă, apoi se retrase la adăpostul uşii, tocmai cînd caporalul se prăbuşi cu o bufnitură.

Benson strigă:

— Smith? Ce se întîmplă?

Alergă pe culoarul dintre bănci şi se opri, privind trupul de la picioarele sale. Şi abia atunci, simţind prea tîrziu că ceva nu era deloc în regulă, îşi duse mîna spre revolverul Webley din tocul de la şold.

Devlin ieşi de după uşă, cu Walther-ul în mîna stîngă şi cu săculeţul în dreapta.

— În locul tău n-aş încerca asta, fiule. Arma mea nu face zgomot nici cît tusea dumitale sau a mea. Acum, fii cuminte şi-ntoarce-te cu spatele.

Benson se supuse şi Devlin îl lovi aşa cum procedase şi cu Smith. Tînărul locotenent gemu, căzu în genunchi şi se prăbuşi peste caporal. Devlin îi percheziţionă rapid, în căutarea unor cătuşe, dar se părea că numai Smith purta aşa ceva asupra lui.

— Acolo eşti, colonele? chemă.

Steiner ieşi din confesional şi părintele Martin apăru în urma lui. Bătrînul preot părea zguduit şi uluit.

— Maiorul Conlon? Ce se-ntîmplă aici?

— Îmi pare cu adevărat rău, părinte.

Devlin îl întoarse cu spatele şi-i prinse în cătuşe încheieturile mîinilor.

Îl aşeză pe bătrîn într-o bancă şi scoase unul dintre căluşurile sale.

Martin zise:

— Presupun că nu eşti preot.

— Unchiul meu era, părinte.

— Te iert, fiule, spuse Frank Martin, lăsîndu-l să-i aplice căluşul.

În clipa aceea, se deschise uşa şi Dougal Munro intră în capelă. Mai înainte de a putea scoate o vorbă, Kurt Steiner sări asupra lui, apăsîndu-i gîtul cu un braţ de oţel.

— Cine-o mai fi şi ăsta? întrebă Devlin.

— Generalul de brigadă Dougal Munro, îl lămuri Steiner. De la S.O.E.

— Adevărat? se miră Devlin, ţinînd acum Walther-ul în mîna dreaptă. Chestia asta are amortizor, şi sînt sigur că înţelegi, generale, aşa că poartă-te raţional.

Steiner îi dădu drumul, şi Munro spuse cu amărăciune:

— Dumnezeule! Devlin. Liam Devlin!

— Ca întotdeauna, domnule general de brigadă.

— Şi-acum, ce se-ntîmplă? întrebă Steiner.

Devlin era surescitat şi răspunsul îi sună cam obraznic:

— O scurtă plimbare în josul rîului, o plimbare drăguţă cu maşina prin regiune şi vei fi departe, în timp ce toţi cei de aici vor alerga întruna în cerc, căutîndu-ne.

— Ceea ce înseamnă că intenţionaţi să plecaţi cu avionul, zise Munro. Foarte interesant.

— Ăsta-s eu, totdeauna slobod la gură, bombăni Devlin.

Lovi uşor cu revolverul bărbia lui Munro şi continuă:

— Dacă te las, o să vîri R.A.F.-ul în treaba asta mai înainte să ne dăm seama ce-i cu noi. Te-aş omorî, dar sînt într-o stare de spirit foarte generoasă.

— Şi ce alternativă rămîne?

— Te vom lua cu noi. Păzeşte-l, adăugă adresîndu-i-se lui Steiner, şi deschide uşa.

În momentul acela, portarul de noapte ieşi din cămăruţa lui cu o tavă pe care se aflau un ceainic, două ceşti şi o cană cu lapte. Urcă scara fluierînd.

Devlin declară:

— Minunat. Nu-i nevoie ca voi, băieţi, să vă udaţi picioarele. Vom ieşi chiar pe uşa din faţă şi trecem strada. Afară-i o ceaţă densă, aşa că nimeni n-o să observe nimic.

Deschise uşa şi-l zori pe Munro să străbată coridorul, împungîndu-i spinarea cu Walther-ul.

— Nu uita, domnule general de brigadă: un cuvînt greşit, şi-ţi sfarm şira spinării.

Steiner fu cel care deschise uşa principală şi păşi primul pe trotuar. Ceaţa era groasă şi cafenie, cum numai la Londra poţi vedea, şi-ţi lăsa în fundul gîtului un gust amar. Devlin îl împinse pe Munro pe partea cealaltă a străzii, Steiner venind din urmă. Nu vedeau nici ţipenie de om şi, pătrunzînd singuri într-o lume numai a lor, coborîră treptele spre debarcader. La cea mai de jos, Devlin se opri şi-i dădu lui Steiner revolverul său.

— Am nişte prieteni care nu vreau să fie văzuţi de ticălosul ăsta, altminteri i-ar spînzura la închisoarea Wandsworth, pentru trădare.

— Numai dacă o merită, replică Munro.

— O problemă de opinie personală.

Devlin legă repede mîinile generalului cu o bucată din sfoara pe care-o adusese. Munro purta un fular de mătase, pentru a se apăra de frig. Irlandezul i-l luă şi i-l înnodă peste ochi.

— Bun, acum să mergem.

Porni în lungul debarcaderului, ţinînd o mînă pe umărul lui Munro, şi barca lui Ryan se ivi din beznă.

— Tu eşti, Liam? chemă Ryan în şoaptă.

— Ca întotdeauna. Hai să plecăm de-aici, replică Devlin.

Ajuns în dormitor, Devlin îşi scoase iute salopeta, îmbrăcînd costumul de preot şi un pulover negru, închis la gît. Adună la repezeală puţinele lucruri ce-i aparţineau şi de care avea nevoie apoi le puse într-un sac de voiaj împreună cu Luger-ul şi cu Walther-ul. Verifică Smith & Wesson-ul din tocul fixat la gleznă, ridică sacul şi ieşi din cameră. Cînd intră în bucătărie, Steiner stătea la masă, bînd ceai împreună cu Ryan, în timp ce Mary îi privea cu un sentiment de admiraţie amestecată cu teamă.

— Eşti în formă, colonele? îl întrebă Devlin.

— Mai în formă ca niciodată, domnule Devlin.

Irlandezul îi aruncă mantaua militară pe care o furase de la *Army and Navy Club* în ziua în care-l întîlnise pe Shaw.

— Asta va fi tocmai bună ca să acopere uniforma Sînt sigur că Mary poate să-ţi găsească un fular.

— Pot, într-adevăr, spuse fata.

Ieşi în fugă şi se înapoie cu o eşarfă de mătase albă, pe care i-o dădu lui Steiner.

— Este amabil din partea dumitale, îi spuse acesta.

— E-n ordine, hai să-i dăm drumul.

Devlin deschise dulapul de sub scară, dîndu-l la iveală pe Munro, care stătea într-un colţ, cu mîinile legate şi cu fularul încă înfăşurat peste ochi.

— Hai să mergem, generale.

Îl trase pe Munro afară din dulap şi-l conduse spre uşa de ieşire. Ryan scosese deja din garaj furgoneta şi o adusese lîngă bordura trotuarului. Îl aşezã pe Munro în spate, şi Devlin îşi consultă ceasul.

— Nouă fix. A fost o oră lungă, Michael, fiule. Acum, plecăm.

Îşi strînseră mîinile. Cînd se întoarse spre Mary, ochii fetei erau înlăcrimaţi. Devlin îşi puse sacul în furgonetă şi îşi desfăcu braţele. Mary se repezi spre el şi Liam o îmbrăţişă.

— Ce viaţă minunată ai în faţa ta, şi ce fată grozavă eşti!

— Niciodată nu te voi uita. (Acum plîngea de-a binelea.) Mă voi ruga pentru dumneata în fiecare noapte.

Era şi el prea copleşit de sentimente pentru a mai putea vorbi. Urcă în maşină alături de Steiner şi porni.

— O fată drăguţă, spuse germanul.

— Da, aprobă Devlin. N-ar fi trebuit să-i amestec, şi nici pe bătrînul preot, dar nu se putea altfel.

— Aşa-i jocul pe care-l jucăm, domnule Devlin, interveni Munro, din spate. Spune-mi ceva, cît să-mi astîmpăr curiozitatea prostească. Vargas?

— Oh, de la-nceput am simţit că-i ceva putred acolo, replică Devlin. Întotdeauna se părea că ne poftiţi să intrăm, pentru a ne exprima astfel. Ştiam că singurul mod în care vă puteam duce de nas era să-l păcălesc pe Vargas. De aceea continuă el să primească mesaje de la Berlin.

— Şi propriii dumneavoastră oameni de legătură? În ultima vreme nu aveţi pe nimeni activ, am dreptate?

— Cam aşa.

— Eşti un ticălos inteligent, trebuie să recunosc. Dar ia seama. Există o veche zicală englezească înţeleaptă, care spune: „Drumul e lung de la pahar la gură"[1].

— Şi ce vrea să-nsemne asta?

— Ceaţă, domnule Devlin, ceaţă, spuse Dougal Munro.

---

[1] Zicala corespunzătoare în lb. engl. este: *There's many a slip between the cup and the lips.* (n.t.)

Capitolul 13

Partida de cărţi cea dură a lui Jack Carver, desfăşurată în camera din spate, la Sala de dans *Astoria*, nu decursese deloc pe placul lui, şi dacă exista ceva care în mod garantat îl indispunea, asta era pierderea banilor.

Mînios, întrerupse jocul la opt şi jumătate, îşi aprinse o ţigară şi coborî în sala de dans. Se sprijini de balustrada balconului urmărind cu privirea gloata, şi Eric, care dansa cu o fată, îl zări imediat.

— Îmi pare rău, dulceaţo, rămîne pe altă dată, îi spuse tinerei.

Şi urcă scara, spre fratele său.

— Ai terminat devreme, Jack.

— Da. Ei bine, m-am plictisit; şi ce-i cu asta?

Eric, recunoscînd semnele, nu insistă. În schimb, zise:

— Mă gîndeam, Jack. Eşti sigur că nu vrei să luăm cu noi cîţiva băieţi, cînd vom face vizita aia?

Carver era nebun de furios.

— Ce vrei să spui? Că nu pot să mă ocup singur de filfizonul ăla? Că trebuie să ne ducem în bandă?

— N-am vrut să zic nimic, Jack. Mă gîndeam doar că...

— Gîndeşti al dracului de mult, băiete, îl repezi fratele său. Lasă, o să-ţi arăt eu. Hai să mergem, şi-l vom găsi pe ticălosul ăla mic irlandez chiar acum.

Humber-ul, cu Eric la volan, coti în Cable Wharf la numai cîteva minute după plecarea furgonetei.

— Aia este casa, spuse Eric, cea de la capătul mai depărtat.

— Bine, o să lăsăm maşina aici şi ne ducem pe jos. Nu vrem să-i alertăm.

Carver scoase din buzunar Browning-ul şi-i trase piedica.

— Ţi l-ai luat pe-al tău?

— Sigur că da, Jack, replică Eric arătîndu-i un revolver Webley de calibru 38.

— Bravo, bun băiat. Hai să mergem şi să-i dăm o lecţie.

Mary stătea pe un scaun, lîngă masă, citind, iar Ryan scormonea cu vătraiul tăciunii din vatră cînd uşa bucătăriei se dădu la perete şi fraţii Carver intrară. Fata scoase un ţipăt şi Ryan se întoarse, cu vătraiul în mînă.

— Lasă-l jos, îi porunci Carver întinzînd braţul, cu degetele încleştate pe Browning. Fă o singură mişcare greşită şi-ţi zbor creierii. Ai grijă de pasăre, Eric.

— Cu plăcere, Jack.

Eric îşi vîrî revolverul în buzunar apoi înaintă şi se postă în spatele lui Mary, punîndu-şi mîinile pe umerii ei.

— Acum, să fii fetiţă cuminte!

O sărută pe ceafă şi ea se scutură cu scîrbă:

— Încetează!

Ryan făcu un pas înainte:

— Las-o-n pace!

Carver îl lovi uşor cu ţeava Browning-ului:

— Eu sînt cel care porunceşte aici, aşa că închide clanţa. Unde-i el?

— Unde-i cine? întrebă Ryan.

— Celălalt irlandez. Cel care-a venit să danseze la *Astoria*, cu micuţa asta. Ticălosul mic şi isteţ care a smuls cu un glonţ jumătate din urechea fratelui meu.

Mary fu cea care răspunse pe un ton de sfidare:

— Aţi venit prea tîrziu, nu i-aţi prins, au plecat.

— Adevărat? zise Carver, şi se întoarse către Eric:

— Las-o. Verifică la etaj şi ai grijă să-ţi ţii pistolul în mînă.

Eric ieşi, iar Carver arătă cu mîna spre celălalt scaun.

— Stai jos, îi porunci lui Ryan.

Irlandezul se conformă şi Carver îşi aprinse o ţigară.

— Fata n-a spus că nu *l*-am prins, a zis că nu *i*-am prins.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Ryan.

— Asta-nseamnă că cine era amicul ăla al vostru şi cu cine este înhăitat? Vreau să ştiu, şi tu o să-mi spui.

— Nu spune nici un cuvînt, unchiule Michael! strigă Mary.

— Nu mă cunoşti, fetiţo.

Carver îl izbi cu Browning-ul peste obraz, şi Ryan căzu pe spate, izbindu-se de spătarul scaunului. Lui Mary îi scăpă din nou un ţipăt, şi Carver bombăni:

— Ar fi trebuit să rămîi acasă, în mlaştinile în care v-aţi născut, tu şi tovarăşul tău.

În clipa aceea Eric coborî de la etaj.

— Ei! ce-am pierdut oare?

— Tocmai îi dădeam o lecţie de bune maniere. Ai găsit ceva?

— Absolut nimic. Într-unul din dormitoare era o uniformă de maior.

— Adevărat?

Carver se întoarse spre Ryan, care-şi ştergea sîngele de pe faţă.

— Foarte bine, dă-i drumul. Nu-mi pot pierde toată noaptea.

— Du-te de te spînzură!

— Faci pe durul, da? Ai grijă de fată, Eric.

Eric trecu în spatele ei, o trase de pe scaun, înconjurîndu-i mijlocul cu braţele.

— Îţi place asta, nu-i aşa? Tuturor le place.

Ea gemu, încercînd să se elibereze, şi Carver ridică vătraiul din şemineu şi-l vîrî în foc.

— În ordine, durule, vom vedea noi cum o să-ţi placă. Ori îmi spui ce vreau să aflu, ori pun chestia asta, după ce-i gigea şi fierbinte, pe faţa nepoatei tale. Nu c-ar fi prea grozavă în clasamentul frumoaselor, dar în felul acesta ar fi realmente exclusă definitiv.

Mary se zbătu să scape, dar Eric o ţinea, rîzînd.

Ryan scrîşni:

— Ticălosule!

— Mi s-a mai spus asta, replică Jack Carver, dar nu-i adevărat. Este o insultă pentru doamna mea.

Scoase din foc vătraiul. Era incandescent. Îl puse pe tăblia mesei şi lemnul uscat se aprinse cu flacără. Apoi se îndreptă către Mary, şi fata ţipă îngrozită.

Ţipătul ei a fost cel care l-a făcut pe Ryan să strige:

— Ajunge, o să vă spun!

— O.K., zise Carver. Numele lui.

— Devlin. Liam Devlin.

— I.R.A.? Am dreptate?

— Oarecum.

— Cine era cu el?

Ryan ezită, şi Carver se întoarse şi atinse cu fierul înroşit puloverul de lînă al fetei, astfel încît acesta sfîrîi.

— Nu glumesc, prietene.

— Făcea o treabă pentru nemţi. Elibera un prizonier de-al lor care era ţinut aici, în Londra.

— Şi acum unde este?

— A plecat cu maşina undeva, în apropiere de Romney. Urmează să fie luat de un avion.

— Pe ceaţa asta? Ar fi al naibii de norocos. Cum îi zice locului aceluia, unde se duce?

Ryan ezită şi Carver apropie vătraiul de părul fetei. Duhoarea de ars fu atît de oribilă, încît ea ţipă iarăşi.

Ryan se prăbuşi cu totul. Era un om bun, şi-i era imposibil să accepte ceea ce se întîmpla.

— Ţi-am mai spus, un loc în apropiere de Romney.

— Nu, unchiule Michael! strigă Mary.

— Un sat căruia-i zice Charbury. Casa se cheamă Shaw Place.

— Splendid! exclamă Carver lăsînd vătraiul să cadă în vatră. N-a fost prea rău, nu-i aşa?

Apoi se întoarse către Eric:

— Ai poftă de-o mică plimbare la ţară?

— N-am nimic împotrivă, Jack, zise Eric sărutînd din nou ceafa fetei. Atîta vreme cît pot petrece zece minute la etaj cu această mică doamnă, înainte de a pleca.

Mary scoase un strigăt de groază şi de scîrbă, se smulse de lîngă el şi-şi înfipse unghiile în faţa lui. Urlînd de durere, Eric îi dădu drumul, apoi se întoarse şi o pălmui. Fata se retrase şi el înaintă încet spre ea, întinse mîna şi reuşi să deschidă uşa bucătăriei, apoi o înşfăcă de mînă. Ea îi trase un picior, după care, poticnindu-se, merse de-a-ndăratelea străbătînd terasa, către parapet. Se auzi un pîrîit îngrozitor cînd acesta cedă, şi fata dispăru în întuneric.

Ryan scoase un răcnet şi se repezi într-acolo, dar Carver îl apucă de guler, proptindu-i în tîmplă ţeava Browning-ului.

— Du-te şi vezi ce-i cu ea! îi strigă lui Eric.

Ryan încetă să se zbată şi aşteptă în tăcere. După un timp, Eric apăru, alb la faţă.

— A mierlit-o, Jack, a căzut pe debarcaderul de jos. Trebuie să-şi fi rupt gîtul sau aşa ceva.

Ryan lovi cu piciorul spre spate, izbindu-l pe Carver în fluierul piciorului şi azvîrlindu-l la o parte. Ridică vătraiul din jar, se întoarse cu el ridicat deasupra capului, şi Carver îl împuşcă drept în inimă.

Se aşternu tăcerea.

Eric îşi şterse sîngele de pe faţă.

— Şi acum ce facem, Jack?

— Plecăm de-aici, asta facem.

Porni înainte şi Eric îl urmă, închizînd uşa bucătăriei. Merseră în lungul cheiului şi urcară în Humber. Carver îşi aprinse o ţigară.

— Unde-i cartea cu hărţi a R.A.C.[1]-ului?

Eric o scoase din bord şi Carver o răsfoi.

— Uite, am găsit, Romney Marsh, şi dincoace e Charbury. Nu-ţi aduci aminte? Înainte de război vă duceam deseori acolo, la Rye, pe tine şi pe maică-ta, să petrecem cîte o zi la mare.

Eric dădu din cap.

— Mamei îi plăcea la Rye.

— Atunci, hai să mergem.

— La Charbury? întrebă Eric.

— De ce nu? Nu avem nimic mai bun de făcut, şi-n toate astea există un aspect pe care se pare că nu l-ai sesizat, băiete. Dacă-i prindem pe Devlin şi pe neamţul ăla şi avem grijă de ei, vom deveni adevăraţi eroi.

Îşi aruncă ţigara şi o înlocui cu un trabuc.

— Dă-i drumul, Eric, dă-i drumul, îl îndemnă, răsturnîndu-se pe spătar.

La Chernay, vizibilitatea nu depăşea o sută de yarzi. Schellenberg şi Asa stăteau în camera operatorilor

---

[1] *R.A.C.*: prescurtare de la *Royal Automobile Club* (lb. engl.) = Automobil-Clubul Britanic. (n.t.)

radio şi aşteptau, în timp ce Leber verifica buletinul meteorologic. Americanul purta o cască de piele, o vestă de aviaţie căptuşită cu blană şi bocanci. Fuma, abia stăpînindu-şi nervozitatea.

— Ei, cum e? întrebă.

— Au ascultat buletinele meteorologice ale R.A.F.-ului pentru sudul Angliei. E o situaţie dintr-acelea, ştiţi — ceaţă densă, dar cînd şi cînd vîntul o împrăştie pe alocuri.

— O.K., spuse Asa. Hai să nu ne mai tot învîrtim în jurul cozii.

Ieşi afară, urmat de Schellenberg, şi se îndreptă spre avion.

— Asa, eu ce pot spune? zise Schellenberg.

Asa izbucni în rîs şi-şi trase mănuşile pe mîini.

— Generale, de cînd am aterizat forţat, în timpul viscolului acela din Finlanda, eu trăiesc într-o prelungire nesperată a vieţii. Aveţi grijă de dumneavoastră!

Se căţără în carlingă şi închise capota. Schellenberg se dădu la o parte din drum. Lysander-ul începu să înainteze. Făcu o întoarcere la capătul aerodromului şi veni înapoi cu vîntul în faţă. Asa spori turaţia la maximum, năpustindu-se înainte, în zidul acela de ceaţă, beznă şi ploaie. Trase de manşă şi porni să se înalţe, îndreptîndu-se spre mare.

Schellenberg îl urmărea cu o privire în care admiraţia se îmbina cu teama.

— Doamne Sfinte! şopti. Unde găsim asemenea oameni?

Se întoarse şi se înapoie în camera radiotransmisioniştilor.

În biroul de la Shaw Place, Lavinia se ridică din faţa aparatului de radio şi îşi scoase căştile. Ieşi grăbită din

încăpere şi-l găsi pe Shaw în bucătărie, prăjind slănină şi ouă.

— Eram tare flămînd, fetiţo.

La îndemîna lui se afla obişnuitul păhărel cu whiskey şi, pentru prima dată, ea simţi că-şi pierde răbdarea.

— Doamne, Dumnezeule, Max, avionul a pornit încoace, şi singurul lucru la care te poţi gîndi este nenorocitul tău de stomac. Eu, una, mă duc la South Meadow.

Îşi luă scurta de vînătoare, una dintre pălăriile vechi, de tweed, ale fratelui ei, găsi punga cu faruri de bicicletă şi porni la drum, cu Nell în urma ei.

În şură era instalată electricitatea, aşa că, ajungînd acolo, aprinse luminile. Era evident că, ţinînd seama de starea vremii, încălcarea regulamentului privitor la camuflaj nu mai conta, şi pe o distanţă de două mile de jur împrejur nu exista nici o altă casă. Puse farurile de bicicletă lîngă uşă şi ieşi afară, să verifice direcţia vîntului. Ceaţa era tot atît de densă ca mai înainte, şi nu dădea semne că s-ar putea ridica. Deodată, păru că se deschide o cortină, şi Lavinia zări o sclipire de lumină dinspre casa aflată la o depărtare de trei sute de iarzi.

— Ce bine, Nell!

Se aplecă să frece urechile cîinelui. Vîntul se potoli şi ceaţa deveni din nou de nepătruns.

Partea cea mai dificilă era ieşirea din Londra, şi de asta îşi dădu Devlin seama în timp ce se tîra într-un şir de vehicule, cu douăzeci de mile pe oră.

— Asta-i o porcărie, îi spuse lui Steiner.

— Presupun că ne va întîrzia la rendez-vous-ul nostru? replică acesta.

— Scopul era să plecăm la miezul nopţii. Încă nu l-am ratat.

Munro, din spate, interveni:

— Schimbă-ţi ţelul de data asta, domnule Devlin.

Devlin nu-i acordă nici o atenţie şi-şi văzu de drum. După ce trecură de Greenwich, traficul se rări mult şi reuşi să mărească viteza. Cu o mînă, îşi aprinse o ţigară.

— Acum sîntem siguri că vom ajunge la timp.

— În locul dumitale, n-aş începe să număr bobocii.

— Eşti tare la zicale, generale, replică Devlin. Ce părere ai despre astălaltă: „Cine rîde la urmă rîde mai bine?"

Şi spori viteza.

În Humber-ul lor, fraţii Carver se confruntau cu exact aceeaşi problemă — să iasă din Londra — şi, în centrul Greenwich-ului, Eric reuşi să se înşele la o bifurcaţie, mergînd trei mile într-o direcţie greşită. Jack fu cel care-l scoase din încurcătură, luînd îndreptarul R.A.C.-ului şi verificînd traseul.

— Este cît se poate de simplu: de la Greenwich la Maidstone, de la Maidstone la Ashford. De acolo o apuci către Rye şi, la jumătatea drumului, cotim spre Charbury.

— Dar în vremea din urmă abia dacă mai există panouri rutiere, ştii asta, Jack, protestă Eric.

— Ei, bine, da, sîntem în vremuri de război, aşa că trebuie să te împaci cu situaţia.

Jack Carver se răsturnă pe speteaza scaunului, închise ochii şi trase un pui de somn.

Atît la Luftwaffe cît şi la R.A.F. exista o teorie care recomanda ca, în toate misiunile importante, să te apropii de linia de coastă inamică sub ecranul radarului.

Asa îşi amintea că încercase să facă acest lucru cu fosta sa escadrilă, în timpul războiului ruso-finlandez, venind dinspre mare la o altitudine joasă, pentru a-i lua pe roşii prin surprindere. Totul era o drăguţă lecţie de şcoală, dar nimeni nu contase pe prezenţa marinei ruseşti. Cinci avioane, acesta fusese preţul.

Aşadar, îşi fixă pe hartă o rută spre Dungeness care-l duse în linie dreaptă de-a lungul Canalului. Vîntul bătea în rafale laterale puternice, încetinindu-i viteza, dar zborul decurgea bine şi monoton, tot ce avea de făcut fiind să verifice din cînd în cînd deviaţia. Pe aproape întreg parcursul drumului rămase la opt mii de picioare altitudine, mult deasupra ceţii, cu ochii atenţi la eventuala apariţie a altor avioane.

Cînd Spitfire-ul se ivi, ridicîndu-se din ceaţă şi postîndu-se la tribord, îl luă prin surprindere chiar şi pe el, un aviator atît de încercat. Acolo, sus, vizibilitatea era bună, înlesnită de o lună ajunsă la cele două pătrare ale ei, şi Asa îl putea vedea pe pilotul Spitfire-ului în carlingă, cu casca şi ochelarii săi de protecţie. Americanul ridică o mînă, fluturînd-o în semn de salut. O voce voioasă se auzi printre pîrîiturile radioului:

— Hello, Lysander, ce cauţi pe-aici?

— Îmi pare rău, replică Asa. Escadrila de Operaţiuni Speciale, într-o acţiune în afara Tempsford-ului.

— Eşti yankeu, nu-i aşa?

— În R.A.F., precizã Asa.

— Am vãzut spectacolul, bãtrîne. Groaznic. Ai grijã.

Spitfire-ul coborî foarte rapid, spre est, şi dispãru în depãrtare.

— Aşa pãţeşti cînd duci o viaţã cinstitã, bobocule, şopti Asa.

Se cufundã în ceaţa de dedesubt pînã ce altimetrul lui indicã o mie de picioare, apoi se întoarse spre Dungeness şi Romney Marsh.

Shaw îşi înghiţise mîncarea şi, dupã ea, o apreciabilã cantitate de whiskey. Stãtea prãbuşit în fotoliul sãu de lîngã şemineul din camera de zi, cu puşca lîngã el, şi aşa îl gãsi Lavinia cînd intrã.

— Oh, Max! exclamã ea. Ce mã fac eu cu tine?

Cînd îi puse o mînã pe umãr, fratele ei se agitã şi-şi ridicã privirile.

— Hello, fetiţo. Totu-i în ordine?

Ea se duse la uşa cu geamuri şi trase în lãturi perdelele. Ceaţa era de nepãtruns, ca şi înainte. Le lãsã în jos şi reveni spre el.

— Mã duc jos la hambar, Max. Trebuie sã fie pe-aproape acum — avionul, vreau sã spun.

— Foarte bine, fetiţo.

Îşi încrucişã braţele şi întoarse capul, închizînd ochii, şi Lavinia renunţã sã mai discute cu el. Intrã în birou şi demontã rapid antena radioului, apoi strînse întreaga aparaturã într-o valizã. Cînd deschise uşa din faţã, Nell se strecurã pe lîngã ea şi, împreunã, se îndreptarã spre South Meadow.

Lîngă uşă se opri să asculte. Nu se auzea nici un zgomot, iar ceaţa învăluia totul. Intră şi aprinse lumina. Alături de uşă se afla un banc de lucru. Aşeză acolo aparatul şi întinse firul de antenă de-a lungul peretelui, încolăcindu-l peste nişte cuie vechi şi ruginite. Îşi puse căştile şi comută pe frecvenţa pentru voce, aşa cum îi arătase Devlin. În aceeaşi clipă auzi glasul lui Asa Vaughan.

— Şoimule, mă recepţionezi? Repet, mă recepţionezi?

Era unsprezece şi patruzeci şi cinci, şi Lysander-ul se afla la o depărtare de numai cinci mile. Lavinia stătea în picioare, în uşa hambarului, privind în sus şi ţinînd căştile într-o mînă, apăsate de urechea ei stîngă. Nu se auzea nici un zgomot de avion.

— Te recepţionez, Lysander. Te recepţionez.

— Care sînt condiţiile în cuibul tău? pîrîi vocea lui Asa.

— Ceaţă groasă. Vizibilitate redusă la cincizeci de iarzi. Din cînd în cînd, rafale de vînt. Îi apreciez intensitatea între patru şi cinci. Nu alungă ceaţa decît intermitent.

— V-aţi instalat luminile de marcaj? întrebă el.

Ea uitase complet.

— Oh, Doamne, nu! Lasă-mi cîteva minute.

Puse jos căştile, luă sacul cu faruri de bicicletă şi porni în fugă pe pajişte. Aşeză trei dintre ele în forma unui „L" întors, cu baza transversală în direcţia vîntului, şi le aprinse, astfel încît fasciculele lor luminoase străluciră în sus spre cer.

Apoi alergă către un punct pe cîmp, la o depărtare de două sute de iarzi, Nell gonind în urma ei, şi instală, la distanţă unul de altul, încă trei faruri.

Cînd se întoarse la hambar şi ridică microfonul şi căştile, gîfîia. Transmise:

— Aici Şoimul. Luminile de marcare sînt instalate.

Stătu în uşa şurei, privind în sus. Auzea limpede Lysander-ul. Păru să treacă la cîteva sute de picioare deasupra ei şi se îndepărtă.

— Aici Şoimul! strigă. Te-am auzit. Erai chiar deasupra.

— Nu pot vedea nimic, replică Asa. Stăm prost.

În momentul acela, sir Maxwell Shaw se ivi din beznă. Nu purta nici haină de ploaie, nici pălărie, şi era beat criţă, vorbind împleticit şi întrerupt.

— Ah, aici eşti, fetiţo. Totu-i în ordine?

— Nu, nu este, îi răspunse.

Se auzi glasul lui Asa:

— Voi continua să zbor în cerc, în speranţa că lucrurile se mai schimbă.

— Bine, eu stau aici.

Chiar la ieşirea din Ashford se produsese un accident — un camion mare cu legume se ciocnise de o maşină particulară, şi toată şoseaua era presărată cu cartofi. Devlin, încleştîndu-şi cu nerăbdare mîinile pe volan, stătu acolo, în şirul de vehicule, timp de un sfert de oră, pînă să poată ieşi din coloană şi să-şi întoarcă furgoneta.

— E deja miezul nopţii, îi spuse lui Steiner. Nu ne putem permite să zăbovim pe-aici. Voi găsi un alt drum.

— Oh, Doamne! zise Munro. Avem necazuri, nu-i aşa, domnule Devlin?

— Nu, nemernic bătrîn, dar tu o să ai, dacă nu-ţi ţii gura, îl repezi Devlin, şi coti pe următorul drum la stînga.

Cam la aceeaşi oră, Asa Vaughan îndreptă în jos Lysander-ul, într-o a patra tentativă. Trenul de aterizare

era de tipul neretractabil, şi pe apărătoarele roţilor erau montate lumini de poziţie pentru aterizare.

— Şoimule, este imposibil, nu văd absolut nimic.

În mod ciudat, Maxwell Shaw fu cel care propuse soluţia:

— Are nevoie de mai multă lumină, zise. Mult mai multă lumină. Vreau să spun, ar vedea afurisita noastră de casă, dac-ar arde în flăcări, nu-i aşa?

— Dumnezeule! exclamă Lavinia.

Şi luă microfonul:

— Aici Şoimul. Ascultă-mă cu atenţie. Sînt şi eu pilot, aşa că ştiu ce vorbesc.

— Să auzim, răspunse Asa.

— Casa mea se află în sudul pajiştii, la o depărtare de trei sute de iarzi, şi în contra vîntului. Mă voi duce acum acolo şi voi aprinde toate luminile posibile.

— Dar asta nu-i ceea ce se numeşte „semnalizare"? întrebă Asa.

— Nu şi pe ceaţa asta, şi pe o rază de două mile nu există nici o altă aşezare omenească. Mă duc imediat. Îţi urez noroc!

Puse jos căştile şi i se adresă fratelui ei:

— Rămîi aici, Max, nu voi lipsi mult.

— O.K., fetiţo.

Ea alergă tot drumul spre casă, deschise uşa din faţă, gîfîind din greu, şi începu: mai întîi urcă la etaj, trecînd prin fiecare cameră, chiar şi-n sălile de baie, aprinzînd lămpile şi dînd la o parte perdelele de camuflaj. Apoi coborî la parter şi făcu acelaşi lucru. Plecă repede şi cînd, după vreo cincizeci de iarzi se opri să se uite îndărăt, casa strălucea de lumină.

Cînd se înapoie lîngă el, Maxwell Shaw sorbea dintr-o sticlă plată, de buzunar.

— Afurisita de coşmelie arată ca un pom de Crăciun, îi spuse.

Lavinia îl ignoră şi luă microfonul.

— Gata, am făcut-o. E ceva mai bine?

— Să aruncăm o privire, răspunse Asa.

Coborî Lysander-ul pînă la cinci sute de picioare, copleşit brusc de un ciudat sentiment de fatalism.

— Ce dracu', Asa, îşi spuse încet. Dacă scapi cu viaţă din blestematul ăsta de război, îţi vor da cincizeci de ani la Leavenworth, aşa că zi şi tu, ce ai de pierdut?

Împinse manşa cu putere. Acum, ceaţa era impregnată cu un fel de strălucire şi, o secundă mai tîrziu, Shaw Place, cu toate ferestrele luminate, se ivi din beznă. Întotdeauna fusese un pilot foarte bun, însă, timp de cîteva clipe, se autodepăşi, trăgînd înapoi manşa şi ridicîndu-se deasupra casei, la nu mai mult de cîteva picioare. Şi acolo, de cealaltă parte, se vedeau luminile de pe pajişte şi uşa deschisă a hambarului.

Lysander-ul aterizâ perfect, făcu o întoarcere şi rulă către şură.

Sub privirile fratelui său, Lavinia deschise larg uşile acesteia şi, prin gesturi, îl ghidă înăuntru pe Asa. Pilotul opri motorul, îşi scoase casca de aviator şi coborî din avion.

— Ce să zic, a fost cam la mustaţă, îi spuse ea, întinzîndu-i mîinile. Sînt Lavinia Shaw, iar el este fratele meu, Maxwell.

— Asa Vaughan. Vă sînt realmente îndatorat.

— Absolut deloc. Şi eu sînt pilot. Cîndva zburam de aici pe un Tiger Moth.

— Dumnezeule din cer! exclamă Maxwell Shaw. Individul vorbeşte ca un afurisit de yankeu.

— Păi, aţi putea spune că acolo am crescut, replică Asa.

Şi se întoarse către Lavinia.

— Unde sînt ceilalţi?

— Mi-e teamă că n-am primit nici un semn de la maiorul Conlon. Este ceaţă pe tot drumul de la Londra pînă pe coastă. Presupun că asta i-a reţinut.

Asa dădu din cap, a înţelegere.

— O.K., hai să trimitem chiar acum un mesaj la Chernay, să le spunem că am ajuns întreg.

La Chernay, în camera operatorilor radio, Schellenberg era de-a dreptul disperat, deoarece buletinele meteorologice ale R.A.F.-ului pe care le urmărise Cherbourg-ul arătau cît de imposibilă era situaţia. Şi deodată, Leber, care stătea lîngă căşti, începu să lucreze agitat.

— Este Şoimul, Herr General.

Ascultă, în acelaşi timp scriind cu furie în carnetul lui; rupse foaia şi i-o dădu lui Schellenberg.

— A făcut-o, Herr General, a reuşit să pună pe pămînt căprioara aia drăgălaşă!

— Da, spuse Schellenberg. A făcut-o, desigur, dar pasagerii nu-l aşteptau.

— Spunea că i-a întîrziat ceaţa, Herr Generàl.

— Ei, bine, să sperăm că aşa este. Transmite-i să fie pregătit.

Leber bătu repede mesajul şi-şi lăsă căştile pe gît.

— De ce nu vă duceţi să vă odihniţi puţin picioarele, Herr General? Eu îmi văd de treabă aici.

— Ceea ce voi face este să mă vîr sub un duş ca să mă-nviorez, replică Schellenberg. Pe urmă, vom bea împreună o cafea, sergent.

Se îndreptă spre uşă şi Leber adăugă:

— La urma urmei, nu-i nici o grabă. Îi va fi imposibil să vină cu Lysander-ul aici, pînă nu se-mbunătăţeşte vremea.

— Da. Ei bine, hai acum să nu ne mai gîndim la asta, spuse Schellenberg, şi ieşi.

La Shaw Place, Asa o ajută pe Lavinia să stingă toate luminile, mergînd dintr-o încăpere într-alta. Shaw zăcea în fotoliul său, lîngă şemineu, cu ochii parcă vitrifiaţi, ca dus undeva departe.

— Deseori e-n halul acesta? întrebă Asa.

Lavinia lăsă deschise uşile cu geamuri, dar trase peste ele perdelele.

— Fratele meu nu-i un om fericit. Iertaţi-mă, nu m-am interesat ce grad aveţi.

— Căpitan, răspunse el.

— Ei, bine, domnule căpitan, să zicem că băutura îl ajută. Veniţi în bucătărie. Voi pregăti puţin ceai, sau cafea, dacă vă place.

— Aş prefera cafea.

Se aşeză pe marginea mesei, fumînd o ţigară, în timp ce ea fierbea cafeaua. Era foarte chipeş, în uniforma lui SS, şi ea era teribil de impresionată de prezenţa lui. Asa îşi scoase vesta de aviator şi Lavinia îi văzu galonul de pe mînecă.

— Doamne Sfinte, Legiunea George Washington!? Nu ştiam că există aşa ceva. Fratele meu avea dreptate. Sînteţi american.

— Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău, replică el.

— Noi nu, ticălos de yankeu frumos ce eşti!

Asa întoarse capul şi-l văzu în prag pe Liam Devlin. Acesta intră şi-l îmbrăţişă.

— Cum naiba ai reuşit să aterizezi prin vata aia, fiule? Nouă ne-a mîncat tot timpul de care dispuneam ca s-ajungem aici de la Londra, pe şosea.

— Geniu, presupun, răspunse Asa cu modestie.

Munro apăru în spatele lui Devlin, încă legat la mîini şi cu fularul înnodat peste ochi. Alături de el se afla Steiner.

— Ţi-l prezint pe colonelul Kurt Steiner, obiectul micului nostru exerciţiu, plus un băgăjel suplimentar de care am făcut rost pe drum, spuse Devlin.

— Încîntat să vă cunosc, colonele, zise Asa strîngîndu-i mîna.

Lavinia interveni:

— De ce nu mergem cu toţii în salon, la o ceaşcă de cafea? Tocmai am făcut-o.

— Ce idee atrăgătoare, se auzi glasul lui Munro.

— Între ceea ce-ţi place şi ceea ce capeţi este o mare diferenţă, domnule general de brigadă. Peste cinci minute plecăm.

— Eu nu m-aş baza pe asta. Trebuie să verific situaţia la Chernay, îi atrase atenţia Asa, îndreptîndu-se cu toţi ceilalţi spre salon. Cînd am plecat, vremea era şi acolo la fel de proastă.

— Nici nu avem nevoie de mai mult, replică Devlin.

În salon, îl împinse pe Munro să ia loc în celălalt fotoliu de lîngă şemineu şi-l privi scîrbit pe Maxwell Shaw.

— Cristoase, dacă ai freca un chibrit, ar lua foc.

— Este, într-adevăr, făcut turtă, fu de acord Asa.

Shaw se trezi şi deschise ochii.

— Ce-i asta, ai?

Cu greu, îşi aţinti privirea spre Devlin:

— Conlon, dumneata eşti?

— Ca întotdeauna, răspunse Devlin.

Shaw se ridică în picioare şi se uită la Munro.

— Şi ăsta cine dracu mai e? Pentru ce are aiureala aia în jurul ochilor?

Mai înainte ca vreunul din ei să-l poată opri, întinse mîna şi-i smulse fularul. Munro îşi scutură capul, clipind din cauza luminii.

Shaw zise:

— Te cunosc, nu-i aşa?

— Ar trebui, sir Maxwell, replică Dougal Munro. Ani de zile am fost amîndoi membri ai clubului *Army and Navy*.

— Bineînţeles! exclamă Shaw dînd prosteşte din cap. Mă gîndeam eu că te ştiu de undeva.

— S-a ales praful, generale, spuse Devlin. Intenţionasem să te arunc undeva, prin mlaştină, înainte să ne luăm drumul spre casă, dar acum ştii cine sînt oamenii aceştia.

— Ceea ce înseamnă că ai două posibilităţi de alegere. Să mă împuşti, sau să mă luaţi cu voi.

Steiner fu cel care răspunse:

— Există loc disponibil, căpitane?

— Oh, desigur, ne-am putea descurca, îl încredinţă Asa.

Steiner i se adresă irlandezului:

— Hotărîrea îţi aparţine, domnule Devlin.

Munro interveni:

— Nu-ţi fă probleme, prietene, sînt convins că stăpînii dumitale nazişti vor plăti bine pentru mine.

Asa spuse:

— Încă n-am avut posibilitatea să vă aduc la cunoştinţă care-i situaţia dincolo. Mai bine s-o aflaţi acum, pentru că veţi fi vîrîţi în ea pînă peste cap, dacă vom ajunge înapoi întregi.

— Atunci, spune-ne-o, îl îndemnă Steiner.

Ceea ce Asa şi făcu.

Ceaţa continua să fie groasă de s-o tai cu cuţitul. Stăteau toţi, în picioare, în jurul aparatului de radio din hambar, iar Lavinia scria rapid pe carnetul din faţa ei. Îi dădu mesajul lui Asa, care-l citi şi i-l trecu lui Devlin.

— Ne sugerează să amînăm decolarea cu încă o oră. Există o slabă şansă ca, pînă atunci, condiţiile atmosferice de la Chernay să se amelioreze.

Devlin aruncă o scurtă privire spre Steiner:

— Se pare că nu prea avem de ales.

— Ei bine, nu pot spune că-mi pare rău pentru voi, zise Munro, întorcîndu-se spre Lavinia cu un surîs de un farmec irezistibil. Tocmai mă întrebam, draga mea: crezi că atunci cînd ne vom întoarce în casă, aş putea căpăta, de data aceasta, puţin ceai?

Dormind adînc, Shaw zăcea răsturnat în fotoliul său de lîngă şemineu. De cealaltă parte stătea Munro, cu încheieturile mîinilor încă legate. Asa era în bucătărie, ajutînd-o pe Lavinia.

Devlin i se adresă lui Steiner:

— Mă gîndeam la ceva, colonele. S-ar putea să ai nevoie de un „prieten".

Îşi ridică sacul de voiaj, îl puse pe masă şi-l deschise. Înăuntru, peste vreo două cămăşi, se afla Walther-ul cu amortizor.

— Este o idee, aprobă Steiner.

Se simţi un suflu de vînt, se auzi un pîrîit la uşile cu geam, apoi perdelele fură date în lături şi Jack şi Eric Carver păşiră în cameră, cu revolverele în mînă.

Capitolul 14

— Ia te uită ce ne-a adus vîntul! exclamă Devlin.

Steiner întrebă calm:

— Cine sînt oamenii aceştia?

— Păi, ăla mare şi urît este Jack Carver. Le-nvîrte pe mai toate în partea de est a Londrei. Cîştigă bani cinstiţi din protecţie, jocuri de noroc şi prostituţie.

— Foarte amuzant, mîrîi Carver.

— Celălalt, cel care arată de parcă tocmai s-ar fi tîrît afară din găoacea lui, este fratele lui, Eric.

— O să te-nvăţ eu minte! îl ameninţă Eric înaintînd spre el, cu trăsăturile feţei crispate de furie. O să-ţi dăm ce le-am dat şi amicului ăluia al tău şi nepoatei lui.

Devlin simţi că-i îngheaţă inima, iar faţa îi deveni într-o clipă albă ca varul.

— Ce vrei să spui?

— Fără glumă, de data asta, zise Carver. Verifică dacă are afurisitul ăla de revolver fixat la gleznă.

Eric se lăsă într-un genunchi şi-l uşură pe Devlin de Smith & Wesson-ul său.

— N-o să-ţi meargă de două ori, nemernic isteţ ce eşti.

— Ce-i cu prietenii mei? întrebă Devlin calm. Ce s-a întîmplat?

Carver se distra de minune. Îşi scoase din buzunar un trabuc, îi reteză vîrful cu dinţii şi şi-l vîrî în gură.

— O să-ţi explic, băiete. Nu ne descurcam deloc şi, deodată, am avut o baftă chioară. Aseară, Eric a văzut păsărica pe Wapping High Street. A urmărit-o pînă acasă.

— Şi?

— Nu mult după ce plecaseşi, le-am făcut o vizită. N-a fost nevoie decît de o mică muncă de lămurire, şi iată-ne.

— Şi prietenul meu a vorbit, chiar atît de uşor? întrebă Devlin. Mi-e greu să cred asta. Dumneata crezi, colonele? adăugă adresîndu-i-se lui Steiner.

— Într-adevăr, nu pot crede.

— Oh, eu nu l-aş acuza prea mult, zise Carver aprinzîndu-şi bricheta şi apropiind flacăra de trabucul său. Vreau să spun, în legătură cu nepoata lui îşi făcea el griji. Şi a fost nevoit să se poarte cum trebuia.

— Asta nu-nseamnă că le-a fost de vreun folos, atît lui cît şi ei, adăugă Eric cu un zîmbet sadic. Vrei să ştii ce-a păţit ea? A luat-o la fugă, a trecut peste balustradă, şi-a ajuns jos, pe debarcaderul ăla de lîngă casă. Şi-a frînt gîtul.

— Şi Michael? îl întrebă Devlin pe Carver, abia reuşind să se abţină.

— L-am împuşcat, păi cum? Nu aşa procedezi cu cîinii?

Devlin făcu un pas spre el şi expresia feţei sale era cumplită.

— Sînteţi nişte oameni morţi, amîndoi.

Carver încetă să mai zîmbească.

— Nu noi, javră mică... tu! Şi, în plus, o să te-mpuşc în burtă, aşa că va dura ceva mai mult pîn-o să crapi.

Şi tocmai în clipa aceea Shaw reveni la viaţă. Deschise ochii, se întinse şi privi în jurul său:

— Ei, dar ce-nseamnă toate astea?

În acelaşi moment, uşa dublă se deschise la perete şi îşi făcu apariţia Lavinia, purtînd o tavă şi avîndu-l alături pe Asa.

— Ceai, toată lumea! anunţă.

Apoi îngheţă.

— Staţi pe loc, voi doi, le ordonă Carver.

Lavinia părea cu totul îngrozită, dar nu scoase o vorbă.

Dougal Munro fu cel care încercă s-o ajute.

— Ţine-ţi firea, draga mea. Păstrează-ţi calmul.

Shaw, ridicat în picioare, se bălăbănea ameţit de băutură, cu ochii înjectaţi şi limba încleiată.

— Porc nenorocit ce eşti! Cine credeţi că sînteţi voi, să intraţi aşa, în casa mea, ameninţîndu-mă cu revolverul?

— Încă un pas, bătrîn nebun, şi-ţi zbor creierii, îl avertiză Carver.

Lavinia strigă:

— Fă cum îţi spune, Max!

Lăsă să-i scape tava, care căzu zăngănind, şi înaintă un pas.

Carver se întoarse şi o împuşcă, mai mult ca un act reflex decît în mod intenţionat. Cu un ţipăt de furie, Maxwell Shaw se năpusti asupra lui, şi Carver trase din nou, împuşcîndu-l de două ori din imediată apropiere.

Asa îngenunche lîngă Lavinia. Îşi ridică privirile:

— A murit.

— Te-am prevenit, nu-i aşa? zise Carver, cu trăsăturile feţei convulsionate.

— Sigur că m-ai prevenit, domnule Carver, îi răspunse Kurt Steiner.

Mîna lui se strecură în sacul de voiaj al lui Devlin, rămas deschis pe masă, găsi ţeava Walther-ului cu amortizor, îl scoase afară — totul într-o singură mişcare rapidă — şi

trase. Glonţul îl nimeri în mijlocul frunţii pe Carver, care se prăvăli pe spate, peste fotoliu.

— Jack! ţipă Eric.

Şi cînd făcu un pas înainte, Devlin îi apucă încheietura mîinii, răsucind-o pînă ce Eric lăsă să-i scape revolverul.

În timp ce Eric se retrăgea, Devlin îi spuse:

— Aţi omorît-o pe fata aceea, asta mi-aţi afirmat, da?

Se aplecă şi ridică de pe pardoseală puşca lui Maxwell Shaw, căzută lîngă fotoliu.

Eric era îngrozit de moarte.

— A fost un accident. O luase la fugă. S-a răsturnat peste balustradă.

Perdelele lăsară să pătrundă vîntul prin uşa cu geamuri, şi Eric merse de-a-ndărătelea spre terasă.

— Dar ce a făcut-o să fugă, asta-i problema? întrebă Devlin, trăgînd înapoi percutorul.

— Nu! strigă Eric.

Şi Devlin descărcă în el ambele ţevi, aruncîndu-l peste balustradă.

La Chernay se făcuse aproape ora două, şi Schellenberg moţăia într-un fotoliu, în colţul camerei cu aparatura radio, cînd Leber îl chemă:

— Şoimul în recepţie, Herr General!

Schellenberg se grăbi să i se alăture.

— Ce este?

— O altă verificare în legătură cu vremea. I-am spus cît de proastă e situaţia aici.

— Şi?

— Doar o clipă, Herr General, l-am prins din nou.

Ascultă cu atenţie, apoi îşi ridică privirile:

— Zice că nu poate aştepta mai mult. Pleacă acum.

Schellenberg încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Atunci, urează-i noroc.

Se duse la uşă, o deschise şi ieşi afară. Vălătucii de ceaţă năvăleau furioşi dinspre mare. Îşi ridică gulerul mantalei şi porni, fără ţintă, pe marginea pistei de aterizare.

Cam pe la aceeaşi oră, Horst Berger stătea la geam în camera ce-i fusese rezervată la Belle Île. Constatase că nu este în stare să doarmă, perspectivele dimineţii următoare fiind prea monstruoase, aşa că stătea acolo, în întuneric, cu fereastra deschisă, ascultînd ploaia ce cădea prin ceaţă.

Se auzi o bătaie în uşă, care, deschizîndu-se, lăsă lumina să pătrundă în cameră. În prag apăruse una dintre santinelele SS de serviciu.

— Herr Sturmbannführer? chemă aceasta în şoaptă.

— Sînt aici. Ce este?

— Reichsführer-ul vrea să vă duceţi la el. Vă aşteaptă acum, în apartamentul său.

— În cinci minute, spuse Berger.

Şi omul plecă.

Cînd, după ce bătuse la uşă, Berger intră în camera de zi din apartamentul lui Himmler, acesta, în ţinută de gală, stătea în picioare lîngă şemineu. Reichsführer-ul se întoarse spre el:

— Ah, iată-te!

— Herr Reichsführer?

— Se pare că Führer-ul nu poate să doarmă. A trimis după mine. Mi-a cerut în mod expres să te aduc şi pe dumneata.

— Crede Reichsführer-ul că asta ar putea avea vreo semnificaţie?

— Absolut deloc, spuse Himmler. Încă de cîtăva vreme, sănătatea Führer-ului a constituit o oarecare problemă. Faptul că nu poate dormi este unul dintre simptome. A ajuns să se bazeze într-o măsură exagerată pe îngrijirile medicului său personal, profesorul Morell. Din nefericire — din punctul de vedere al Führer-ului — Morell se află pentru moment la Berlin, iar Führer-ul este aici.

— Aşadar, Morell are o importanţă atît de vitală? întrebă Berger.

— Există unii care l-ar numi şarlatan, răspunse Himmler. Pe de altă parte, Führer-ul nu poate fi considerat un pacient lesne de îngrijit.

— Înţeleg, Herr Reichsführer. Dar pentru ce am fost chemat eu?

— Cine ştie? Vreo toană.

Himmler îşi consultă ceasul şi continuă:

— Sîntem aşteptaţi în apartamentul său peste un sfert de oră. Pentru Führer, să ştii, Berger, punctualitatea înseamnă totul. Nici un minut în plus, nici un minut în minus... Este cafea proaspătă pe masa de colo. Ai timp să bei o ceaşcă pînă ne ducem la el.

În hambarul de la Shaw Palace, toţi aşteptau, în timp ce Devlin transmitea prin radio mesajul său în codul Morse. Puse jos căştile, dezalimentă aparatul, apoi se

întoarse către Steiner şi Asa, care stăteau acolo, în picioare, avîndu-l între ei pe Dougal Munro, cu mîinile încă legate.

— Asta e, spuse Devlin. L-am anunţat pe Schellenberg că plecăm.

— Atunci, să scoatem avionul afară, zise Asa.

Munro se rezemă de zid, în vreme ce ceilalţi trei împingeau Lysander-ul în ceaţa de-afară. Îl rulară pînă la o oarecare depărtare de şură. Asa săltă capota şi-şi luă casca.

— Ce facem cu prietenul nostru din hambar? întrebă Steiner.

— Rămîne, hotărî Devlin.

Steiner se întoarse spre el:

— Eşti sigur?

— Colonele, replică Devlin, eşti un om drăguţ şi, datorită ciudăţeniilor războiului, se întîmplă ca eu să fiu, actualmente, de partea dumitale, dar aceasta e o problemă personală. Nu am nici cea mai mică intenţie să-l predau Serviciilor Secrete germane pe şeful secţiei D a Comandamentului Britanic pentru Operaţiuni Speciale. Acum, voi doi urcaţi-vă şi porniţi motorul. Mă-ntorc într-un minut.

Cînd intră în hambar, Munro stătea aproape întins pe masa de lîngă radioemiţător, luptîndu-se cu sfoara ce-i lega mîinile. Văzîndu-l pe Devlin, îşi încetă strădaniile.

Irlandezul scoase din buzunar un briceag şi-i desfăcu lama.

— Hai, lasă-mă pe mine, generale.

Tăie sfoara, eliberîndu-l, şi Munro îşi frecă încheieturile mîinilor.

— Ce înseamnă asta?

— Doar n-ai crezut că aveam să te predau nenorociţilor ălora de nazişti, nu-i aşa? Cîtăva vreme a existat o mică problemă, cînd Shaw ţi-a îngăduit să vezi oamenii şi

lucrurile din jur, aşa cum a făcut-o, dar acum nu mai există nici una. Bunul meu prieten, Michael Ryan, şi Mary, nepoata lui, pe Cable Wharf; cei doi Shaw, aici — s-au dus cu toţii. Nu ai mai putea face rău nimănui.

— Doamne, apără-mă, Devlin, niciodată nu te voi înţelege.

— Şi pentru ce ar trebui să mă-nţelegi, generale, dacă, de cele mai multe ori, nici eu singur nu mă înţeleg?

Motorul Lysander-ului porni şi Devlin îşi vîrî o ţigară între buze, adăugînd:

— Acum, plecăm. Vei putea încunoştinţa R.A.F.-ul, dar le-ar trebui un noroc chior ca să ne găsească în ceaţa asta.

— Adevărat, fu de acord Munro.

Devlin îşi scăpără bricheta.

— Pe de altă parte, s-ar putea totuşi să-ţi închipui că lui Walter Schellenberg i-ar veni gîndul cel bun.

— Ciudat, spuse Munro. În cursul acestui război, au fost momente cînd aş fi sărit în sus de bucurie la ideea că cineva l-ar omorî pe Hitler.

— Un mare om a spus cîndva că, pe măsură ce se schimbă vremurile, înţelepţii se schimbă odată cu ele, fu răspunsul lui Devlin. Apoi adăugă: La revedere, generale, nu sper să ne mai vedem vreodată.

— Aş vrea să fiu sigur de asta, replică Munro.

Irlandezul se grăbi spre Lysander. Steiner tocmai jupuia de pe aripi pînza cu insemnele R.A.F.-ului, scoţîndu-le la iveală pe cele ale Luftwaffe-lui. Devlin alergă la aripa cozii avionului, făcînd şi acolo acelaşi lucru, apoi se căţără în carlingă, în urma lui Steiner. Lysander-ul rulă pînă la capătul pajiştii şi se întoarse împotriva vîntului.

Peste cîteva clipe se repezea mugind în lungul pistei şi decola.

Munro stătea în picioare ascultîndu-i zgomotul ce se pierdea în noapte. Deodată se auzi un scheunat, şi Nell se ivi din beznă şi se aşeză acolo, uitîndu-se în sus spre el. Cînd el se întoarse şi porni înapoi spre casă, ea îl urmă.

În biroul lui Munro de la cartierul general al S.O.E.-ului se auzi sunetul caracteristic al telefonului şi Carter, din secretariatul de alături, se repezi înăuntru să răspundă.

— Jack? spuse Munro.

— Slavă Domnului, sir, eram înnebunit de grijă. M-am înapoiat din York şi am păşit drept pe un cîmp minat. Toate alandala la St. Mary's Priory, portarul spunea că eraţi acolo... În definitiv, ce dracu s-a întîmplat?

— Este foarte simplu, Jack. Un gentleman destul de inteligent, pe nume Liam Devlin, şi-a bătut joc de noi toţi şi, chiar în momentul de faţă, zboară înapoi, spre Franţa, cu colonelul Kurt Steiner.

— Să alertez R.A.F.-ul? întrebă Carter.

— Mă voi ocupa eu de asta. Există unele lucruri mai importante pe care trebuie să le faci. Numărul unu: pe Cable Wharf, în Wapping, se află o casă al cărei proprietar se numeşte Ryan. Îl vei găsi acolo, cu nepoata sa, amîndoi morţi. Vreau o echipă de înlăturare a cadavrelor cît mai repede cu putinţă. Foloseşte crematoriul din cartierul de nord al Londrei.

— Am înţeles, sir.

— De asemenea, Jack, vreau să vină o echipă de ridicare a cadavrelor şi aici. Locul se cheamă Shaw Place,

şi este situat la ieşirea din satul Charbury, în Romney Marsh. Vino tu însuţi. Te voi aştepta.

Puse în furcă receptorul. Nu era cazul să telefoneze la R.A.F., bineînţeles. Schellenberg avea dreptate, şi cu asta basta. Părăsi biroul şi se duse la uşa de intrare. Cînd o deschise, ceaţa continua să fie de nepătruns. Neil scînci şi se aşeză pe labele dinapoi, privind în sus spre el.

Munro se aplecă şi-i scărpină urechile.

— Sărmană bătrînică, spuse. Şi sărmane Devlin. Îţi urez noroc.

Cînd Himmler şi Berger fură introduşi în apartamentul Führer-ului, Adolf Hitler stătea lîngă un enorm şemineu de piatră, în care un foc de buşteni ardea cu flăcări strălucitoare. Pe genunchi ţinea un dosar deschis, continuînd să-l citească în timp ce ei stăteau acolo, în picioare, aşteptînd. După o vreme, îşi ridică privirile, cu nişte ochi lipsiţi de expresie.

— Ce este, Herr Reichsführer?

— Aţi vrut să mă vedeţi pe mine şi pe Sturmbannführer-ul Berger.

— Ah, da, spuse Hitler închizînd dosarul şi punîndu-l pe măsuţă. Tînărul care a organizat în mod atît de strălucit securitatea mea aici. Sînt impresionat, Sturmbannführer.

Se ridică şi puse o mînă pe umărul lui Berger:

— Ai făcut totul foarte bine.

Berger stătea ţeapăn ca un par.

— Este o cinste pentru mine să vă slujesc, mein Führer[1].

---

1 *Mein Führer* (lb. germană) = Führer-ul/conducătorul meu (n.t.)

Hitler atinse cu un deget Crucea de Fier clasa I a lui Berger şi se întoarse spre Himmler:

— Cred că aici s-ar potrivi mai bine „Obersturmbannführer".

— Mă voi ocupa de asta, mein Führer, făgădui Himmler.

— Bine. Şi acum, adăugă întorcîndu-se din nou spre Berger, dumneata poţi pleca. Reichsführer-ul şi cu mine avem de discutat unele lucruri.

Berger îşi pocni călcîiele şi ridică mîna dreaptă:

— Heil Hitler! strigă.

Făcu stînga-împrejur şi ieşi.

Adolf se înapoie la fotoliul său şi arătă spre un altul din faţa lui:

— la loc, Herr Reichsführer.

— Un privilegiu pentru mine.

Himmler se aşeză, şi Hitler spuse:

— Insomnia poate fi o binecuvîntare deghizată. Uneori îţi oferă un timp suplimentar în care să cîntăreşti lucrurile cu adevărat importante. De exemplu, dosarul acesta.

Ridică o mapă şi explică:

— Este un raport comun al lui Rommel şi al lui Canaris, în care încearcă să mă convingă că Aliaţii vor face o tentativă de invazie în Normandia. O prostie, bineînţeles. Nici măcar Eisenhower n-ar fi atît de prost.

— Sînt de acord, mein Führer.

— Nu! este evident că ţinta va fi Pas de Calais, orice idiot poate pricepe asta.

Cu precauţie, Himmler îndrăzni:

— Şi tot mai intenţionaţi să-l confirmaţi pe Rommel în postul de comandant al grupului B de armate, care are răspundere deplină pentru apărarea Zidului Atlanticului?

— De ce nu? replică Hitler. Este un ostaş strălucit, cu toţii ştim asta. Va trebui să accepte în mod cuviincios

decizia mea în această problemă şi să-mi îndeplinească ordinele, tot aşa cum va face şi Canaris.

— Dar oare se vor supune, mein Führer?

— Te îndoieşti de loialitatea lor? întrebă Hitler. Asta vrei să insinuezi?

— Ce pot spune eu, mein Führer? Amiralul n-a dat niciodată dovadă de atîta entuziasm faţă de cauza naţional-socialismului pe cît aş fi dorit eu. Cît despre Rommel... (Himmler înălţă din umeri.) „Eroul poporului". O asemenea popularitate duce lesne la trufie.

— Rommel va acţiona aşa cum i se spune, declară liniştit Hitler. Cunosc bine, aşa cum o cunoşti şi dumneata, existenţa acelor extremişti din armată care ar dori să mă ucidă dacă ar putea. Ştii de asemenea că există o posibilitate certă ca Rommel să simpatizeze astfel de ţeluri. La momentul potrivit, pe toţi aceşti trădători îi va aştepta un laţ.

— Şi îl vor merita din plin, mein Führer.

Hitler se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele spre foc:

— Trebuie să înveţi cum să te porţi cu astfel de oameni, Herr Reichsführer. Acesta-i motivul pentru care am insistat să iei împreună cu mine micul-dejun, la şapte. După cum ştii, ei îşi petrec noaptea aceasta la Rennes. Asta înseamnă că, pentru a fi aici la timp, vor trebui să se scoale destul de devreme. Îmi place să-i ţin pe oameni aşa, într-o uşoară nesiguranţă. Consider că dă roade.

— Un procedeu deosebit de inteligent, mein Führer.

— Şi, înainte să pleci, ţine minte un lucru.

Faţa lui Hitler era foarte calmă, şi Himmler se ridică în picioare cînd acesta continuă:

— De cînd am luat puterea, cîte atentate la viaţa mea au fost? Cîte comploturi?

În mod excepţional, de data aceasta Himmler nu ştia ce să răspundă.

— Nu sînt sigur.

— Pe puţin şaisprezece, spuse Hitler. Şi asta denotă o intervenţie divină. Singura explicaţie logică.

Himmler înghiţi cu greu.

— Desigur, mein Führer.

Hitler zîmbi blajin:

— Acum pleacă. Încearcă să dormi puţin, şi ne vedem la micul-dejun.

Se întoarse să privească focul, şi Himmler părăsi încăperea cu paşi repezi.

Canalul Mînecii fu învăluit în ceaţă pe cea mai mare parte a drumului spre Cap de la Hague, şi Asa profită de ea, folosind-o ca acoperire, realizînd un timp bun şi îndreptîndu-se, în cele din urmă, spre coasta franceză la cîteva minute după trei.

Chemă prin radio Chernay-ul:

— Chernay, aici Şoimul, care-i situaţia?

În camera radiotelegrafiştilor, Schellenberg sări de pe scaun şi se duse lîngă Leber. Sergentul de aviaţie răspunse:

— Am o oarecare limpezire cu vînt, dar nu suficient. Plafonul de ceaţă e zero timp de un minut, apoi se limpezeşte pînă la aproximativ o sută de picioare, pentru ca pe urmă să revină.

— Există vreun alt loc unde să mă duc? întrebă Asa.

— Nu prin preajmă. Cherbourg-ul este total învăluit în ceaţă.

Schellenberg luă microfonul.

— Asa, eu sînt. Sînteţi acolo toţi?

— Pe dracu! sigur că sîntem. Colonelul Steiner al dumneavoastră, Devlin şi eu, numai că se pare că nu avem nici un loc în care să ne ducem.

— Care e situaţia cu carburantul?

— Cred că stăm bine pentru încă aproximativ patruzeci şi cinci de minute. Am de gînd să mă învîrt pe-aici cîtva timp. Păstraţi legătura şi daţi-mi de ştire în secunda în care survine o cît de mică îmbunătăţire.

Leber interveni:

— Voi pune oamenii să aprindă focurile de pistă, Herr General, ar putea ajuta.

— Mă ocup eu de asta, hotărî Schellenberg. Dumneata rămîi la radio.

Şi ieşi grăbit.

După douăzeci de minute, Asa declară:

— Asta nu are nici un rost. Ţineţi-vă bine de scaune, şi eu o să fac o încercare.

Coborî Lysander-ul, cu luminile de poziţie aprinse, şi ceaţa îl înghiţi, exact aşa cum se întîmplase la Shaw Place. La altitudinea de şase sute de picioare Asa trase manşa înapoi, spre stomacul lui, şi urcă, ieşind din ceaţă şi întuneric cam la o mie de picioare.

Stelele încă străluceau palide şi ceea ce mai rămăsese din lună scăpătase, iar zorile se iveau la orizont. Asa strigă, să acopere zgomotul motorului:

— Nu-i nici o speranţă. Adevărată sinucidere, să-ncerci să aterizezi. Mai curînd îl aşez pe mare.

— Fluxul e crescut, căpitane, răspunse Leber.

— Adevărat? Cam cîtă plajă aveţi acolo jos?

— Se întinde pe mai multe mile.

— Atunci, asta este. Oricum, există o oarecare şansă.

Se auzi vocea lui Schellenberg:

— Eşti sigur, Asa?

— Singurul lucru de care sînt sigur, generale, este că nu avem de ales. Vă vom revedea, sau nu. *Over* şi *out* [1].

Schellenberg lăsă jos microfonul şi se întoarse către Leber:

— Pot ajunge acolo?

— Oh, da, Herr General, există un drum care duce la un doc vechi.

— Bun. Atunci, să pornim.

— Dacă trebuie să mă aşez pe mare, chestia asta n-o să plutească foarte mult timp, le spuse Asa peste umăr lui Steiner şi lui Devlin. Acolo, în spatele vostru, se află o şalupă gonflabilă. Obiectul acela galben. O luaţi repede, trageţi de cordonul roşu şi se umflă singură.

Steiner zîmbi.

— Dumneata, domnule Devlin, înoţi, desigur.

Devlin îi întoarse zîmbetul:

— O parte din timp.

Asa, cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă, porni în jos, împingînd mansa înainte, pînă ajunse la cinci sute de picioare, altimetrul continuînd să coboare. Lysander-ul zvîcni sub o puternică rafală de vînt, şi trecură sub trei sute de picioare.

Deodată, Devlin strigă:

— Am văzut ceva!

Ceaţa părea să se despice înaintea lor, ca şi cum o cortină ar fi fost trasă din ambele părţi, şi în faţa lor

---

[1] *Over* şi *out*: cuvinte de cod în lb. engl., adoptate la nivel internaţional în mesajele transmise prin radio, şi însemnînd, respectiv, *„închei mesajul"* şi *„întrerup legătura"* (n.t.)

apărură valuri înalte ridicîndu-se din Atlantic, şi o plajă de nisip umed întinzîndu-se pe o jumătate de milă către stîncile capului La Hague. Asa trase manşa înapoi, şi Lysander-ul se stabili la nu mai mult de cinci zeci de picioare deasupra crestelor albe care se spărgeau la mal.

Asa bătu cu o mînă în panoul de bord.

— Tu, căprioară frumoasă, te iubesc! strigă, şi se întoarse în direcţia vîntului pentru a ateriza.

Camionul în care se aflau Schellenberg, Leber şi cîţiva mecanici de la Luftwaffe ajunse la doc chiar în momentul în care Lysander-ul deveni vizibil.

— A reuşit, Herr General! Ce mai pilot! strigă Leber, şi porni să alerge făcînd semne cu mîna, urmat de oamenii săi.

Schellenberg se simţea complet epuizat. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă, în timp ce Lysander-ul rula spre capătul docului. Avionul se opri, şi Leber şi oamenii lui izbucniră în urale cînd Asa stinse motorul. Devlin şi Steiner coborîră primii, iar Asa îi urmă, scoţîndu-şi casca şi aruncînd-o în carlingă.

Leber exclamă:

— Grozavă treabă, căpitane!

— Ai mare grijă de avion, sergent, zise Asa. Merită din plin. Va fi în siguranţă aici?

— Oh, da, acum este timpul fluxului, dar nu ajunge atît de departe.

— Perfect. Verifică-i motorul şi va trebui să-i faci manual plinul de carburant.

— Am înţeles, căpitane.

Schellenberg stătea în picioare, aşteptînd ca Steiner şi Devlin să vină spre el. Îi întinse mîna lui Steiner:

— Domnule colonel, este o plăcere să vă văd aici.

— Domnule general, salută Steiner.

Apoi Schellenberg se întoarse către Devlin:

— Cît despre dumneata, prietenul meu irlandez nebun, încă nu pot crede că te afli aici.

— Ei, bine, Walter, fiule, ştii ce spun eu întotdeauna: „Tot ce trebuie să faci este să trăieşti cinstit."

Şi adăugă cu un rînjet:

— Credeţi că s-ar găsi pe undeva o firimitură de mic dejun? Mor de foame!

Stăteau în jurul mesei din micul bufet, bînd cafea.

— Aşadar, Führer-ul a sosit cu bine aseară, spuse Schellenberg.

— Dar Rommel şi amiralul? îl rebă Devlin.

— Habar n-am unde-or fi stat, dar vor veni la el în curînd. Trebuie să fie pe drum.

Steiner interveni:

— Planul acesta al dumitale este al naibii de înţelept, dar comportă un mare grad de incertitudine.

— Nu crezi că oamenii din detaşamentul acela de paraşutişti te vor urma?

— Oh, nu! mă gîndeam la ce se va întîmpla cu voi trei, în Château, înainte de a ajunge noi.

— Da, ei bine, nu avem de ales, replică Schellenberg. Nu există altă cale.

Urmară cîteva clipe de tăcere, şi Schellenberg întrebă:

— Eşti sau nu alături de mine, domnule colonel? Nu avem mult timp.

Steiner se ridică şi se duse la fereastră. Începuse să plouă tare şi el rămase o vreme privind afară, apoi se întoarse:

— Am prea puţine motive să-l plac pe Führer, şi nu numai pentru ce i s-a întîmplat tatălui meu. Aş putea spune că este dăunător pentru absolut oricine, un dezastru pentru rasa umană; dar, pentru mine, cel mai important lucru este că e dăunător Germaniei. După ce mi-am exprimat această convingere, adaug că Himmler ca şef al statului ar fi infinit mai rău. Cu Führer-ul la cîrmă, cel puţin ai perspectiva unui sfîrşit al acestui război blestemat.

— Prin urmare, mi te alături în treaba asta?

— Nu cred că vreunul din noi are de ales.

Asa ridică din umeri:

— Ce dracu, puteţi să mă socotiţi şi pe mine printre voi.

Devlin se ridică în picioare, întinzîndu-şi mădularele.

Ei, bine, e-n ordine, spuse. Hai să-i dăm drumul.

Şi, deschizînd uşa, ieşi din cameră.

Cînd Schellenberg intră în baraca pe care o folosise împreună cu Asa, Devlin îşi pusese un picior pe pat şi-şi suflecase pantalonii, iar acum îşi potrivea Smith & Wesson-ul în tocul fixat de gleznă.

— Asul dumitale din mînecă, prietene?

— Şi ăsta, zise Devlin scoţînd din sacul de voiaj Walther-ul şi înfigîndu-şi-l în centură, la spate.

Apoi scoase Luger-ul.

— Ăsta-i cel pentru buzunar. Mă îndoiesc că paznicii SS ne vor lăsa să trecem uşa înarmaţi, aşa că-i preferabil să am ceva ce să le dau.

— Crezi că va merge? îl întrebă Schellenberg.

— Nesiguranță din partea dumitale, și încă în acest stadiu, generale?

— Nu chiar. Înțelegi, Aliații au spus foarte clar ceva: nici o negociere a păcii. Predare totală. Și acesta-i ultimul lucru cu care s-ar împăca Himmler.

— Da, într-una din zilele astea îl așteaptă o frînghie.

— Și pe mine, poate. În definitiv, sînt un general SS, spuse Schellenberg.

— Nu-ți fă griji, Walter, îi liniști Devlin zîmbind. Dacă sfîrșești prin a ajunge într-o celulă de închisoare, te scot eu de-acolo și te eliberez. Acum, hai la treabă.

Feldmareșalul Erwin Rommel și amiralul Canaris plecaseră din Rennes la ora cinci, într-o limuzină Mercedes condusă, din rațiuni de securitate, de aghiotantul lui Rommel, un anume Karl Ritter. Doi polițiști militari pe motociclete constituiau singura lor escortă, mergînd în față, în timp ce, în lumina încă slabă a zorilor, coteau și se răsuceau pe drumurile înguste franceze.

— Bineînțeles, singurul motiv pentru care am fost nevoiți să ne sculăm la o oră atît de ridicolă este că dorește să ne pună într-o postură dezavantajoasă, spuse Canaris.

— Führer-ului îi place să ne aibă pe toți într-o postură dezavantajoasă, amirale, replică Rommel. Îmi închipuiam că ai învățat asta încă de mult.

— Mă întreb ce urmărește? continuă Canaris. Știu că are de gînd să confirme numirea dumitale în postul de Comandant al grupului B de armate, dar, pentru asta, ar fi putut să te facă să iei avionul pînă la Berlin.

— Exact, spuse Rommel. Și mai există și telefoane. Nu, eu cred că-i vorba de problema Normandiei.

— Dar este clar că nu acolo îl putem face să priceapă lucrurile în mod raţional, ripostă Canaris. Raportul pe care l-am alcătuit împreună este foarte concludent.

— Da, însă, din nefericire, Führer-ul favorizează ideea cu Pas de Calais, ca şi astrologul său.

— Şi unchiul Heini? sugeră Canaris.

— Himmler este întotdeauna de acord cu Führer-ul, ştii asta la fel de bine ca şi mine.

În depărtare, printr-o spărtură în ploaie, văzură Belle Île.

— Impresionant, comentă Rommel.

— Da, foarte wagnerian, întări Canaris pe un ton sec. „Castelul de la capătul lumii". Cu siguranţă, Führer-ului îi place. Probabil că el şi Himmler se distrează grozav.

— Te-ai întrebat vreodată, amirale, cum de s-a întîmplat? Cum am ajuns să îngăduim unor astfel de monştri să conducă destinele a milioane de oameni? oftă Erwin Rommel.

— În fiecare zi a vieţii mele, răspunse Canaris.

Mercedes-ul coti ieşind din şosea şi începu să urce spre Château, motocicliştii deschizînd drumul.

Capitolul 15

Abia trecuse de ora şase, şi Hauptmann-ul Erich Kramer, comandant al detaşamentului 12 de paraşutişti de la Saint Aubin, tocmai bea o cafea în biroul său, cînd auzi un vehiçul ce intra în curtea fermei. Se duse la fereastră şi văzu un *Kubelwagen*, cu prelata ridicată din cauza ploii. Primul coborî Asa, urmat de Schellenberg şi Devlin.

Kramer îi recunoscu imediat — erau cei care-i mai făcuseră o vizită — şi se încruntă.

— ‚Ce naiba mai caută şi ăştia? şopti ca pentru sine.

Şi, în clipa aceea, apăru Kurt Steiner. Neavînd chipiu, împrumutase de la sergentul Leber o bonetă de aviaţie, din cele numite în mod obişnuit *Schiff* [1]. Întîmplător, era ceva ce purtau cu plăcere mulţi veterani din Regimentul de Paraşutişti. Kurt stătea acolo, în ploaie, cu bluza lui de aviator albăstră-cenuşie pe care se vedeau petliţele galbene de la guler, cu pantaloni şi bocanci de salt. Kramer remarcă Crucea de Cavaler cu frunze de stejar, vulturul de aur şi argint de pe insigna de paraşutist militar, galoanele corpurilor de armată din Creta şi Africa de pe manşete. Şi,

---

1 *Schiff* (lb. germană) = barcă, vapor (n.t.)

bineînţeles, îl recunoscu pe el — o legendă vie pentru orice om din Regimentul de Paraşutişti.

— Oh, Dumnezeule! murmură.

Întinse mîna să-şi ia chipiul şi, încheindu-şi bluza, se duse să deschidă uşa.

— Herr Oberst Steiner!...

Salută pocnindu-şi călcîiele şi, ignorîndu-i pe ceilalţi, adăugă:

— Nici nu vă pot spune cît mă simt de onorat.

— O adevărată plăcere, căpitane Kramer, nu-i aşa?

Steiner observă galoanele de pe manşetele lui Kramer precum şi panglica pentru Campania de Iarnă.

— Aşadar, s-ar părea că sîntem vechi camarazi?

— Da, domnule colonel.

Cîţiva paraşutişti ieşiră din bufetul lor, curioşi să ştie cine sînt nou-veniţii. La vederea lui Steiner, luară poziţia de drepţi.

— Pe loc repaus, băieţi! strigă Steiner, întrebîndu-l apoi pe Kramer: Ce forţe aveţi aici?

— Numai treizeci şi cinci de oameni, Herr Oberst.

— Bun. Voi avea nevoie de toţi, inclusiv de dumneata, desigur, aşa că te-aş ruga să mergem puţin prin ploaie şi-ţi voi explica.

În ciuda ploii, cei treizeci şi cinci de oameni din detaşamentul 12 de paraşutişti stăteau pe patru rînduri în curtea fermei. Purtau căştile de oţel specifice Regimentului de Paraşutişti, salopete largi de salt, şi cei mai mulţi dintre ei aveau mitraliere Schmeisser agăţate de-a curmezişul pieptului. Stăteau acolo, rigizi, în poziţie de drepţi, în timp ce Steiner le vorbea. Schellenberg, Devlin şi Asa Vaughan se aflau în spatele lui; Kramer — alături.

Steiner nu-şi pierduse vremea cu vorbe goale. Doar fapte.

— Prin urmare, asta este, spuse în încheiere. În foarte scurt timp, Führer-ul urmează să-şi primească moartea din partea unor elemente trădătoare SS. Treaba noastră constă în a le zădărnici acţiunea. Aveţi ceva de întrebat?

Nu se auzi nici un cuvînt, numai răpăitul ploii intense, şi Steiner i se adresă lui Kramer:

— Pregătiţi-i, căpitane.

— *Zu Befehl, Herr Oberst* [1]*!* salută Kramer.

Steiner se întoarse către ceilalţi:

— Cincisprezece minute vă vor fi de ajuns?

— Apoi soseşti dumneata, ca o coloană de blindate, îi spuse Schellenberg. Cît se poate de repede.

El şi Asa se urcară în *Kubelwagen*. Devlin, cu pălăria neagră trasă pe o ureche, cu mantaua pe care-o furase de la *Army and Navy Club* deja udă leoarcă, îi zise lui Steiner:

— Într-un fel, noi am mai trecut prin asta.

— Ştiu, şi întrebarea este cea veche: noi sîntem cei care jucăm jocul, sau jocul e cel care ne joacă pe noi?

— Să sperăm că vom avea mai mult noroc decît data trecută, colonele.

Devlin zîmbi, urcă în spatele *Kubelwagen*-ului, Asa porni motorul, apoi plecară.

La Château de Belle Île, Rommel, Canaris şi maiorul Ritter urcară treptele intrării principale. Una dintre santinelele SS deschise uşa şi păşiră înăuntru. Pretutindeni păreau să fie santinele.

---

[1] *Zu Befehl, Herr Oberst!* (lb. germ.) = La ordinele dumneavoastră/să trăiţi, domnule colonel! (n.t.)

Descheindu-şi haina, Rommel îi spuse lui Canaris:

— Seamănă mai curînd a întrunire a SS-ului la sfîrşit de săptămînă, de felul celor pe care obişnuiau să le organizeze, pe vremuri, în Bavaria.

Berger coborî scara şi veni în întîmpinarea lor.

— Herr Admiral, Herr Feldmareschall, este o mare plăcere pentru mine. Sînt Sturmbannführer-ul Berger, răspunzător cu paza.

— Herr Major... îi răspunse Rommel la salut, cu o înclinare a capului.

— Führer-ul aşteaptă în sufragerie. A cerut ca nimeni să nu poarte arme în prezenţa lui.

Rommel şi Ritter îşi scoaseră pistoalele din tocuri.

— Cred că nu sîntem în întîrziere? întrebă feldmareşalul.

— De fapt, aţi sosit mai devreme cu două minute, răspunse Berger, cu zîmbetul prietenos pe care un soldat i-l adresează altui ostaş. Îmi permiteţi să vă conduc?

Deschise uşa mare de stejar şi ei îl urmară.

Masa cea lungă pentru ospeţe era pregătită numai pentru patru persoane. Führer-ul stătea în picioare lîngă şemineul de piatră, contemplînd focul de buşteni. Se întoarse şi-i privi.

— Ah, aţi sosit.

— Sper că vă simţiţi bine, mein Führer? spuse Rommel.

Cu o înclinare a capului, Hitler îl salută pe Canaris:

— Herr Admiral.

Apoi, aruncă o privire fulgerătoare către Ritter, rămas rigid, în poziţie de drepţi, şi ţinînd o servietă.

— Şi pe cine mai avem aici?

— Aghiotantul meu personal, Herr Major Karl Ritter, mein Führer, răspunse Rommel. Posedă detalii suplimentare cu privire la situaţia din Normandia, pe care am discutat-o deja.

— Alte rapoarte? Presupun că aşa consideraţi necesar, zise Hitler, întorcîndu-se apoi către Berger:

— Să se pună încă un tacîm la masă, şi vezi ce-l reţine pe Reichsführer.

În timp ce Berger se ducea spre uşă, aceasta se deschise, şi intră Himmler. Purta uniforma neagră a ţinutei de gală, iar faţa îi era palidă. Simţea o uşoară emoţie, pe care îi era greu s-o ascundă. Salută, înclinînd capul:

— Herr Admiral. Herr Feldmarschall.

— Şi aghiotantul feldmareşalului, Herr Major Ritter, adăugă Hitler frecîndu-şi mîinile. Mă simt, într-adevăr, foarte înfometat. Ştiţi, domnilor, poate c-ar trebui să facem asta mai des — vreau să spun, micul-dejun la o oră atît de matinală. Îţi rămîne mai mult timp din zi pentru probleme importante. Dar veniţi. Luaţi loc.

El însuşi se aşează în capul mesei, Rommel şi Canaris la dreapta lui, Himmler şi Ritter în stînga.

— Aşa, zise Adolf. Hai să-ncepem. Hrană înainte de muncă.

Ridică un mic clopoţel de argint din dreapta sa şi sună.

Nu mai mult decît zece minute mai tîrziu, *Kubelwagen*-ul sosi la poarta principală. Schellenberg se aplecă peste portieră. Sergentul care se apropie îi recunoscu uniforma şi salută.

— Führer-ul ne aşteaptă, îi spuse Schellenberg.

Sergentul păru nesigur de ce trebuia să facă.

— Am ordin să nu las pe nimeni să intre, Herr General.

— Nu fi prost, omule, replică Schellenberg. Asta nu mi se poate aplica mie.

Şi făcînd cu capul către Ase, adăugă:

— Luaţi bucăţile, Hauptsturmführer.

Intrară cu maşina în curtea interioară şi opriră. Devlin spuse:

— Ştiţi cum numesc spaniolii momentul în care toreadorul intră în arenă pentru a ucide şi nu ştie dacă va trăi sau va muri? „Clipa adevărului".

— Nu-i cazul acum, dragă Devlin, replică Schellenberg. Hai să mergem înainte.

Urcă treptele largi şi apăsă clanţa uşii de intrare.

Hitler se distra de minune, făcîndu-şi de lucru într-un platou încărcat cu pîine prăjită şi fructe.

— Au şi francezii o parte bună: se pricep să facă o pîine cu adevărat foarte gustoasă, zise luînd încă o felie.

Uşa se deschise şi intră un sergent-major SS. Cel care i se adresă fu Himmler:

— Credeam c-am spus clar că nu trebuie să fiu deranjat pentru nici un motiv.

— Da, Herr Reichsführer, dar Herr General Schellenberg este aici, împreună cu un Hauptsturmführer şi cîţiva civili. Spune că este imperios necesar să-l vadă pe Führer.

— Aiurea! replică Himmler. Nu-ţi cunoşti ordinele?

Hitler interveni imediat:

— Schellenberg? Mă întreb despre ce-o fi vorba. Adu-l înăuntru, sergent-major!

Schellenberg, Devlin şi Asa aşteptau în hol, lîngă uşă. Sergentul-major se întoarse:

— Führer-ul vă va primi, Herr General, însă toate armele trebuie să fie lăsate aici. Acestea sînt ordinele. Se aplică tuturor.

— Desigur.

Schellenberg își scoase din toc pistolul, aruncîndu-l pe masă. Asa făcu același lucru, iar Devlin scoase Luger-ul din buzunarul hainei sale, remarcînd:

— Toate contribuțiile au fost date de bunăvoie.

Sergentul-major li se adresă din nou:

— Dacă vreți să mă urmați, domnilor.

Se întoarse și-i conduse, străbătînd holul.

Cînd intrară, Hitler încă mai mînca. Rommel și Canaris ridicară priviri pline de curiozitate. Himmler era de o paloare cadaverică.

— Ei, bine, Schellenberg, ce te aduce aici? întrebă Hitler.

— Îmi regret îndrăzneala de a veni, mein Führer, dar o problemă de cea mai mare urgență mi-a atras atenția.

— Și cît de urgentă poate fi? întrebă Hitler.

— Este vorba de însăși viața dumneavoastră, mein Führer, sau, mai bine zis, un atentat la viața dumneavoastră.

— Cu neputință, sări Himmler.

Hitler îi făcu semn să tacă și se uită la Devlin și la Asa Vaughan:

— Și ei cine sînt?

— Îmi permiteți să explic? Recent, Reichsführer-ul mi-a încredințat sarcina de a alcătui un plan pentru reîntoarcerea cu bine în Reich a unui anume colonel Kurt Steiner, care, de cîtăva vreme, era ținut prizonier în Turnul Londrei. Herr Devlin, aici de față, și Hauptsturmführer-ul Vaughan au reușit să rezolve în mod strălucit această problemă și, cu puțin timp în urmă, mi l-au adus pe Steiner la o mică bază a Luftwaffe-ului, în apropiere de aici.

Hitler se întoarse spre Himmler:

— Nu știam nimic despre asta.

Himmler părea distrus:

— Trecuia să fie o surpriză, mein Führer.

Adresîndu-i-se din nou lui Schellenberg, Hitler întrebă:

— Colonelul acesta, Steiner, unde este?

— Va fi aici în curînd. Fapt e că acum vreo două ore am primit un apel telefonic anonim. Regret că sînt nevoit a vă spune asta în prezenţa Reichsführer-ului, dar acela care mă chemase vorbea despre trădare, şi chiar în rîndurile SS-ului.

Himmler aproape că se îneca:

— Imposibil!

— S-a făcut referire la un ofiţer cu numele de Berger.

— Dar Sturmbannführer-ul Berger răspunde de securitatea mea aici, ripostă Hitler. Tocmai l-am avansat.

— Cu toate acestea, mein Führer, asta este ceea ce mi s-a spus.

— Şi tocmai asta dovedeşte că nu trebuie să te încrezi în nimeni, strigă Horst Berger, apărînd din zona întunecată din fundul sufrageriei şi avînd în stînga şi-n dreapta lui cîte un SS-ist înarmat cu un pistol-mitralieră.

Steiner şi căpitanul Kramer urcau dealul către Château într-un *Kubelwagen* cu prelata coborîtă din cauza ploii. Paraşutiştii veneau în urma lor în două transportoare de trupe blindate. Steiner avea o grenadă cu cui înghesuită în partea de sus a unuia dintre bocancii săi de salt şi un Schmeisser gata pregătit pe genunchi.

— Cînd intrăm, intrăm în forţă, fără nici o oprire, ţineţi minte, spuse.

— Sîntem alături de dumneavoastră pînă la capăt, Herr Oberst, răspunse Kramer.

Încetini vehiculul la poarta exterioară şi sergentul SS se apropie:

— Ce-nseamnă asta?

Steiner ridică Schmeisser-ul, îl răsturnă cu o împingere bruscă, şi se ridică în picioare, rotindu-se pentru a o

doborî şi pe cea de a doua santinelă, în vreme ce Kramer acceleră, făcînd *Kubelwagen*-ul să ţîşnească înainte.

În momentul în care ajungeau la treapta inferioară a scării ce ducea spre uşa de intrare, din clădirea corpului de gardă din dreapta lor apărură alţi SS-işti. Steiner scoase din bocanc grenada şi o azvîrli în mijlocul lor, apoi sări jos din *Kubelwagen* şi începu să urce scara. În spatele lui, paraşutiştii săriră din transportoarele blindate şi se năpustiră pe urmele lui, trăgînd focuri de armă spre SS-işti.

— Îndrăzneşti să mi te adresezi în felul acesta, cu un pistol în mînă? îl apostrofă Hitler pe Berger, şi ochii îi aruncau fulgere.

— Regret că trebuie s-o spun, mein Führer, dar v-a sosit ceasul, dumneavoastră, feldmareşalului Rommel şi amiralului, zise Berger scuturîndu-şi capul. Nu vă mai putem suporta pe nici unul din dumneavoastră.

Hitler replică:

— Nu mă poţi ucide, tînăr prost ce eşti, este o imposibilitate.

— Chiar aşa? ripostă Berger. Şi de ce-ar fi?

— Pentru că destinul meu nu este să mor aici, răspunse Hitler calm. Fiindcă Dumnezeu e de partea mea.

Undeva, în depărtare, se auzi un zgomot de împuşcături. Berger se întoarse pe jumătate să se uite către uşă, şi maiorul Ritter se repezi, îşi aruncă spre el servieta şi alergă la uşă, strigînd:

— Gărzi!

Unul dintre cei doi SS-işti trase cu Schmeisser-ul, împuşcîndu-l de mai multe ori în spate.

— Domnule Devlin, spuse Schellenberg.

Mîna irlandezului găsi Walther-ul cu amortizor ascuns în centură, la spate. Primul său glonţ îl nimeri pe omul

care tocmai îl împuşcase pe Ritter în tîmplă; cel de-al doilea ajunse în inima celuilalt SS-ist. Berger se răsuci cu faţa spre el, gura deschizîndu-i-se într-un cumplit urlet de furie, şi cel de-al treilea glonţ al lui Devlin îi pătrunse între ochi.

Devlin străbătu încăperea şi se uită în jos, la el, cu Walther-ul atîrnîndu-i în mînă.

— N-ai vrut să mă asculţi, fiule. Îţi spusesem că-ţi trebuia alt soi de muncă.

În spatele lui, uşile se dădură la perete şi Kurt Steiner se năpusti înăuntru, în fruntea oamenilor săi.

Cînd Schellenberg bătu la uşă şi intră în camera lui Himmler, îl găsi pe Reichsführer stînd în picioare la fereastră. Din prima clipă fu evident că intenţiona să nege cu nerusinare.

— Ah, iată-te, generale. O întîmplare foarte nefericită. Se reflectă atît de îngrozitor asupra noastră a tuturor, cei din SS! Slavă cerului că Führer-ul consideră oribila trădare a lui Berger drept o acţiune personală.

— Este un noroc pentru noi toţi, Herr Reichsführer.

Himmler se aşeză pe un scaun.

— Şi apelul acela telefonic anonim, de care aţi pomenit? Nu aveţi absolut nici o idee cine să fi fost?

— Mă tem că nu.

— Păcat. Totuşi...

Se uită la ceas şi adăugă:

— Führer-ul intenţionează să plece la prînz, iar eu voi lua avionul spre Berlin împreună cu el. Canaris merge cu noi. Rommel a şi plecat.

— Înţeleg, spuse Schellenberg.

— Înainte de a părăsi Château de Belle Île, Führer-ul vrea să vă vadă, pe dumneata şi pe ceilalţi trei. Cred că se gîndeşte că se cuvin nişte decoraţii.

— Decoraţii? se miră Schellenberg.

— Führer-ului nu-i lipsesc niciodată, generale. Le poartă ca rezervă în valiza sa personală, oriunde se duce. Crede în importanţa răsplătirii unui serviciu loial, şi tot aşa cred şi eu.

— Herr Reichsführer... salută Schellenberg şi se îndreptă spre uşă.

— Ar fi fost mai bine pentru noi toţi, dacă întîmplarea aceasta zguduitoare n-ar fi avut loc. Mă înţelegi, Herr General? Rommel şi Canaris îşi vor ţine gura, iar paraşutiştii aceia sînt uşor de manevrat. O trimitere înapoi, pe frontul rusesc, i-ar face să stea cuminţi.

— Înţeleg, Herr Reichsführer, spuse cu precauţie Schellenberg.

— Şi astfel, desigur, nu ne mai rămîn decît Steiner, Hauptsturmführer-ul Vaughan şi omul acela, Devlin. Am impresia că ei ar putea avea încurcături serioase, aşa cum, fără îndoială, vei fi de acord.

— Oare Reichsführer-ul sugerează... începu Schellenberg.

— Nimic, îl întrerupse Himmler. Nu sugerez nimic. Pur şi simplu las totul în seama bunului dumitale simţ.

Cu puţin înainte de prînz, Schellenberg, Steiner, Asa şi Devlin aşteptau în bibliotecă. Uşa se deschise şi intră Führer-ul, urmat de Canaris şi de Himmler, care purta o mică servietă din piele.

— Domnilor... salută Hitler.

Cei trei ofiţeri luară rapid poziţia de drepţi, iar Devlin, care stătea pe pervazul ferestrei, se ridică stîngaci în picioare. Hitler îi făcu un semn din cap lui Himmler, şi acesta deschise servieta, care era plină de decoraţii.

— Dumitale, Herr General Schellenberg, Crucea Germană de Aur, şi tot aşa şi dumitale, Hauptsturmführer Vaughan.

Le prinse pe piept decoraţiile şi se întoarse către Steiner:

— Dumneata, Herr Oberst Steiner, posezi deja Crucea de Cavaler cu frunze de stejar. Îţi decernez acum Săbiile.

— Vă mulţumesc, mein Führer, replică Steiner nu fără puţină ironie.

— Iar dumitale, domnule Devlin, continuă Führer-ul, adresîndu-i-se irlandezului, Crucea de Fier clasa I.

Lui Devlin nu-i trecu prin minte nimic ce-ar fi putut spune. Îşi stăvili o poftă nebună de a izbucni în rîs, şi crucea îi fu prinsă pe haină.

— Primiţi recunoştinţa mea, domnilor, şi recunoştinţa întregului popor german, adăugă Hitler, întorcîndu-le apoi spatele şi ieşind, cu Himmler în urma lui.

Canaris zăbovi cîteva clipe lîngă uşă.

— O dimineaţă plină de învăţăminte, zise, dar, în locul tău, Walter, de acum înainte aş avea grijă.

După ce uşa se închise, Devlin întrebă.

— Ce se-ntîmplă acum?

— Führer-ul se înapoiază la Berlin, răspunse Schellenberg. Canaris şi Himmler îl însoţesc.

— Şi noi? insistă Asa Vaughan.

— Aici există o mică problemă. Reichsführer-ul a dat de înţeles clar că pe voi trei nu vă vrea la Berlin. De fapt, nu vă vrea deloc prin preajmă.

— Înţeleg, spuse Steiner. Şi se presupune că dumneata eşti cel care va avea grijă de noi?

— Cam aşa ceva.

— Ticălosul bătrîn, mormăi Devlin.

— Desigur, Lysander-ul aşteaptă pe plaja de la Chernay, le aminti Schellenberg. Pînă acum, Leber trebuie să-i fi făcut revizia şi alimentarea cu carburant.

— Dar unde dracu să ne ducem? izbucni Asa Vaughan. Abia am scăpat din Anglia ca prin urechile acului, iar în Germania sîntem, fără îndoială, în mare nesiguranţă.

Schellenberg privi întrebător spre Devlin, şi irlandezul începu să rîdă:

— Ai fost vreodată în Irlanda? îl întrebă pe Asa Vaughan.

Pe plajă era frig, şi fluxul crescuse mai mult decît fusese de dimineaţă, dar încă mai era teren suficient pentru decolare.

— Am verificat totul, îl informă sergentul de aviaţie Leber pe Asa. Nu veţi avea probleme, Herr Hauptsturmführer.

Schellenberg îi spuse:

— Acum, înapoiază-te la aerodrom, sergent, voi veni şi eu mai tîrziu.

Leber salută şi plecă. Schellenberg strînse mîinile lui Steiner şi Asa:

— Domnilor, vă urez noroc.

Ei urcară în Lysander, şi generalul se întoarse către Devlin:

— Eşti, cu adevărat, un om remarcabil.

— Vino cu noi, Walter, propuse Devlin. Nu-i de tine aici.

— Prea tîrziu, prietene. Aşa cum am mai spus, este mult prea tîrziu acum pentru a mai coborî din căluşei.

— Şi ce va spune Himmler cînd va auzi că ne-ai lăsat să plecăm?

— Oh, m-am gîndit deja la asta. Unui ţintaş excelent ca dumneata nu i-ar fi greu să mă împuşte în umăr. Să zicem c-ar fi cel stîng. O rană în carne, fireşte.

— Isuse, asta-i şireata vulpe bătrînă din tine!

Schellenberg se depărtă, apoi se întoarse din nou cu faţa. Mîna lui Devlin ieşi din buzunar ţinînd Walther-ul.

Se auzi un zgomot ca o tuse şi Schellenberg se clătină, apăsîndu-şi umărul. Printre degete i se prelingea sînge, dar el zîmbi:

— La revedere, dragă Devlin.

Irlandezul se căţără în avion şi trase în jos capota. Asa vină avionul împotriva vîntului, Lysander-ul se năpusti mugind în lungul plajei şi se înălţă.

Schellenberg îl urmări cu privirea, în timp ce cîştiga viteză, îndepărtîndu-se spre mare. După cîteva clipe, se întoarse şi, încă apăsîndu-şi umărul, merse către doc.

Lough Conn, lac situat în comitatul Mayo şi nu prea departe de golful Killala, pe coasta de vest a Irlandei, are o lungime mai mare de zece mile. În seara aceea, în lumina tot mai scăzută pe măsură ce întunericul cobora din munţi, suprafaţa lui părea a fi din sticlă neagră.

Michael Murphy lucra pămîntul în apropiere de capătul sudic al lagunei, dar în acea zi pescuise şi băuse *poteen* [1] pînă cînd, aşa cum spunea bătrîna lui bunică, nici nu mai ştia pe ce lume se află. Începuse brusc să plouă tare, şi el îşi luă lopeţile, fredonînd încet, ca pentru el.

Deodată, urechile îi fură izbite de un muget. Un suflu puternic de aer — pe care, mai tîrziu, nu-l putu descrie decît ca pe fîlfîitul unei păsări mari şi negre — trecu pe deasupra capului său şi dispăru în ceţuri, spre celălalt capăt al lagunei.

Asa efectuă o aterizare de maestru pe suprafaţa calmă a lacului, la cîteva sute de iarzi depărtare de mal,

---

1 *Poteen*: whiskey irlandez (n.t.)

coborînd coada avionului în ultimul moment. Alunecă pînă se opri cu totul, şi atunci apa începu să pătrundă în carlingă. Deschise capota şi scoase pe apă barca de salvare. Aceasta se umflă imediat.

— Cît de adîncă-i aici? îl întrebă pe Devlin.

— Două sute de picioare.

— Atunci, asta-i va fi soarta. Biată căprioară frumoasă! Hai să pornim.

Peste o clipă se şi afla în barcă, şi foarte repede fu urmat de Steiner şi Devlin. Vîsliră să se îndepărteze, apoi se opriră să privească înapoi. Botul Lysander-ului se afundă. Vreme de cîteva clipe nu se mai văzu decît aripa cozii avionului, cu zvastica, apoi dispăru şi ea sub suprafaţa apei.

— Cu asta s-a terminat, spuse Asa.

Începură să vîslească spre malul întunecat. Steiner întrebă:

— Şi acum, domnule Devlin?

— Ne aşteaptă un drum lung pe jos, dar dispunem de întreaga noapte ca să-l facem. Mătuşa mea de-a doua[1], Eileen O'Brien, are o fermă veche mai sus de golful Killala. Acolo nu vom întîlni decît prieteni.

— Şi pe urmă? insistă Asa.

— Dumnezeu ştie, fiule, vom vedea, răspunse Liam Devlin.

Barca gonflabilă se opri la o mică plajă. Devlin coborî primul, cu apa pînă la genunchi, şi-i trase pe mal.

— *Cead mile failte*, spuse, întinzîndu-i o mînă lui Kurt Steiner.

— Asta ce mai vrea să-nsemne? întrebă germanul.

— Irlandeză, zise Liam Devlin. Graiul regilor. Înseamnă „o mie de urări de bun-sosit".

---

1 *Mătuşa de-a doua* (în lb. engl.: grand-aunt) = sora uneia dintre bunici (n.t.)

BELFAST

1975

Capitolul 16

Era aproape patru dimineața. Devlin s-a ridicat și a deschis ușa sacristiei. Orașul era tăcut acum, dar se simțea mirosul acru al fumului. Începuse să plouă, și irlandezul își aprinse o țigară.

— Nimic nu se poate asemăna cu o noapte rea în Belfast.

— Spune-mi ceva, am replicat. Ai mai avut vreodată de a face cu Dougal Munro?

— Oh, da, mi-a răspuns dînd din cap. De mai multe ori, de-a lungul anilor. Îi plăcea să pescuiască, bătrînului Dougal.

Ca de obicei, îmi era greu să-l iau în serios, și am încercat din nou:

— Foarte bine, dar ce s-a întîmplat pe urmă? Cum a reușit Dougal Munro să țină totul ascuns?

— Ei, păi îți amintești, desigur, că numai Munro și Carter știau cine era în realitate Steiner. Pentru locotenentul Benson, pentru maica Maria Palmer și părintele Martin nu era decît un prizonier de război. Un ofițer din Luftwaffe.

— Dar Michael Ryan și nepoata lui? Cei doi Shaw?

— În primele zile ale acelui an, Luftwaffe și-a început iarăși atacurile asupra Londrei. Erau numite „micul Blitz", și au fost foarte convenabile pentru Serviciile Secrete britanice.

— De ce?

— Pentru că-n timpul raidurilor de bombardament mureau oameni — oameni ca Maxwell Shaw și sora sa Lavinia, uciși la Londra, în cursul unui raid al Luftwaffe-ului în ianuarie o mie nouă sute patruzeci și patru. Aruncă o

privire în *The Times* din luna aceea. Vei găsi un anunţ mortuar.

— Şi Michael Ryan şi Mary? Jack şi Eric Carver?

— Nu erau de nivelul unui ziar ca *The Times*, însă au sfîrşit în acelaşi loc — un crematoriu din nordul Londrei. Cinci pfunzi de cenuşă neagră şi nici o necesitate a vreunei autopsii. Toţi figurează într-o listă de victime ale bombardamentului.

— Nimic nu se schimbă, am spus. Şi ceilalţi?

— Canaris n-a mai avut zile multe. A intrat în dizgraţie mai tîrziu, în acelaşi an, apoi, în iulie, încercarea de a-l ucide pe Hitler a dat greş. Printre alţii a foşt arestat şi Canaris. L-au executat în ultima săptămînă de război. Întrebarea dacă Rommel fusese sau nu implicat a constituit întotdeauna un subiect de speculaţii, însă Führer-ul credea că fusese. Nu putea accepta ca eroul poporului să fie prezentat ca un trădător al cauzei naziste, aşa că lui Rommel i s-a îngăduit să se sinucidă cu promisiunea că familia lui nu va avea de suferit.

— Ce ticăloşi erau cu toţii! am zis.

— Tuturor ne este cunoscut ce s-a petrecut cu Führer-ul vîrît în buncăr-ul său, la sfîrşit. Himmler a-ncercat să scape prin fugă. Şi-a ras mustaţa, purta chiar şi o legătură neagră peste un ochi. Nu i-a folosit la nimic. Cînd l-au prins, a înghiţit cianură.

— Şi Schellenberg?

— Ei, păi chiar că era un om adevărat, bătrînul Walter. Cînd s-a înapoiat, l-a dus de nas pe Himmler. A spus că noi fusesem mai tari decît el. Rana a fost de ajutor, bineînţeles. Înainte de sfîrşitul războiului, a devenit şeful Serviciilor Secrete Unite. A trăit mai mult decît toţi ceilalţi. Cînd s-a ajuns la procesele crimelor de război, nu i s-a putut reproşa decît că fusese membru a unei organizaţii ilegale, SS-ul. La proces s-au prezentat pentru a vorbi în favoarea lui tot felul de martori, printre ei şi evrei. A făcut doar doi ani de puşcărie şi i-au dat drumul. A murit în Italia, în 'cincizeci şi unu — cancer.

— Vasăzică, aşa, am spus.

A dat din cap:

— Noi am salvat viaţa lui Hitler. Oare am făcut bine? se întrebă ridicînd din umeri. La vremea respectivă părea să fie o idee bună, dar înţeleg pentru ce au pus dosarul acela sub o interdicţie de o sută de ani

A deschis din nou uşa, aruncînd o privire afară. Am insistat:

— Şi ce s-a mai întîmplat pe urmă? Cu dumneata, cu Steiner şi cu Asa Vaughan? Ştiu că-n primii ani după război ai fost profesor la un colegiu american oarecare, dar ce s-a petrecut între timp?

— Ah! Isuse, fiule, n-am vorbit deja destul? Ţi-am dat material cît să-ţi ajungă pentru încă o carte. Restul va trebui să aştepte pînă data viitoare. Ar fi mai bine să te întorci la hotelul dumitale. Te voi însoţi cîţiva paşi.

— Nu-i periculos?

— Păi, dumneata eşti îndeajuns de „curat", dacă întîlnim vreo patrulă de-a armatei, şi cine şi-ar face griji în legătură cu un biet preot bătrîn ca mine?

Purta o pălărie, iar peste sutana lui, o haină de ploaie, şi ne adăposteam amîndoi sub umbrela sa. Am străbătut străduţele sărăcăcioase, trecînd, ici şi colo, pe lîngă dezastre produse de exploziile bombelor.

— Vrei să arunci o privire la locurile astea? m-a îndemnat. O alee de şobolani, în care oamenii morţi şi-au lăsat oasele.

— De ce continuaţi? l-am întrebat. Bombele, uciderile?

— Cînd a început, în august 'şaizeci şi nouă, părea să fie o idee bună. Gloate protestante încercînd să-i gonească pe catolici, Secţia Specială B a poliţiei dîndu-le o mînă de ajutor...

— Şi acum?

— Pentru a fi sincer cu dumneata, fiule, încep să obosesc, şi niciodată nu mi-au plăcut ţintele uşor de nimerit, bomba aruncată la întîmplare, care ucide trecători, femei, copii... Există casa aceea ţărănească, mai

sus de golful Killala. Bătrîna mea mătuşă Eillen mi-a lăsat-o mie, iar în colegiul Trinity, în Dublin, mă aşteaptă un post de profesor de engleză oricînd aş voi.

S-a oprit la colţ adulmecînd aerul plin de fum, apoi a adăugat:

— A venit timpul să ies dracului din toate astea, şi să-i las să continue pe cei cărora le place.

— Vrei să spui că, în cele din urmă, te-ai plictisit de jocul care te poartă înainte, în loc ca dumneata să fii cel care-l conduce?

A clătinat din cap:

— Asta-i ceea ce spune Steiner mereu.

— Interesant, am comentat. Ai zis: „Steiner spune".

A zîmbit:

— Adevărat?

Ploaia s-a înteţit brusc. Ne aflam la colţul cu Falls Road. În depărtare vedeam o patrulă a Regimentului de Paraşutişti şi un car blindat Saracen.

— Cred că aici te părăsesc, fiule.

— O decizie înţeleaptă.

Ne-am strîns mîinile.

— Mă poţi căuta oricînd la Killala.

Se întoarse să plece, apoi se opri.

— Încă ceva.

— Ce este? l-am întrebat.

— Fata aceea, Cohen; accidentul cu fuga vinovatului de la faţa locului. Aveai dreptate. Foarte convenabil pentru cineva. În locul dumitale, mi-aş păzi spatele.

Mi-am aprins o ţigară în mîinile făcute căuş şi l-am urmărit cu privirea cum se depărta, cu poalele sutanei fluturîndu-i în jurul gleznelor, şi ţinînd umbrela împotriva ploii. M-am uitat în jos, spre Falls Road. Acum, patrula se afla mai aproape, dar cînd m-am întors să-l mai văd odată pe Liam Devlin, acesta plecase, dispăruse de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

„La şaisprezece ani după ce palpitantul său roman *Vulturul a aterizat* a intrat în lista bestseller-urilor — şi a ocupat atâta timp primul loc! — Jack Higgins revine în prim plan cu o acţiune extrem de percutantă."

LOS ANGELES TIMES

„Pasărea vicleană care a prins în ghearele sale milioane de cititori prin thriller-ul anilor '70 îşi întinde din nou aripile celui de-al doilea război mondial, oferind o lectură unică."

DAILY MAIL

„Complotul curge precum mierea... tensiunea creşte întruna; încă un succes în lunga listă a celor cincizeci de romane ale autorului."

SUNDAY NEWS JOURNAL

„Fluent, lin, cu un ritm intens al acţiunii... pur şi simplu nu o poţi lăsa din mână!"

DENVER POST

„Jack Higgins îşi depăşeşte cel mai bun record al său, iar finalul este o lovitură colosală."

BIRMINGHAM NEWS

„În timp ce decolează, *Vulturul* spulberă teoria potrivit căreia «romanele-continuare» nu sunt la fel de bune ca acelea de bază."

DAYTON DAILY NEWS

ISBN 973-9199-05-4 EDITURA ELIS Lei 3400